

مضمون	صفحه	مضمون	صفحه
عبد القا ورحمته رضى الله عنه	٥٨	شيخ محمد بن احمد الجوني رحمه الله	٦٤
شيخ سيف الدين عبد الوهاب	٥٨	شيخ ابو زيد بن مفرى رحمه الله	١١
شيخ شرف الدين بن عيسى رحمه الله	١١	شيخ محي الدين عزي رحمه الله	١١
شيخ شمس الدين عبد القنيرت	٩٥	شيخ صدر الدين محمد بن اسحق قويري	٦٥
شيخ سراج الدين عبد الجبار رح	١١	انا محمد عبد الله بن اسعد باضي رح	١١
شيخ تاج الدين ابو بكر عبد الرزاق رح	١١	شيخ عبد القادر ثاني	١١
شيخ ابو اسحق ابراهيم رحمه الله	١١	شيخ عبد الله بيتي :	١١
شيخ ابو الفضل محمد قدس سره	٩٠	حضرت شيخ مير محمد الشهدا بيان رح	١١
شيخ ابو عبد الرحمن عبد الله رح	١١	سلسلة شريفة خواجہ اکبر گوار	٤٣
شيخ ابو زكريا يحيى رحمه الله	١١	حضرت شيخ ابو زيد بطامي رح	١١
شيخ ابو نصر موسى قدس سره	٦١	حضرت شيخ ابو الحسن خرقاني رح	٤٣
شيخ علي بن بيتي قدس سره	١١	شيخ ابو علي رودباري رحمه الله	١١
شيخ ابو عمر و صفي قدس سره	٦٢	شيخ ابو علي كاتب رحمه الله	١١
شيخ ابو سعيد قليوب قدس سره	٦٣	شيخ ابو عثمان مفرى رحمه الله	١١
شيخ قتيب البان موصلي رح	١١	شيخ ابو القاسم كركاني رحمه الله	٦٥
شيخ احمد بن مبارك رحمه الله	٦٣	شيخ ابو علي فارسي رحمه الله	١١
شيخ صدوق بن آدمي رحمه الله	١١	خواجہ يوسف بن ابو سعید رح	١١
شيخ بقاي بن بطور رحمه الله	٦٥	خواجہ حسن اذاتي رحمه الله	٤٣
شيخ محمد الازلي المعروف بابن القا	٦٦	خواجہ محمد كسوي رحمه الله	١١
شيخ ابو اسد بن اسبيل رحمه الله	١١	حضرت خواجہ عبد الحلق بنود	١١
شيخ ابو عمر قريشي رحمه الله	١١	خواجہ ياروف ربكوي قدس سره	١١
شيخ موفق الدين القديسي رحمه الله	١١	خواجہ محمد بن محمد بن خضر مني رحمه الله	٤٤

صفحہ	مضمون	صفحہ	مضمون
۸۹	خواجہ علوی بنو رسے رحمہ اللہ	۷۷	خواجہ علی رابیتی رحمہ اللہ
۸۸	خواجہ ابواسحق شامی رحمہ اللہ	۷۸	خواجہ محمد با ماسی رح
۸۷	خواجہ احمد اہل چشتی	۷۹	سیّد امیر کلال قدس سرہ
۹۰	خواجہ محمد چشتی رحمہ اللہ	۸۰	خواجہ بہا والدین نقشبند رحمہ اللہ
۸۹	خواجہ یوسف بن محمد سہماں رح	۸۱	خواجہ محمد یار سار رحمہ اللہ
۸۸	خواجہ مودود چشتی رحمہ اللہ	۸۲	خواجہ ابو نصر یار سار رحمہ اللہ
۹۱	خواجہ احمد بن مودود چشتی	۸۳	خواجہ سلا والدین عطار رحمہ اللہ
۸۷	شاہ سبحان رحمہ اللہ	۸۴	مولانا یعقوب چرخ رح
۹۲	خواجہ حاجی شریعت رند فی رح	۸۵	حضرت خواجہ عبداللہ رحمہ اللہ
۸۸	حضرت شیخ عثمان فاروقی رح	۸۶	مولانا نظام الدین خاموش رحمہ اللہ
۹۳	حضرت خواجہ معین الدین چشتی رح	۸۷	مولانا سعد الدین کاشغری رحمہ اللہ
۹۴	شیخ حمید الدین الصوفی	۸۸	حضرت مولانا عبدالرحمن جامی رح
۸۸	السیدی الساگوری رح	۸۹	مولانا عبدالغفور لاری رحمہ اللہ
۸۷	حضرت خواجہ قطب الدین اوغشی کا	۹۰	خواجہ عبدالشہید رحمہ اللہ
۹۶	شیخ فرید گنجشکر قدس سرہ	۹۱	خواجہ باقی رحمہ اللہ نقاسی
۹۷	شیخ نظام الدین ادلیا رح	۹۲	ہاشم خواجہ و صالح خواجہ چبیدی
۹۸	امیر خسرو دہلوی قدس سرہ	۹۳	سلسلہ شریفہ چشتیہ
۱۰۰	شیخ انیس الدین چراغ دہلی رح	۹۴	خواجہ عبدالواحد ندید قدس سرہ
۱۰۱	شیخ برہان الدین عرب رح	۹۵	حضرت فضیل بن حیا رح
۸۸	شیخ عبداللہ بن کنگو رح	۹۶	حضرت سلطان ابراہیم رح
۸۷	حضرت شیخ بنیال تھانی قدس سرہ	۹۷	خواجہ حذیفہ مرعشی رحمہ اللہ
۱۰۲	سلسلہ الہیویہ رحمہم	۹۸	خواجہ ہیرہ لاری رحمہ اللہ
۸۸	شیخ ابوبکر بن عبد اللہ نلاج رح	۹۹	

صفحہ	مضمون	صفحہ	مضمون
۱۱۰	شیخ محمد عمویہ رحمہ اللہ تعالیٰ	۱۰۲	شیخ احمد غزالی رحمہ اللہ تعالیٰ
۱۱۱	حضرت رویم قدس اللہ سرہ	۱۰۳	شیخ ابو الخبیب بہروردی رح
۱۱۲	شیخ ابو عبد اللہ بن حقیقت رح	۱۰۴	شیخ عمار باسر رحمہ اللہ تعالیٰ
۱۱۳	شیخ ابو العباس نساوندی	۱۰۵	حضرت شیخ نجم الدین کبریٰ رح
۱۱۴	شیخ انخی فرخ رنجانی رحمہ اللہ	۱۰۶	شیخ محمد الدین بغدادی رحمہ اللہ
۱۱۵	شیخ وحید الدین رحمہ اللہ	۱۰۷	شیخ سعد الدین جموی رحمہ اللہ
۱۱۶	حضرت شیخ شہاب الدین سہروردی	۱۰۸	شیخ سبقت الدین مابزوی رح
۱۱۷	شیخ حمید الدین ناگوری رحمہ اللہ	۱۰۹	شیخ نجم الدین رازی رحمہ اللہ
۱۱۸	شیخ نجیب الدین علی بن برغش	۱۱۰	شیخ رضی الدین علی اللہ رحمہ اللہ
۱۱۹	شیخ عبدالرحمن بن علی بن برغش	۱۱۱	شیخ جمال الدین احمد خستقانی
۱۲۰	شیخ بہا الدین زکریا ملتانی رح	۱۱۲	شیخ نور الدین عبدالرحمن الفراقی رحمہ اللہ
۱۲۱	شیخ فخر الدین غزالی رحمہ اللہ	۱۱۳	شیخ رکن الدین علاء الدولہ سمغانی
۱۲۲	امیر حسینی سادات رحمہ اللہ	۱۱۴	شیخ نجم الدین محمد بن محمد الاوکانی
۱۲۳	شیخ صدر الدین محمد قدس سرہ	۱۱۵	شیخ محمود مزدقانی رحمہ اللہ تعالیٰ
۱۲۴	شیخ رکن الدین رحمہ اللہ	۱۱۶	امیر سید علی ہمدانی رحمہ اللہ
۱۲۵	حضرت مخدوم جہانیاں رحمہ اللہ	۱۱۷	شیخ بہا الدین ولد رحمہ اللہ
۱۲۶	برہان الدین قطب عالم رحمہ اللہ	۱۱۸	مولانا جمال الدین روسی رح
۱۲۷	حضرت سراج الدین محمد شاہ	۱۱۹	ساجد الدین حلوی رحمہ اللہ
۱۲۸	عالم حمزہ اللہ تعالیٰ	۱۲۰	سلطان ولد قدس سرہ
منتقرقہ		۱۲۱	سلسلہ سہروردیہ
۱۲۹	مالک دینا رحمہ اللہ	۱۲۲	ممشاد وینوری رحمہ اللہ
۱۳۰	شیخ حبیب عجمی قدس سرہ	۱۲۳	شیخ احمد اسود وینوری رحمہ اللہ

صفحه	مضمون	صفحه	مضمون
۱۲۹	یکم اس مغاور اسی رحمہ اللہ	۱۲	عسکریان ثوری قدس سرہ
۱۲۹	ابو حققت حداد قدس سرہ	۱۲۱	داؤد بن لفرطائی رحمہ اللہ
۱۳۱	شیخ علی بن موفی بجدادی رحمہ	۱۲۰	عقبہ بن غلام رحمہ اللہ
۱۲۱	محمد بن وحب رحمہ اللہ	۱۲۲	امام عبد اللہ مبارک رحمہ اللہ
۱۲۱	شاہ شجاع کرمانی رحمہ اللہ	۱۲۱	محمد صبیح المشهور بابن سماک
۱۳۲	مدون قضا رحمہ اللہ	۱۲۱	حضرت شفیق بن ابراہیم بلخی
۱۲۱	فتح بن شجرت قدس سرہ	۱۲۳	یوسف اسباط روح اللہ درویش
۱۲۱	شیخ ابوجب اللہ مختار رحمہ	۱۲۱	ابو سلیمان دارابی رحمہ اللہ
۱۳۳	الو عبد اللہ مغربی رحمہ اللہ	۱۲۱	حضرت شیخ بشار مرسی رحمہ اللہ
۱۲۱	ابو عبد اللہ خاقان الصوفی رحمہ	۱۲۱	فتح بن علی موصلی رحمہ اللہ
۱۲۱	سہیل بن عبد اللہ تتری رحمہ	۱۲۴	بشار عافی قدس ابدر فوجہ
۱۳۴	ابو سعید خزار رحمہ اللہ	۱۳۵	احمد بن ابی الحواری رحمہ اللہ
۱۳۵	عاس بن حمزہ بنشاپوری رحمہ	۱۲۱	حاتم بن عثمان اصم رحمہ اللہ
۱۲۱	ابو حمزہ بنشاپوری رحمہ اللہ	۱۲۱	شیخ احمد حضرویه رحمہ اللہ
۱۲۱	ابو حمزہ خراسانی رحمہ اللہ	۱۲۶	شیخ ابوالعباس حمزہ بن
۱۳۶	شیخ ابوبکر وفاق رحمہ اللہ	۱۲۶	عادش بن اسد محاسبی رحمہ
۱۲۱	ابراہیم الخواص رحمہ اللہ	۱۲۶	حضرت شیخ دو النون مصری رحمہ
۱۳۶	زکریا بن دلویہ رحمہ اللہ	۱۲۸	حضرت الوتر اب نخشی رحمہ اللہ
۱۲۱	ابو الحسن ثوری رحمہ اللہ	۱۲۸	حضرت ابراہیم بن عیسی رحمہ اللہ
۱۳۸	عمر بن عثمان مکی صوفی رحمہ	۱۲۱	زکریا بن یحییٰ المروسی رحمہ اللہ
۱۲۱	ابو عثمان واعظ رحمہ اللہ	۱۲۱	ابو عبد اللہ السجری رحمہ اللہ
۱۳۹	سمعون بن محب الکند ابی رحمہ	۱۲۹	میرزا محمد علی حکیم الترنزی رحمہ اللہ

مضمون	عصفی	مضمون	صفی
ابو عثمان حیرى رحمه الله	١٣٩	ابو یعقوب بن جوری رحمه الله	١٣٩
شیخ احمد بن محمد بن شروق رب	١٤٠	ابو الحسن صالح و نیور	١٤٠
طلحه بن محمد بن صباح بنلی قایس مره	١٤١	حضرت شیخ ابو بکر بن طاهر و نیور	١٤١
یوسف بن حسین رازی رحمه الله	١٤٢	حضرت عبد الله بن اذلی قدس سره	١٤٢
شیخ ابو العباس پستی رحمه الله	١٤٣	حضرت شیخ ابراهیم بن شیدان	١٤٣
ابو عبد الله بن جلال رحمه الله	١٤٤	اکریان شاهی	١٤٤
حسین بن منصور رواج رحمه الله	١٤٥	حضرت شیخ ابو علی شتولی قدس سره	١٤٥
شیخ ابو العباس بن عطار درج	١٤٦	شیخ ابو سعید عراقی قدس سره	١٤٦
ابو بکر رازی رحمه الله	١٤٧	شیخ جعفر الخوار رحمه الله	١٤٧
ابو الخیر خضی رحمه الله	١٤٨	شیخ ابراهیم بن احمد مولد الصفی	١٤٨
ابو محمد حریری رحمه الله	١٤٩	شیخ ابو القاسم الجلیلی رحمه الله	١٤٩
بنان بن محمد الحمال رحمه الله	١٥٠	شیخ ابو القاسم بن عیسی الیقزاد	١٥٠
محمد بن فضیل رحمه الله	١٥١	حضرت شیخ رحمه الله	١٥١
ابو الحسین وراق رحمه الله	١٥٢	شیخ ابو العباس سیارمی	١٥٢
ابو الحسین وراج رحمه الله	١٥٣	شیخ ابو الخیر ثنیانی الاقطع	١٥٣
ابو عمرو دمشقی رحمه الله	١٥٤	شیخ ابو بکر بصری قدس سره	١٥٤
خیر الناج رحمه الله	١٥٥	شیخ ابو مزاحم شیرازی رح	١٥٥
شیخ ابو بکر واسطی رحمه الله	١٥٦	شیخ ابو عمر و زجاجی رحمه الله	١٥٦
شیخ ابو بکر کثانی رحمه الله	١٥٧	شیخ جعفر بن محمد بن حمید النعمانی	١٥٧
ابراهیم بن داؤد القصار الرقی	١٥٨	شیخ ابو الحسین الصفی القوشی	١٥٨
ابو الحسن بن محمد المرقی رحمه الله	١٥٩	شیخ ابو بکر بن داؤد بنوری	١٥٩
ابو علی ثقفی رحمه الله	١٦٠	شیخ عبید الملك بن علی بن عبد الله	١٦٠
شیخ ابو محمد مرتضی رحمه الله	١٦١	شیخ بندار بن حسین بن محمد بن حلب	١٦١

مضمون	صفحہ	مضمون	صفحہ
شیخ ابو الخیر حبشی رحمہ اللہ	۱۵۷	شیخ علی بن بندار بن حسین الصفی	۱۵۲
شیخ احمد بن ابراہیم السبوحی	۱۵۸	شیخ ابو بکر الدانی رحمہ اللہ	۱۵۲
شیخ ابو الحسن بن یحییٰ معون	۱۵۸	شیخ ابو الحسن بن سالم البصری	۱۵۲
شیخ ابو طالب بکی رحمہ اللہ	۱۵۸	شیخ ابو بکر مقید رحمہ اللہ	۱۵۲
شیخ ابو بکر السوسی رحمہ اللہ	۱۵۸	شیخ اسمعیل دینا پوری رحمہ اللہ	۱۵۲
شیخ ابو القاسم دینوری	۱۵۸	شیخ ابو عمرو بن بختدر رحمہ اللہ	۱۵۲
خواجہ یحییٰ ابن عمار الشیبانی رحمہ	۱۵۹	شیخ عبداللہ مغیری رحمہ اللہ	۱۵۲
شیخ عثمان بن ابو عمر تلمسانی	۱۵۹	شیخ ابو بکر قطبی رحمہ اللہ	۱۵۴
شیخ ابو علی وفاق رحمہ اللہ	۱۵۹	شیخ ابو احمد رحمہ اللہ	۱۵۴
شیخ ابو عبد الرحمن سلمیٰ رحمہ	۱۵۹	شیخ ابو عبد اللہ رودباری	۱۵۴
شیخ ابوسعید مالینی رحمہ اللہ	۱۶۰	شیخ ابوسبیل معلوکی رحمہ	۱۵۴
شیخ ابو الحسن جہضم ہمدانی	۱۶۰	شیخ ابراہیم بن ثابت رحمہ	۱۵۴
شیخ عبد اللہ طاقی رحمہ اللہ	۱۶۰	شیخ ابو بکر فراز رحمہ اللہ	۱۵۵
شیخ ابو عبد اللہ داستانی رحمہ	۱۶۰	شیخ ابو الحسن حسری رحمہ	۱۵۵
شیخ ابو منصور اصفہانی رحمہ	۱۶۰	شیخ ابو القاسم نصر آبادی	۱۵۵
شیخ مسالار مسعود غازی رحمہ	۱۶۰	شیخ ابو بکر طوسی رحمہ اللہ	۱۵۵
شیخ ابو علی سیاه رحمہ اللہ	۱۶۱	شیخ عبدالواحد بن علی السبار	۱۵۶
شیخ ابو اسحق بن شہر بابگاز رحمہ	۱۶۱	شیخ عبداللہ برقی رحمہ اللہ	۱۵۶
شیخ ابو منصور بن محمد الانصاری	۱۶۱	شیخ ابو نصر سراج رحمہ اللہ	۱۵۶
شیخ ابوسعید بن ابو الخیر رحمہ	۱۶۲	شیخ ابو القاسم مازی رحمہ	۱۵۶
شیخ عمرو رحمہ اللہ	۱۶۳	شیخ ابو القاسم المقری رحمہ	۱۵۶
شیخ ابو عبد اللہ ماکوری رحمہ	۱۶۳	شیخ ابو بکر کلابادی رحمہ اللہ	۱۵۷

صفحہ	مضمون	صفحہ	مضمون
۱۴۴	شیخ شہاب الدین سہروردی متوفی ۷۰۰	۱۴۳	شیخ ابوالحسن روز سنہ
۱۴۵	شیخ جاکیر قدس سرہ	۱۴۴	شیخ پیر غنی چیمڑی رحمہ اللہ
۱۴۶	شیخ عبدالرحیم منزبے رح	۱۴۵	شیخ ابوالقاسم قشیری رح
۱۴۷	شیخ ابوعلی بن مسلم رحمہ اللہ	۱۴۶	شیخ الاسلام خواجہ عبداللہ انصاری
۱۴۸	شیخ نظام گنجوی رحمہ اللہ	۱۴۷	شیخ ابوالحسن بنبار
۱۴۹	شیخ عید اللہ القرشی الدہلوی	۱۴۸	شیخ ابوالفرح الروی الخاں بک
۱۵۰	حضرت شیخ	۱۴۹	حضرت امام محمد بن محمد الغزالی
۱۵۱	شیخ روز بہان بقلی رح	۱۵۰	شیخ ابوالعباس بنی
۱۵۲	شیخ ابوالسحق اعزب رح	۱۵۱	حکیم سنا فی غزلوی رح
۱۵۳	شیخ ابوالحسن کردوی رح	۱۵۲	شیخ ابو عبید اللہ جوئے
۱۵۴	شیخ ابن صبیح رحمہ اللہ	۱۵۳	عین القضاۃ ہمدانی
۱۵۵	شیخ یونس بن یوسف شیبانی	۱۵۴	شیخ الاسلام شیخ احمد جام رح
۱۵۶	شیخ علی بن ادریس بقوبے	۱۵۵	شیخ ابوالعباس بن عریف
۱۵۷	شیخ فزید الدین عطاری رح	۱۵۶	شیخ عید السلام عبدالرحمن الی رجا
۱۵۸	شیخ ابن خاڑص البہری رح	۱۵۷	تمیمی الاشبیلی رحمہ اللہ
۱۵۹	شیخ ابوحدالدین الکرامی رح	۱۵۸	شیخ ابوالعباس بن محفوظ القرشی
۱۶۰	مولانا تھمس الدین تھری	۱۵۹	شیخ عبداللہ بن شعیب البخاری
۱۶۱	شیخ ابوالعینت جمیل بنی رح	۱۶۰	حضرت تاج العارفین ابو البوقا
۱۶۲	شیخ ابوالحسن شاذلی رح	۱۶۱	شیخ حدی بن مسافر الشامی رح
۱۶۳	شیخ عبدالحیاء رحمہ اللہ	۱۶۲	شیخ ماجد کردی رحمہ اللہ
۱۶۴	حضرت عید اللہ بلیانی رح	۱۶۳	شیخ سیدی احمد بن ابوالحسن
۱۶۵	شیخ لیس المغربی السودی رح	۱۶۴	شیخ حیوۃ بن قیس الخزالی رح

صفحه	مضمون	صفحه	مضمون
۱۹۰	شیخ صوفی علی رحمہ اللہ	۱۸۱	شیخ عقیق الدین تلمسانے
۱۹۱	امیر سید علی قوام رحمہ اللہ	۱۸۲	شیخ سعدی شیرازی رح
۱۹۱	مخدومی شیخ حسین خوارزمی رح	۱۸۲	شیخ حسن لبناری رحمہ اللہ
۱۹۲	شیخ علی متقی رحمہ اللہ	۱۸۳	شیخ ابو محمد مرغانی رح
۱۹۲	شیخ ادہن خونپوری رح	۱۸۳	حضرت ابن بطرف اندلسی
۱۹۳	شیخ سائیم فتحپوری رحمہ اللہ	۱۸۳	شیخ شمس الدین رحمہ اللہ
۱۹۳	شیخ نظام ایستہی رحمہ اللہ	۱۸۳	شیخ عماد الدین رحمہ اللہ
۱۹۳	شیخ داؤد جنبی وال رح	۱۸۳	شیخ سلمان ترکمان رحمہ اللہ
۱۹۳	شیخ نظام ناریزی رحمہ اللہ	۱۸۳	شیخ نجم الدین رحمہ اللہ
۱۹۳	شیخ وجیہ الدین جراسی رح	۱۸۳	شیخ ادہدی اصفہانی رح
۱۹۴	شیخ علاء الدین ادہبی رح	۱۸۳	مولانا محمود زانود مرغانی رح
۱۹۴	شیخ محمد بن فضل اللہ رح	۱۸۳	مولانا زاہد مرغانی رحمہ اللہ
۱۹۵	شاہ ابوالفتح رحمہ اللہ	۱۸۳	خواجہ حافظ شیرازی رح
۱۹۴	خواجہ عبدالحق جامی رحمہ اللہ	۱۸۹	مولانا ظہیر الدین خاویز رح
۱۹۴	حضرت احمد کابل والی رح	۱۸۹	شیخ کمال خجندی رحمہ اللہ
۱۹۸	شاہ بلاول قدس سرہ	۱۸۹	مولانا محمد شیرین رحمہ اللہ
۱۹۹	فرکر لہسا والی رح	۱۸۹	شاہ قاسم انوار رحمہ اللہ
۱۹۹	ذکران و اراج مطہرات النبی صلی اللہ علیہ وسلم	۱۸۹	شیخ زین الدین خوافی رح
۱۹۹	حضرت خدیجہ کبریٰ رضی اللہ عنہا	۱۸۹	حضرت سید بدیع الدین رح
۲۰۰	حضرت عائشہ صدیقہ رضی اللہ عنہا	۱۸۹	مولانا جلال الدین یورانی رح
۲۰۱	حضرت زینب رضی اللہ عنہا	۱۸۹	خواجہ شمس الدین محمد الکوہی رح
۲۰۱	حضرت زینب بنت جحش رح	۱۸۹	مولانا شمس الدین محمد رومی رح

صفحه	مضمون	صفحه	مضمون
۲۰۴	حضرت رابعه یحسری رحمہا اللہ	۲۰۲	حضرت سودہ رضی اللہ عنہا
۲۰۹	حضرت نفیسہ رحمہا اللہ	۲۰۲	حضرت صفیہ رضی اللہ عنہا
۲۰	حضرت فاطمہ بنیاشاوریہ رح	۲۰۲	حضرت ام حبیبہ رضی اللہ عنہا
۱۱	حضرت تحفہ رحمہا اللہ	۲۰۲	حضرت حفصہ رضی اللہ عنہا
۲۱۳	حضرت ام حبیبہ رحمہا اللہ	۲۰۲	حضرت جویریہ رضی اللہ عنہا
۱۱	حضرت ام محمد رحمہا اللہ	۲۰۲	حضرت سمیونہ رضی اللہ عنہا
۱۱	حضرت امۃ الواحدہ رحمہا اللہ	۲۰۲	حضرت ام سلمہ رضی اللہ عنہا
۱۱	حضرت امۃ السلام رحمہا اللہ	۱۱	ذکریات طاہرات انحضرت علیہا السلام
۱۱	حضرت سمیونہ و اعظم رحمہا اللہ	۱۱	حضرت فاطمہ زہرا رضی اللہ عنہا
۲۱۲	حضرت خدیجہ ذاعظمہ رحمہا اللہ	۲۱۵	حضرت زینب رضی اللہ عنہا
۱۱	حضرت ام محمد رحمہا اللہ	۲۱۶	حضرت رقیہ رضی اللہ عنہا
۱۱	حضرت کرمیہ مروزیہ رح	۱۱	حضرت ام کلثوم رضی اللہ عنہا
۱۱	حضرت فاطمہ ذاعظمہ رح	۱۱	ذکریات العارفات
۲۱۵	حضرت فاطمہ رحمہا اللہ	۱۱	حضرت زایدہ رحمہا اللہ
۱۱	بی بی جمال خاتون رحمہا اللہ	۳۰۴	حضرت شعبانہ رحمہا اللہ
۲۱۶	خاتمۃ الکتاب	۱۱	حضرت غفرہ العابدہ رحمہا اللہ

سر عالم طاهری و باطنی آنسر و صلعم بایشان رسیده و احوال ایشان اینجا از کتب قبیه منظر در آمده
 بیرون آورده سلسله سلسله قلمی نماید و جامعیتی که در ترتیب سلسله ایشان معلوم نشد و آنرا در فصل آخر
 مستخرج سازد و طالب آن باستانی بر طلب خویش فائز گردد و نیز چون این فقیر را کمال خجالت
 و بندگی با این طائفه جلالت بوده و روز شب جز ذکر ایشان فکری نداشته و خود را از مشتاقان و محبت
 ایشان میداشت و از نیوخته تجربه بر تئید از احوال سعادت اشغال ایشان مشغول شد زیرا که اگر کسی را
 وصل و دوستی نیست با خدا ظاهر واجب وجود و گفتگوی او خوش میدارد و شنیدار نام علی الصلوة
 و السلام فرموده اند اگر کسی مانده نمک بران فایده رحمت یابد و آن بود که او را از آن مانده بجا
 نبرد و اندوخته آنسر و صلعم فرمودند من احب قوم الله و منهم یعنی کسیکه دوست میدارد و جامعیت
 از اینهاست و آنرا که بداند و الله که توفیق جمع عناصرت این کتاب یافت و منووم شفیه الاولیا گرداید
 جمیع در آنکه مخلوقات الهی بعد از انبیا علیهم السلام اولیا اند قدس الله و اعظم که ایشان محبوب
 آید که همه چیز و موجودات عاشقان و مشتوقان خدای و محبان او بیند و این طائفه علی بن ابی طالب
 و پیغمبر و خواهر و پسران و دو دنیا از برکت وجود مبارک ایشان فایده و تقسیم دست پس چنانکه
 حضرت پیر علی مجوسری در کشف المحجوب نوشته اند که خداوند هرگز زمین را بی محبت ندارد
 و هرگز این است را بی ولی ندارد و دست از رسول صانع آورده اند که پیغمبر فرموده اند هرگز
 است من تعالی نباشد از طائفه که بر خیر باشند و همه میل تن از است من بر خوی ابراهیم علیهم السلام
 باشند پس بعد از انبیا هیچکس نزدیکیتر از ایشان نیست بخداست و هیچکس نزدیکتر از ایشان
 نیست و هیچکس محرم تر از ایشان نیست و هیچکس گریخته تر از ایشان نیست و هیچکس عالی مرتبت
 از ایشان نیست و هیچکس بی نیاز تر از ایشان نیست و هیچکس قاضیه و کاملتر از ایشان نیست
 و هیچکس عالم تر و جاهلتر از ایشان نیست و هیچکس حلیم تر و خلیق تر از ایشان نیست و هیچکس جلال
 و تجلی تر از ایشان نیست چنانچه از شیخ ابو عبد الله علیه السلام رسیده که اولیا و اولی الامر را
 هیچ غیر شما نیست و میان خلق گفته با طاعت زبان و حسن خلق و تاز و رومی و سخا و نفس
 و خلعت اعراض و پذیرفتن عذره و شفقت با مردم بر همه خلق پس دوستی ایشان دوستی خداست
 و نزدیکی ایشان نزدیکی او و حبیبان ایشان حبیبان اوست پیوستن بایشان پیوستن با حق و اولیا

ادب و دوستی چنانچه شیخ السلام حضرت خواجہ عبدالعزیز قدس سرہ فرموده اند الی
 این حدیث که دوستان خود را گردی هر که ایشان را جست ترا یافت و تا ترا ندید ایشان را نشناخت
 و شیخ ابوالخیر حبشی رحمه الله گفته اند جو اخرو باید که تا جو اخرو بیند هر که جو اخرو را دیدند و او را ندیدند که در حق
 نظر بقدر اعتنائش شریف هر یک هیچ نیست چه یکی را شرفی است جدا بعینت نه باسند و بعضی آشکار
 بعضی باصر الی کرامات تلمذ هر کند و برین تقدیر تلمذ هر ساحتی کرامات تلمذ لازم باشد مگر در تلمذ
 عالی تر از کرامات است و بعضی از جهت محبت نفس خود او تلمذ کرامات نمکنند و در احتیاج آن
 کوشند و بعضی با موافقت با بعضی هر چه از ایشان صادر شود و بالیام این حدیث نمکنند تا مأمور
 نشوند و مکتوبیند تا مکتوبان خود را مکتوبی بپوشند تا پوشانند و طریق بعضی ترک و تجربه کمال است
 چنانکه گفته اند بیست شرط اول در طریق عاشقی وانی که بیست حد ترک کردن هر دو عالم را
 ریش پاز دل و دین و بموجب آنچه کریمه نقل شدیم در هر یک خود را میگویند عمل میکنند و میکنند
 تا ترک کمال نیست خاطر قانع ازلال نیست و بعضی با سبب ظاهر و دنیای پیر و ازین طریق
 ایشان خلوت در انجمن است و گویند بیست حدیث در دنیا از دنیا فراق شدن حدیثی لیس
 و فقره و فرزند و دین و بموجب آنچه کریمه رجال لا تملکونهم بخره و لا تملکونهم و لا تملکونهم
 عمل نمایند پس اعتراض و انکار ایشان هر ظاهر کار و گفتار بر آید این کرده و الا بشکوه
 نباید کرد شیخ السلام فرمودند سوال سائل از انکار است برین کار اگر کسی که این کار بوی
 او را با سوال چه کاره انکار کن که آن کار شوم است هر که انکار کند ازین کار محروم است قومی
 مشغول اند ازین کار و قومی برین کار با انکار و قومی خود در بر این کار گفته باین کار با انکار است
 مژور است و آنکه بر بر این کار است غرقه کوز و حضرت مهشاد و نور می فرمودند هر که بر روی
 از دوستان حق انکار کند کثر عقوبت او است که او را داخل دوستان خود مگردانند زیرا که
 حق تعالی فرموده است اولیائی تحت قبائی لا یعرفهم غیری اولیاء من بهمانند که نمی شناسند
 ایشان را غیر از من مگر تا بیدن پس هر کس منظر حقارت نباید بگریست که دوستان خدا از چشم
 غیر پوشیده باشند و تا بصیرت و فراست صادق نباشد و خلق تصرف نباید کرد که بر خود و شتم
 کردن است و بعضی در زمره ملائمت خود را انشکاک دارند تا کسی ایشان را شناسد تا به بر و شمی

که مخالفت شرح باشد بیکه چنانچه حضرت سلطان العارفين شيخ بايزيد طامي قاسم الله بيازاني کمالا
 بسپيده اند و مشهور بافاق گشته اند از سفر به سلطام آمدند اکابر و اشراف و انالي آنجا صحبت
 استقبال ایشان برآمده و ملازمت نموده با عتقا و تمام شهر آوردند و سلطان العارفين
 چون هجوم عام وديدند و آفت را دانستند برای اينکه خلق پراکنده میشوند و ميگرزند با گله
 ماه رمضان بود نانی از بازاري پرده بسته خورد و در چون آتيعنی را مشاهده کردند بگر گشته
 متفرق شدند تا در سلطام بودند با ایشان رجوع نکردند اگر چه طلب هر کس مثل ایشان بزرگی
 با وجود رمضان روز نيز چون خورد و شام حلاوت شرح نکردند چه که سافر بودند و در فراق طار
 رواست و ایشان رجوع خلق را نخواستند کسی را که رجوع یابی باشد رجوع بخیر را نخواهد
 و طریقه ملائمتی است که این قسم ملائمتی که مخالفت شرح نباشد قیاسیه خود سازند پس اعتراض
 بر کار اینطا گفته بایکد که در حقیقت کار ایشان کسی مطاع نیست حضرت شیخ و والنون محرمی
 و ابوتراب بن شعیبی رحما الله فرموده اند که الله تعالی از بنده که با عراض فرماید زبان او طین
 و رود و انکار او لیاقت الله را نشود و محمد و ن قصار گفته اند که نبیست ترک حلاوت نیست
 و ابراهیم قصار گفته اند که سببده است ترانه دنیا و دوجیه صحبت فقیری و خجاست دوستی
 از دوستان خدا و ابو العباس عطا گفته اند که اگر ترناتی که دوست روزی در دوستان او را
 اگر در جنبه ایشان ترسی تر شیخ باشند و محرمین سماک قاسم سوره در وقت رحلت مناجات
 میکرد و نیکو بار خدا یا بر تو ظاهر است که در وقت محبت کردن اهل طاعت ترا دوست میدارم
 اکنون دوستی ایشان کفایت کنایان من کرد و این در سیدان با بنی عده و ملائمت ایشان ترا
 از حمله و اجابت و حصول دعا و ت باید دانست و در هر جا که باشند ملائمت ایشان
 یا نیکو که در شیخ السلام فرموده اند دیدار شایخ را غنیمت یابد شمر که اگر ده یا سه بر آن است
 بشود و آنرا در توان یافت آن همیشه بود و عرفات همیشه باشد و غیر از ایشان را غنیمت دان
 که ترک شدن آنرا اندرک نباشد و ابو عبد الله بخبری گفته اند مسود و مندر ترین چیزی مردان ترا
 صحبت جدا گشتن و اقبال با ایشان در اقبال و اقوال و زیارت کردن قبر با سه و دوستان
 خوار و خواجه عین الدین چندی فرموده اند صحبت یکسان بران کار حکیم و صحبت بیان نیکو از

حضرت سلطان ابراهیم اویم فرموده اند شی در خواب دیدم که فرشته طوماری به دست داشت پیچیدنی
می نوشت پرسیدم بر من چه می نویسی گفت نام دوستان خدایم گفتم نام من تو نوشتی گفتی که قسم
من انرا از ایشانم لیکن دوست دوستان اویم ایشانرا دوست دارم و دین بودم که در رسید
و گفت طومار از سر گیر و نام ابراهیم را مقدم بر همه نویس که دوست دوستان هست و سید الطاف
حضرت شیخ جنید بقید اوستی فرموده اند که اگر کسی را پند که ایمان دارد با بیاطلاقه و خنان ایشانرا
مدیرد آنگه او را بگویند نام را بدعا یا دآرد و پنجم سید الطاف بقه شیخ شبلی را میفرمودند که اگر از همه
عالم هست ایامی که از آنچو بگوئی در یک کلمه توافق بود و آتش را بگیر و زمین بر من صواب
رحمه الله گفته اند هر که سخنان اولیا ایمان آورد و از آن چاشنی دارد و از زمین شام گویند
و شیخ شمر و آنی گفته اند که اگر بای در این دنیا انسان روید نیز یا رست شخصی که نازا دوست دارد
و نیز با صاحب خود گفته اند که وصیت میکنم شما را به چو بگوئی پاکسی که بیاطلاقه را دوست دارد و ملا
ایشانرا در صحبت آزمائش با سوال با طلب کرامت باشد که در باعقله و اخلاص باید آما که سبیل
این عبدا الشری رحمة الله گفته اند از نشانهای بانجی است که در دیدار و صحبت او لیا دست او هم
و توفیق قبول نماید و در دل انکار آرد و ابو عبد الله غزالی قدس سره گفته اند که در روی ایشان
این نشانها را اندر بر چشمان و برکت ایشان بلا از خلق منقطع شود و استاد او لیا محبوب سبحانی
حضرت بنو شاطی بن رضی الله عنه فرمودند آنچه خاصه و شایان دنیا و آخرت اند و شیخ ابو الحسن
گفته اند اولیا آمد و الیایان عالم اند از آسمان باران برکت اقدام ایشان می باد و از زمین
نباتات باعقله احوال ایشان بر وید و از کتب مشایخ تحقیق نموده شد که چهار هزار و گیاره
که ایشانرا مکتوبان گویند و ایشان هر یک را نشانند و جمال خال خود را انداخته و میصدق
دیگر از سترندگان درگاه حق اند که ایشانرا اخبار گویند و چهل تن دیگر را حیون نامند و چهل تن
دیگر را ابدال خوانند و هفت تن دیگر را ابرار گویند و چهار تن دیگر را اوقاتا نامند و سه دیگر را
لقبا خوانند و دوی دیگر را امامان گویند و امامان در همین دایره خطیب باشند و یکی را از خطبه
قطر و فوشت نامند و این جمله یکدیگر را ایشانراستند و با هم محتاج باشند و جماعه دیگر را مشهوران
گویند که ایشان از همه ممتاز و بی نیازند و عدد ایشان بر طاق باشد و مرتبه ایشان مایلین نبوت

در صد اقیقیت پادشاه این فقیر را میسر و راست کرد الله تعالی بکنت این طالع در دنیا و آخرت که صبیح
عمل نیک و نجات و دستگیری بخشد از کمتر بین دوستان خود شمار دهد و در زمین ایشان برانگیزد و از بیم
ایشان ایمان نصیب گردد و اندر بهشت از عمل خویش ندامد ببرد که دست مرا از عذاب

بیان نسب اطهر و تاریخ ولادت با سعادت و ابتدای ترویج وحی معراج
و هجرت از مکه و وصول پادشاهی و وفات حضرت رسالت پناه

بنام خدا حضرت رسول صلی الله علیه و علی آله و صحبه و سلم بهترین باسوی الدار اعیان و اشرف
فی سائر قریش اندیم از جانب پدر و نیم از جانب مادر اما از جانب پدر محمد بن عبد المطلب
بن هاشم بن عبد مناف بن قصی بن كلاب بن مرة بن كعب بن لؤی بن غالب بن فهر بن مالك
بن نضر بن کنانہ بن خزيمة بن مدركة بن الياس بن مضر بن نزار بن معد بن عدنان تا اسحاقیان
ربا به سیر و تواریخ و اصحاب علم و شایسته اتفاق است و از عدنان تا اسحاقیان و از اسحاقیان

حیدره اند و نقش نگین ایشان لقیرن اولند من بوده و قبر ایشان در لقیع است قال اهل
 صلعم لکل من رقیق و رقیق فی الجبۃ عثمان یعنی گفت بنصر صلعم بر بنی رافیقی است و رقیق من
 در بیت عثمان است و قال رسول الله صلعم لیدخلن بشفاحت عثمان سبعون الف اکلم قد حرم
 یعنی گفت رسول الله صلعم هر آینه داخل میشوند هفتاد هزار اکس که هر شخصی عذاب دوزخ
 شده باشد درشت حضرت امیر المومنین علی مرتضی کرم الله وجهه کنیت ایشان
 ابو الحسن و ابو تراب است و لقب مرتضی و اسد الله و نام شریف ایشان علی است
 و ابو ابن ابی طالب ابن عبد المطلب بن هاشم بن عبد مناف و نام مادر ایشان فاطمه
 بنت اسد بن هاشم بن عبد مناف است و ولادت ایشان در مکة مشرق بوده است
 در دوران خانه یکبار که روز جمعه سیزدهم ربیع بعد از اوقافیل سی سال و بعضی گفته اند که ولادت
 ایشان در خانه یکم بوده و در سال بعثت رسالت پناه صلعم یازده ساله بوده اند بعضی سیزده
 گفته اند و اول کسی که از صحابا ایمان آورده ایشان بودند و در سال سی و نهم یاسی و ششم
 از هجرت بر سرند خلافت تبسند و مدت خلافت ایشان پنج سال و سه ماه بوده و بقول جمیع اهل
 بوده و قات ایشان شب دوستی بیت و یکم ماه رمضان سال یکم هجری و بقول زید
 هجده ماه مذکور روی نموده و بعضی هجرت و سوم گفته اند و مدت عمر شریف ایشان شصت
 و سه سال یا شصت و پنج سال بوده و نقش نگین حضرت امیر الملک لیکر بوده که پیش
 که حق سبحانه و تعالی برای حضرت امیر کرم الله وجهه و بار خورشید کرد و آفتاب را از زیر
 باز کرد ایند یکی در عهد رسول الله صلعم و یکبار بعد از وفات آنحضرت و قبر ایشان در بیت
 چنانچه بنشیند ابد القیوم مسطور است که امیر المومنین علی امام حسن و حسین مرتضی الله عنهما
 و صحبت کرده بودند که چون بمهرم مراد رسید به بند و بیرون برید و خضر بنی که الحال بر کف
 شهرت دارد برسانند و آنجا سنگی سفید خواهند یافت که از آن کوزه و خوشان است
 آنرا بکنند و را بنجا کشادگی خواهند یافت مراد را آنجا و من کنسید ملا عبد الغفور را می رحمت
 آورده اند که قبر حضرت امیر المومنین علی کرم الله وجهه در اینجا است موصی که باستان را می شود
 و در میناب محبت آورده اند و الله اعلم قال رسول الله صلعم انت منی بمنزلة هارون من موسی

الا ان ابني جدي خشي عليه شدة كفت رسول الله صلعم علي را كه نسبت تو بمن همچو نسبت با و من
 است بوسی غیر انكه بعد از من پیغمبری وقال رسول الله صلعم من كنت مولاه فعلي مولاه اللهم
 وال من ولاده و عاده من عاده و هو الحق يعني كفت رسول صلعم رو ز خدیغم كه من استم
 من مولای او پس علی مولای او است خدا یا دوست و اكسی را كه دوست دارد و علی او دشمن دارد
 كسی را كه دشمن دارد او را دشمن ابراهام اول انداز انكه اثنا عشر رضی الله عنهم و سلمند
 جميع اولیا با ایشان منتهی میشود و ترتیب فضیلت چهار یا به حضرت سید ابرار به ترتیب خلقت
 چنانچه در كلام الله و آخر سورة فتح اشاره بان شده محمد رسول الله و الذين معه اشدوا على الكفار
 و كما يبينهم ثم اكرمهم كما يبيحون فصل من الله و صلواتنا بايد دانست و بهر چهار یا را بر ابراهام
 جميع خلق خدا ایدان از ابتدا با پدرشناحت كه علماء اسلام برین متفق اند و این حقیر در خواب بسیار
 ملازمت خلقهای را شنیدین رضی الله عنهم جميع شرف گشته چنانچه شبی در خواب می بینید
 كه چهار كس بلباس سفید بر گانه متعاقب يكديگر میروند فقیر از شخصی پرسیدم كه اینها چه اند
 گفت چهار یا را پیغمبر صلعم فقیر از عقب ایشان روان گشت ایشان از دور یا گذشت بركوبی
 كه بسیار بلند بود و بر آمدند و بر ابراهام ایستادند فقیر پشت گرفته اول بخد مت صدیق اكبر رسید
 گفت السلام عليكم یا صدیق اكبر و جواب فرمود و عليكم السلام كفته التماس فاتحه دارم
 فاتحه خواندند و بعد از آن بهمین دوش بخد مت حضرت فاروق اعظم رفتم و سلام گفتم
 و التماس التماس نمودم ایشان نیز خواندند و باز بهمین طوركه خدمت ذوالنورین و حضرت امیر
 علی رضی الله عنهم سلام گفتم و جواب شنیده التماس فاتحه كردم ایشان نیز در باره این
 فقیر چه اجدا فاتحه خواندند و فرمودند بحسبیت یا دكاری مامور شد و ایم فقیر را با عنایت
 خاصی از خدمت فرمودند و این خواب را از بیداری بخت و سعادتندی كنین خود میدادند
 كه بچنین حسیه عظمی مشرف گشته ایمحمد بنده علی ذلك حضرت امیر المؤمنین حسن رضی الله
 عنه ایشان ابو محمد است و لقب نقی و سید نام حسن و هو ابن علی بن ابی طالب رضی الله
 عنهما و ایشان امام دوم از انكه اثنا عشر ولادت ایشان بدمه منوره است و نمیه رمضان
 سال سوم از هجرت و جبرئیل علیه السلام نام ایشان را ابدید پیش رسول صلعم بر قطعه حریر نوشت

در خواب دیدم

در خواب دیدم

در خواب دیدم

در خواب دیدم

در خواب دیدم

که هرگاه ایشان دروغ می گفتند بفرمایند ایشان دروغ می گویند و بر اندام ایشان می افتاد چون ایشان را از آن پرسیدند فرمودند همیشه که خواهم ایستاد و قبر ایشان نزد یک بقبر حضرت امام حسن است رضی الله عنه

امیر المومنین امام محمد باقر رضی الله عنه

کنیت ایشان ابو جعفر است و لقب باقر نام محمد و ابو بن علی بن حسین رضی الله عنهم و ایشان امام پنجاه و دوازده سال بود و در مدینه منوره پیش از قتل امیر المومنین حسین رضی الله عنه سی سال بود و روز جمعه سوم ماه صفر سال پنجاه و هفت هجری و نام مادر ایشان فاطمه بود و بنت امیر المومنین حسن بن علی المرتضی رضی الله عنهم و پیغمبر صلعم با ایشان سلام رسانیده اند چنانچه گویند جابر رضی الله عنه گفت روزی با رسول صلعم بودم که فرمود که ای جابر شاید که تو بانی تا آنوقت که ملاقات کنی با یکی از فرزندان من که میرا محمد بن علی بن حسین گویند خدا تعالی ویرانور و حکمت خواهد داد ویرا از من سلام رسان و مدت عمر شریف ایشان پنجاه و هشت سال و بقول ششت و سه و بقول واقدی هفتاد و سه و در تاریخ بخاری از امام جعفر صادق منقولست که عمر شریف ایشان پنجاه و هشت سال بود و وفات ایشان در سال یکصد و چهارده هجری بود و بقول یحیی بن حسین در سال یکصد و بیست و سه و بقول مدای یکصد و هفده بود و قبر ایشان در بقیع است نزد یک قبر امام زین العابدین رضی الله عنه

امام جعفر صادق رضی الله عنه

کنیت ایشان ابو عبد الله است یا ابو اسماعیل و لقب صادق جعفر نام و ابو ابن محمد بن علی بن حسین بن علی مرتضی رضی الله عنهم ایشان امام ششم شد و نام مادر ایشان فاطمه بنت القاسم بن محمد بن ابی بکر الصدیق رضی الله عنهم و مادر ام فرده اسما و بنت عبد الرحمن بن ابی بکر الصدیق است رضی الله عنه و نسبت فرقه حضرت امام جعفر صادق رضی الله عنه از دو جانب است یکی از جانب حضرت امام محمد باقر حضرت امیر المومنین علی کرم الله وجهه میرسد و دیگر از پدر و مادر خود قاسم بن محمد بن ابی بکر است و ایشان را از سلمان فارس ایشان را از صدیق اکبر رضی الله عنه ولادت ایشان بدین در سال هشتاد و سه و بقول هشتاد و سه در روز دوشنبه هفتم ربیع الاول بوده است و مدت عمر شریف ایشان شصت و هشت سال و بقول شصت

بیست سال بوده و قات ایشان نیز در دیده بوده است و روز دوشنبه پانزدهم شهر ربیع سال
یکصد و چهل و هشت هجری و قبر ایشان در بقیع است و آن گنبدیست که در آن امام محمد باقر
و امام زین العابدین و امام حسن نیز آسوده اند رضی الله عنهم و در کشت الحویب آمده اند
که امام جعفر صادق رضی الله عنه روزی با مولی خویش تشنه بودند و میگفتند بیایند تا بیعت
کنیم و عهد کنیم که هر که از میان ما رستگاری یا بداند رقیاست بهر اشتیاق است گفتند
یا ابن رسول الله صلعم ترا اشتیاق ما چه حاجت است که بدو تشنه میماند خلافت ایشان
که باین احوال خود شرم نداشتیم که اندر قیامت سر بخوریم

حضرت امام موسی کاظم رضی الله عنه

کنیت ایشان ابو الحسن است و ابو ابراهیم و لقب کاظم نام موسی و هو ابن جعفر الصادق
رضی الله عنه و ایشان امام هفتم اند از ائمه اثنا عشر و ولادت ایشان به ابو الیاء بوده میان
مکه و مدینه روز یکشنبه هفتم صفر در سال یکصد و نوبست و هفت هجری و مادر ایشان ام ولد
بوده حیده یزیدیه نام که امام محمد باقر رضی الله عنه ویرا خریده با امام جعفر صادق او را داده
و از وی خیر اهل الارض امام موسی بن امام جعفر رضی الله عنه متولد شدند و مدت عمر شریف
ایشان پنجاه و چهار سال و بقولی پنجاه و پنج سال بوده و وفات ایشان روز جمعه ششم
و بقولی هفتم و بقولی در نصف رجب سال یکصد و هشتاد و سه هجری و در حبس کارون است
جزایر الهند واقع شد و قبر ایشان در بغداد است و در قبره که مشهور است بمقبره قرطین

امام موسی علی رضا رضی الله عنه

کنیت ایشان ابو الحسن است چون کنیت پدر و از امام موسی کاظم رضی الله عنه آید
که فرموده اند ویرا عطا کردم کنیت خود و لقب مناست و نام علی و هو ابن موسی بن جعفر
رضی الله عنه و ایشان امام هشتم اند ولادت ایشان به مدینه بوده روز پنجشنبه بیاز و بیستم
ربیع الآخر در سال یکصد و پنجاه و سه هجری بوده بعد از وفات جد ایشان حضرت امام جعفر
رضی الله عنه به خیال و بقولی هشتم شوال و بقولی هفتم و بقولی تسیم در سال مذکور روز
بعضی در سال یکصد و پنجاه و شش هجری بوده و مادر ایشان ام ولد بوده اند کنیه نام

داروی و بخت و شانه و ام البنین نیز گفته اند ایشان کاینک حضرت حمیده مادر امام موسی کاظم
 بوده اند رضی الله عنه و آورده اند که شبی حمیده حضرت پنجم صلعم را در خواب دید که فرمود بنشین
 به موسی پس خود پنجش و زود باشد پس بگوید و آید که تیرین این را زمین باشد و از امام رضا
 رضی الله عنه تارواست که گفت چون برضا حمله شدم هرگز در خود ثقل حمل نیاوردم و زود
 از شکم خود آواز سمیع و تمایل میشنیدم و در زمانی که یو خود آمد و دستها بر زمین نهاد و در
 بر آسمان کرد و لبهای مبارک می جنبانید چنانکه کسی سخن گوید و مناجات کند و مدت
 عمر شریف ایشان چهل و نه سال بوده و بقولی چهل و چهار و بقولی چهل و پنج و بقولی چهل
 است و قات ایشان در ولایت طوس واقع شده در قریه سناه یا د از روستای نوقان
 روز جمعه بیست و یکم یا بیستم ماه رمضان سال دویصد و هشت و هشت یحیی گویند مامون و ولایت
 خراة الله ایشانرا طلب داشت و پیش وی طبقاتی میوه تهنه بود و خوشه انگور
 و در سبب داشت و میخورد چون ایشان را بدید از برای بر حسب و بایشان معافه کرد و ایشانرا
 نیتانده آن خوشه انگور را بایشان داد و گفت یا این رسول الله ازین انگور خوشتر نیست
 ایشان فرمودند که انگور نیکوار نیست با بشیر پس مامون گفت ازین انگور بخور رضا
 عنه فرمودند مرا معاف دارا مامون مبالغه کرد و گفت مانع چیست مگر مرا ممتنعیاری و از
 امام آن خوشه را گرفت و بعضی را از آن انگور بخورد و دیگر را انگور بر رضا رضی الله عنه داد و آن
 دوسه دانه بخورد و بدید اختتام بر ناستند مامون گفت یکجا میروی گفت پادشاه که فرمودی
 و چیزی بر سر مبارک خود پوشیده میروم آمدند و بفرمودند تا در سبزه بندید و بر سر
 خود بچفتند و در آنوقت امام محمد تقی فرزند ایشان از مدینه بطریق طبرستان و در کیست
 نزد یک پدر حاضر شدند رضا رضی الله عنه ایشانرا البیضاء مبارک خود کشیده میان دو شمشیر
 ایشانرا میوسیدند و بر سر خود و بزدند و ایشان نیز روی بر روی پدر خود نهادند
 و بایشان سخنان پنهان گفتند و همانوقت رحلت فرمودند و قبر ایشان در قریه
 قبر یارون الرشید است بدقیقه که در نهامی حمید بن القوطی الطای است و آن
 قریه امروز معمور و کلاهی است و بهشت استهار داد

حضرت امام محمد بنی رضی الله عنه

کینست ایشان ابو جعفر است ایشان را ابو جعفر ثانی نیز گفته اند و لقب ثقی و جواد و امام محمد و هو
 حاکم بن موسی بن جعفر صادق و ایشان امام ششم اند و ولادت ایشان یکم ربیع بود و روز جمعه درهم و شب
 در سال یکصد و نو و پنج هجری بوده و نام مادر ایشان خیران یار یحیانه نام ولد بوده و بعضی گویند
 که از اهل ماربیطیه است و مدت عمر شریفش بیست و پنج سال بوده و قات ایشان روز سه شنبه ششم
 ذی حجه سال دویصد و بیست هجری در ایام خلافت معتمد روی داده و قبر ایشان در بغداد
 در قاعای قبر حیدر ایشان امام موسی کاظم رضی الله عنه گویند امام محمد ثقی در سن پانزده سالگی در عیبه
 از کوهی پناهی بغداد حاکم ایشان شده بودند اتفاقاً مامون بقصد تکرار بیرون کشیدن
 بر امامان دهم و دکان از سر راه بگریختند و جواد رضی الله عنه طبری ایشان را دید و در جواب
 نزد یک رسید ایشان را دید و ایشان را خدا تعالی در دلتا قبولی عظیم داده بود و اسب خود را نکاه
 پرسید که ای کوک تو چرا با دیگر کوک دکان از سر راه ترفتی فی الفور جواب دادند که ای
 راه تنگ نیست که مرفق آن راه بر تو نکشاده گردانم و مراجع می شود که از ترس بگریزم و حسن نفس
 که بی حریه آری یکس نرسانی مامون را نکلم و صورت ایشان بی نهایت خوش آمد بر رسید که نام
 تو عبیدت فرمود که محمد رسید که غریز کنیستی فرمودند منار رضی الله عنه دام الفضل و تضرع و انبکاح ایشان را
 حضرت امام محمد بنی رضی الله عنه

کینست ایشان ابو الحسن است و ایشان را ابی الحسن ثالث گفته اند و لقب یادی و زلی و عسکری
 و به ثقی مشهور اند و نام علی ابن محمد بن موسی بن جعفر صادق رضی الله عنه و ایشان امام دهم اند
 ایشان در مدینه بوده یکصد و پنجاه و پنج و بقولی روز عرقه در سال دویصد و چهار هجری و بقولی دو
 و سیرده و مادر ایشان ام ولد بوده ثمانه نام و بقولی ام الفضل بنت مامون و مدت عمر شریف
 ایشان پهل با چهل و یک سال بوده است و قات ایشان در مریمن را سکه که از نواهی بغداد ساز
 مشهور است روی داده روز و شنبه آخر ماه جمادی الاول و بقولی سیزدهم جمادی الآخر و در
 و پنجاه و چهار هجری در زمان خلافت مستعصم بالله واقع شده و قبر ایشان هم در سانی ایشان است
 که در سر من رای داشتند گویند که متوکل را ظاهراً بود و در سوسه مرغان لیا که بکس با نجا دانند

تخلات آوازه و شور آید نه سخن کسی را توانی شنود و نه کس سخن وی هر وقت که بادی رضی الله عنه
مخانه در آمدی هم برغان خاموش گشتندی و چون بیرون شدی آواز و شور را عاقل و مدبر کسی نه

امام حسن عسکری رضی الله عنه

کنیت ایشان ابو محمد اسمی و لقب زکی و خالص سراج و عسکری مشهور اند و نام حسن و ملقب علی بن
برن علی رضا رضی الله عنه و ایشان امام یازدهم از ائمه اثنا عشر و ولادت ایشان بخمدیه بود و در سال صد
وسی و یک و بقولی و صد و سی و دو هجری و مادر ایشان ام ولد بوده و موسی نام و بقولی بادی
منه و برادر ایشان نام نهادند و در شریف ایشان بیست و نه سال و بقولی بیست و شش سال بوده
و وفات ایشان روز جمعه ششم یا ششم بیج الاول سال و صد و شصت و نه من رأی القاسم
و قید ایشان متصل قید در ایشان است و در من رأی شخصی گفته که در زندان بودم از یکی زندان
او گران قید بر کی رضی الله عنه شکایتی نوشتم و پیوسته که از تنگدستی چیزی بخواهم اما شرم بودم
و بنوشتم در جواب من نوشتند که از روزهای پیشین را در خانه خود خواهی گذارد و نماز پیشین را از
پیشین آوری و نماز و خانه خود گذاردم تا که دیدم که تا صدی آمد و بر اسب من خند و نثار
و همراه آن کتابی دوران نوشته که بوقت ترا حاجت باشد آنرا طلب شرم مرا که از طلب کنی بآن خود آید

حضرت امام محمد رضی الله عنه

کنیت ایشان ابو القاسم است و نام محمد و ملقب حسن بن علی بن محمد بن علی الرضا رضی الله عنه
و ایشان امام دوازدهم از ائمه اثنا عشر بقول اهل سنت و جماعت ولادت ایشان در شهر
کربلا بود و است در بیت و موسی و رمضان سال و صد و پنجاه و شصت هجری و مادر ایشان ام
صقیل و بقولی موسی و بقولی نرگس در روایت کرده اند که چون ایشان متولد شدند در
کربلا در آمده آگاشت سبای بچان شب آسمان بیداشتند پس عطفه زده گفتند الحمد للرب افراده
در سال و صد و شصت و پنج و بقولی و صد و شصت و شش که این را امامیه تاریخ اصفهانی
خود ایشان می اندازد اهل سنت و جماعت به این تاریخ وفات می شمارند و میگویند که امام محمد
از عید ازین نزدیکی به ترویل حضرت عیسی علیه السلام متولد خواهند شد و در سبب اهل حق این
و الله اعلم بالصواب بدانکه اگر چه کرامات و فضیلت و خوارق عادات ائمه اثنا عشر رضی الله عنهم

زیاده اذنان است نه بقید تحریر و آید پیرایه از ایشان را حالات و مقامات عالی بوده چنان
تفصیل آن در بعضی کتب متدرج است و سلسله اکثر مشایخ کبار و بعضی از ایشان میرسد لکن
بجست اختصار مجالی از آن نمیتوان کرد اینک تا عشر رضی الله عنهم پس بزرگ و فرزندان
خلعت رسول الله صلعم باید دانست و زمانی سرور کائنات صلعم و جانشینش را در دوستی و دوست
اهل بیت باید شناخت از افضلیت و کمال و ولایت و کرامت اهل بیت را منحصراً درین دو گروه تن
ندانی اگر چه ایشان بزرگترین است و کمال اختصاص استوار یافته اند زیرا که اهل فضیلت و کمال آرا
بسیار بوده اند و در طبقات ائمه آنهاست و بی متنا از ایشان

حضرت سلمان فارسی رضی الله عنه

کنیت ایشان ابو عبد الله است و ایشان را سلمان بن اسلام میگفتند از کنیا و سیاه اند و غیر صلعم در
ایشان فرمودند که سلمان جبل ما اهل البیت یعنی سلمان از اهل بیت است و انساب ایشان
در علم باطن بعد از ابراهیم است یعنی اوقات ایشان بدین گونه بوده در سال سی و سه هجری
و مدت عمر شریف ایشان بقولی یک هزار و پانصد و بقولی سیصد و پنجاه و بقولی دو صد
و پنجاه سال است و این قول صحیح است

حضرت اویس قرنی رضی الله عنه

نام شریف ایشان اویس است از اهل بحد بوده از اهل قرن قبله است که ایشان مشهور
بدان آنحضرت رسول صلعم ایشان را از خیر الثمالین ستایش فرمودند و ایشان در زمان پیغمبر
علیه السلام بوده اند لکن از دو جنب ملازمت آن سرور صلعم میسر نشد یکی بسبب خدمت
ماورپری که داشتند و دیگر آنکه کمال غلبه حال و اوقات ایشان شربانی کرده و مرز آنرا منقعات بود
و والده صرف می نمود و بجهت موافقت آن سرور صلعم که در جنگ و دندان مبارک شنیده شده بود
چون معلوم نبود که کدام دندان شنیده شده و دندانهای خود را تمام شکسته بود و چون پیغمبر
صلعم وصیت کرده بودند که خرقه را بپوشانند و بگویند که امانت مرا دعا کند امیر المؤمنین
عمر را یا من خلفه امیر المؤمنین علی رضی الله عنهما خرقه مبارک را بر او بپوشانند و دعا
و حاجت است نموده و بگویند که بخوانی ایشان حق تعالی بعد و موسی کو سفند از قبله رسید

در عرب هیچ قبیلۀ آنقدر کوفته و ستمندانند که ایشان را از امت غیر مسلم تشبیه میکنند و قاتل ایشان
 را شوالیه و دین و چنین منظور است که در آن زمان که بعد از وفات بود و صاحب وی خواستند
 قبر بکنند و بکنند رسیدند که قبر وی در آن کفۀ بود و بعد از آن صاحب ساخته خواستند که کفن سازند و چنان
 ی با صاحب یافتند که دست یافت بی آدم نمیداد و پیرا از آن کفن ساخته در آن قبر دفن کردند و صاحب
 شفا العجوب و تذکره الاولیاء چنین آورده اند که ادیس نزد امیر المومنین علی رضی الله عنه آمد و باقی
 ایشان و صفین حرب میکرد تا شهید شدند و تاریخ وفات ایشان بقول اول و دوم و سیم سال
 و دویست و هجری و بقول ثانی در سال سیم و هفت و هجری بود و امام عبدالله یافعی رحمه الله در وفات آن
 هر دو قول را ذکر ساخته

حضرت حسن اصری رحمه الله

یتیم ایشان ابو سعید است ایشان گوهر فروش بودند و ازین جهت حسن اولوی نیز میگفتند و از
 ابی بن اندامیر المومنین عمر را با صد و بیست کس از صحابه رضی الله عنه دیده اند گویند و ایشان را
 مسلم بوده رضی الله عنه نقل است که از ایشان سوال کرد که مسلمانان چیست و مسلمان کیست گفتند
 مسلمانان در کتاب است و مسلمانان در زیر خاک دیگر پرسیدند که اخی شیخ دلماسه باخته است
 له جن تو در آن اثر میکنند چه کنیم فرمودند که شکی نفعه بود که چون نفعه را بچنانی بیدار شود
 دلماسه شهادت داده است که هر چه بچنانی بیدار نمیشود و لذات ایشان در سال هجرت و یک هجری بوده
 و مدت عمر شریف ایشان هشتاد و نه سال و وفات در پنجم رجب سال یکصد و ده هجری و قبل از این
 در بصره که سابق آباد بود نزد یک برادر که المال آباد است و واقع شده ۴۰

قاسم بن محمد بن ابی بکر الصدیقی رضی الله عنه

از کبار تابعین اند و یکی از فضیلت های سید مینه و در خانه عمر خورشید حضرت عائشه صدیقۀ رضی الله
 تر بیت یافته اند و یکی بنی حاذق فرموده اند که در مدینه پیچ یکی را افضل تر از قاسم ندیدم و از زیاد
 مرویست که پیچ یکی را عالم تر از وی ندیدم و از عمر عبدالعزیز رحمه الله منقول است که اگر معاویه را
 با اختیار من می بود بقاسم میگذاشتم و وفات ایشان در سال یکصد و هفت هجری بوده و بقول
 یکصد و هشت و بقول یکصد و نوزده و صد و ده نیز گفته اند

رضی الله عنه در سال شهادت هجری و مدتی شریف هفتاد سال بوده و قبر ایشان متصل خنجر
بند او گشته است

حضرت امام مالک رضی الله عنه

کنیت ایشان ابو جندب است و نام مالک بن انس بن مالک رضی الله عنه و ایشان
در جمیع علوم دینی امام و فقیه از انبیا و ائمه و استاد امام شافعی اند و رحم الله ولادت ایشان
در سال نو و پنج و بقولی نو و چهار و بقولی نو و هفت هجری بوده و وفات در ربیع الآخر
سال یکصد و هفتاد و نه هجری روی داده و قبر ایشان در بقیع عرفیت است ۴

حضرت امام شافعی رضی الله عنه

کنیت ایشان ابو عبد الله است و لقب شافعی و نام محمد و ابو ابن ادریس از قبایل قریش
و نسب ایشان بهشت و اسط از جانب پدر به عبد المطالب بن هاشم که جد رسول حبس است
میرد و نام مادر امام شافعی الم حسن است و بی نسبت به بنی القاسم بن فرید بن حسن
بن علی ابن ابی طالب و ایشان قرشی هاشمی علوی قاطنی اند و امام سوم اند و ائمه اربعه نامند
بودند ایشان امام مالک کسب علوم نمیدادند و بعد از آنکه بعراق آمدند با امام محمد بن حسن شاکر
امام اعظم صحبت داشتند استقاده نمودند و ولادت ایشان بغیره و بقولی و عسقلان و بقولی
در سال یکصد و پنجاه هجری واقع شده و وفات روز جمعه سی و نهم سال و صد و چهار
روی داده و قبر ایشان در فراق مصر است گویند و رفعت ساگی حفظ قرآن نمودند و بار
ساگی فتوی میدادند سفیان ثوری رحمه الله فرمودند که اگر عقل شافعی وزن کردندی
با عقل یک نیمه خلق عقل او راجع آمدی

حضرت امام احمد بن حنبل رضی الله عنه

کنیت ایشان ابو محمد ابو عیبه الله است و نام محمد و ابو ابن محمد بن حنبل امام چهارم اند
و شاکر امام شافعی اند و ولادت ایشان به بغداد است در سال یکصد و شصت و چهار هجری
و مدت عمر هفتاد و نه سال و وفات به بغداد وقت چاشت روز جمعه و دوازدهم ربیع الاول
در سال دو صد و هجده و یک هجری روی داده و قبر ایشان نیز در بغداد است گویند

حضرت امام اعظم اندر بنی الله عنه و علم حضرت امام اعظم را ایشان در عالم منتشر کردند امام ابوحنیفه
و ایشان را صاحبین و امامین میگویند صاحب تصانیف معروف بود و اندام شافعی رحمه الله شاکر
ایشان نزد سلطان المشایخ در بقیع حضرت کج شکر مدتی بود که امام شافعی در کتاب امام محمد
میرفتند و میگویند که اگر بگویم قرآن بلغت محبین حسن نازل شده است و راست برکت
می توانم گفت بواسطه فصاحت و وحی و قات ایشان چهار و بیست و یک سال که در سنال که چید
و هشتاد و نه هجری بوده و قبور در می است چون ذکر کنیم از بعد رضی الله عنهم که غیر از چهار نفر
دین اند و استقامت مذنب حق اهل سنت و جماعت بنیب و جو و شرف ایشان است
و ذکر امامین تمام شد شروع در ذکر اولیا که کیا کرد اگر چه در تفصیل الانس و کشف المحجوب
و تذکره الاولیا و دیگر کتب احوال ایشان تفصیل مذکور است لیکن سلسله سلسله ایشان
بنابر این سلسله را جدا جدا بیان می نماید و بعضی از مشایخ متقدمین که سلسله ایشان
مسموع نشد و فصل علمیه ذکر خواهد نمود و انتساب مریدان بمشایخ بسطه طریق است سبک
بخرقه دوم بغالین علوم صحبت و خدمت و تادب بآنان و خرقه دوم است خرقه ارادت
و آنرا نیز یک شیخ روا نمائند و دوم خرقه ترک و آن از مشایخ بسیار است برکت گرفتن و آن
بیان سلسله معتبره علیه عالمیه قادیانیه که مشهور است بحضرت غوث الثقلین شاه عالم
و این سلسله علیه را بعد از آنحضرت قادیانیه نامند و بالاتر ایشان تاحترت سید الطائفة غنی می نامند

حضرت شیخ معروف کرخي قدس سره

کنیت ایشان ابو محمّد است و نام پدر ایشان فیروز و بقولی فیروزان و بعضی گفته اند
معروف ابن علی الکرخي و با والدین و ردین ترسا بود و در دست امام علی بن موسی الرضا
رضی الله عنه مسلمان شدند و در مذنب امام اعظم بوده اند و حضرت امام علی بن موسی الرضا
با ایشان کمال عنایت و محبت بوده و آنچه یافته اند از تربیت و برکت خدمت امام رضی
عنه بوده و ربانے امام میکرده اند صاحب تذکره الاولیا گویند که عارف بنوعی معروف
بنود و با او و طائفه که در علم شاگرد ابو حنیفه رضی الله عنه و در طریقت مرید حبیب
الاعلی است صحبت داشته اند و حبیب را می مرید سلمان فارسی رضی الله عنه نامند

که یکروز طهارت ایشان شکست و رجال تبیم کردند گفتند انبیا و جله تبیم حرامی کنید فرمودند
 که توانم بود که تا آنجا بر رسم بی و ضمیمه گرم گویند بر در امام رضا رضی الله عنه روزی مردم
 از دعام کردند و پهلوی معروف قدس سره نشستند بپارتنه دسری سقطی گفت مراویستی
 گفتند پیش از آنکه میر میر این مرا بصدقه ده که میخواهم از دنیا بیرون روم بهرینجا که
 آمده بودم لا جرم در تجرید بهماندا شتند صاحب کشت الحوب گفته اند که معروف مناقب
 و فضائل بسیار است و اندر خون علم مقتدای قوم بوده است و حضرت شیخ معروف
 فرمودند علامت جو انروان سنجیزه و یکی وفای اختلاف و دیگر ستایش میجو و دیگر علما
 بی سوال وفات ایشان دوم محرم سال دوحده هجری بوده و قبر در بغداد است
 دعا کردن و زیارت پدیدانجا و ند محرب است هر که دعا کند مستجاب شود

حضرت شیخ نصری بن الفلاس سقطی

قدس سره کنیت ایشان ابو الحسن است و مرید حضرت شیخ معروف کرخی و مقتدای
 و شیخ وقت و امام اهل تقیر و در اصناف علم کامل بوده اند ایشان فرمودند و در وقت
 که در میان بازار بختی متحول باشد و خرید و فروخت نماید و یک لحظه از الله تعالی غافل
 نباشد و نیز فرمودند قوی ترین قوتها آنست که بر نفس خود غالب آید و فرمودند ادب
 ترجمان دل است و فرمودند هر که عاجز آید از ادب نفس خویش از ادب غیر عاجز تر بود
 و فرمودند که پنج چیز است که قرآن بگوید و در دل اگر و دران چیز دیگر بود خوف خدای و بجا
 او دوستی بخدای و حیا از خدای و انس بچند اس و فرموده اند که خلق آنست که
 که خلق را نرنجانی و میفرمودند که هر روز چندان بار در آئینه می نگرم از بیم آنکه مباد
 از مژموی گناه رویم سیاه شده باشد سید الطائفة شیخ حیدر فرمودند که هیچکس را
 در عبادت کامل تر از نصری سقطی ندیدم که نود و هشت سال بگذشت که بیلبو بر زمین نه نما و دیگر
 و بیماری مرگ و هم فرموده اند که وقت رحلت گفتم مرا وصیتی کن فرمود امی بید مشهور
 بسبب خلق از وصیت خدا تعالی گفتم این بمن اگر بیشتر میکفتی با تو صحبت نمیداشتیم
 وفات ایشان با دوا سه شنبه سوم ماه رمضان سال دوحده هجری بوده و قبر در شیراز

حضرت شاه سید الطایفه شیخ جنید بغدادی رحمه الله

کلیت ایشان ابو القاسم است و لقب سید الطایفه و طائوس العلم و قواریری و زجاج
و خراز و قواریری و زجاج ازان گویند که پدر ایشان محمد بن جنید باشد از بکینه فروختی و ولد
سید الطایفه از نام او بدیده اند و مولد و متولد سید الطایفه بغداد بوده و در سبب سفیان
داشتند برید کامل و خواهرزاده شیخ مریم سقطی اند مرجه مشایخ کبار و مصلح سعادت و انوار
بهر حقایق و اسرار سلطان طریقت پیشوای اهل حقیقت مقتدای زمان او تا د جهان و از
و سادات این قوم بوده اند و با حارث محاسبی محمد قضاب صحبت داشتند در ویم و ابوان
و شبلی و خراز و غیره و مشایخ جمیع سلسله انبیت با ایشان درست کند و منسوبان ایشان از حلیه
خواجه اند از نجیبات ایشان سید الطایفه و امام ائمه گویند سخن ایشان در طریقت حجت و یکس
از مشایخ متقدمین و متاخرین بر ظاهر و باطن ایشان انگشت نوا است تا و مقبول همه بود
و بنای طریقه ایشان بر صحو است و معنی صحو و سکر صاحب کشف الحجب بتفصیل بیان کرده
روز می از مریم سقطی پرسیدند که هیچ مرید را درجه بلندتر از پیر باشد گفتند بلی برهان این ظاهر
جنید را در جنون درجه من است خلیفه بغداد و دریم را گفت ای بی ادب رویم گفت من بی
نباشم که تیر و ز با جنید صحبت داشته باشد از وی ادبی نیاید و شیخ ابو جعفر جدا گفته اند که عقل
مرد می بودی بصورت جنید بودی گویند که حضرت جنید سی سال تا میقتن گذارده بر پامی
با ستادی و تاصح الله گفتی بس هم بدان و منو ناز با و دنگند از وی میفرمودند خدا تعالی
سی سال تربیان جنید را جنید سخن گفت و جنید در میان نه و خلق را خبر نه و نیز میفرموده اند که در
و لم شده بود گفتتم الهی و لم بازده ندای شنیدم که با جنید ماول بدان ر بوده ایم تا با با ن
تو باز میخوانی تا با غیر یا یا فی نقلست که یکی از بزرگان رسول صلعم را انجواب و دلشسته و شیخ
جنید حاضر شخصی فتوی داد و در رسول صلعم فرمودند که جنید فتوی ده گفت یا رسول الله
تو حاضر می فتوی بدیگری چون بدیم فرمودند که چندانکه اینبار را همه است خود و مباحات
بود مرا با جنید مباحات است حضرت شیخ سماع و جد هرگز نمی فرمودند و بظاهر و باطن
ابشرع شریف آراسته بودند نقلست که روزی سخن می گفتند مریدی نعره بردا و از ازان

مسح کردند و بر سجائیدند و فرمودند اگر بار دیگر نغمه نئی ترا محبوب گردانم پس ایشان را بکبر
 ستند و آن توان خود را نگاه میداشت تا حال بوی می رسید که طاف نفس فاعده که است چون رفت
 او را و دیدند در میان خلق خاکستر شده بود و نقلت که در غدا در روزی دزدی را آویخته بودند
 دیدند و بر گفتند و پای خود را بپوشیدند مردم ازین سوال کردند که گفتند نه از رحمت بردی
 که در کار خود مرده بوده است و چنان آن کار را بکمال رسانیدند که سرور مرآن کارگر نقلت
 که در مجلس حضرت شیخ یکی برخاست و گفت دل کدام وقت خوش بود فرمودند آن وقت
 که او در دل بود و هم حضرت شیخ چند فرمودند که مرد بوسیت مرد آید و نه بوسیت و هم
 فرموده اند که هر که شناخت خدا را هرگز نشاندند و فرموده اند که وقت چون فوت شود
 از او هرگز نتوان یافت هیچ چیز عزیز تر از وقت نیست و فرموده اند و انحرودی است
 که باز خوش بز خلق نهی و هر چه داری بدهی و فرمودند خلق چهار چیز است سخاوت
 و الفت نصیحت و حقیقت و حقیقت است که بطور ایشان دهمی و آنچه طلب میکنند و منت
 بر ایشان نهی که ایشان طاقت آن ندارد و سخن نگویی که ایشان ندانند
 از حضرت شیخ پرسیدند که صحبت با که داریم فرمودند با کسی که هرگز بگوید که با تو کرده است
 بروی فراموش بود و پرسیدند هیچ چیز نیست فاضلتر از لبقت فرمودند که لبقت
 پرسیدند بنده کیست فرمودند آنکه از بندگی کسان آزاد بود و پرسیدند راه بنده ای چگونه
 است فرمودند و نیار اترک گیری یافتی و خلافت کردی بحق بوسی نقلت که فرمود
 شبی نماز مشغول بودم هر چند بگویم نفس من مراد یک سجده مؤالفت میکند و هیچ فکر
 دیگر نتوانستم کرد و دل تنگ شدم و اسم از خانه بیرون آیم چون در بکشا و م جوانی دیم
 خود را در کلیم مجیده و بر در سراسر و سرور شیده چون مراد بید گفت تا ازین زمان و نگاه
 تو بودم گفتم تو بوی که مرا بفرار ساختی گفت آری سکه مرا جواب ده بگوئی و نفس
 که هرگز در داو را دارد گلی کرد و یا نه گفتم آری چون مخالفت هوا می خود کند در داو
 او کرد و چون این بگویم سبب مگر بیان برد و گفت ای نفس جبین بار از من بمان
 خواب نشیندی اکنون از حیات بشو بر خاست و رفت من و اسم که از کجا آمد و بکارت

گفت ای پسر طریقت و حقیقت این معامله را تا موجب پدایت می گردد و خود بدین طاعت
لازم است که بر نفس و انفس آخر شمارد و بالتفاتی و نفس آخر متولی بقضاء الله و فضل است
از تعلق بیکه لا اله الا الله چرا که تواند بود که درستی و بیش از تلفظ لفظ الله انفس شتایع شود
بحوان گفت ارید اعلی من غیر اینی و بجای ازین بهتر نمی بود و می گوید که لا اله الا الله برای حق تعالی
و من غیر حق تعالی بنیم با حق تعالی کنم حوان گفت ارید اعلی من هذا فرمود که درین طریق متاحت
صدیق اکبر کرده ام رضی الله عنهما بگویند که رسول صلعم بجهت خدا سه مرتبه اصحاب را بپادان
اموال امر فرمودند و صدیق رضی الله عنه در هر مرتبه جمیع اموال خود را در داد و حق داد
رسول صلعم بر بار می پرسیدند که چه گذاشتی برای حیاال خود و صدیق رضی الله عنه در مرتبه
اول گفت اولاد من از دو حال بیرون نیست صالح اند یا طالح اگر صالح اند حق تعالی
بندای صالح را ضایع نخواهد گذاشت و اگر طالح اند مرا با ایشان چه کار و در مرتبه دوم
گفت گذاشتم برای ایشان سوخته و آنچه را که بعد از مغرب بخور اند و در مرتبه سوم گفت
عمر رضی الله عنه اگر روزی بر ابو بکر بسبقت تو انتم کرد امروزی نخواهد بود و در انروز
بود ابو بکر رضی الله عنه فقیر عمر رضی الله عنه گفت اموال خود را داد و صدیق رضی الله
تمام را چنانچه گویند که آنحضرت صلعم در انروز جبرئیل را بصورت شخصی دیدند که بسبب
پوشیده بود چون از سبب آن پرسیدند گفت یا رسول الله امروزی بیع ملا بگویند
ابو بکر صدیق بسبب فرما پوشید و ملا گمان دیدند که ابو بکر رضی الله عنه بیایست بانه چنان
پوشیده بود یا می گفته و دستای و پیرایه که در پیش بود چهره داشته می آید و از روز
غیر ازین در بساط صدیق چیزی نبود و رسول صلعم پرسیدند یا ابو بکر برای حیاال
چه گذاشتی درین بار که مرتبه آخر بود گفت الله حوان گفت ارید اعلی من هذا حضرت
شیخ شبلی گفتند ای حوان و جمای خوب گفتیم اما بهمت تو بس مالی است بتران
بگویم فرمود که احتیاط را بطریق بموجب امر الهی است که در قرآن مجید آمده قل الله فذر
فی خوضهم یلمیون یعنی بگو ای محمد الله بس بگذار آنها را در شغل آنها که باز می کرده
باشند حوان گفت بسی بسی یعنی لبس است لبس است بمن و تیره بر دو جان بدای

معا یکن از مشایخه انجال السبیلی دعوی خون نمودند شیخ مشکلی گفتند روحی کشش کرد پس نابالغ
و ششاق شد و فریاد کرد و خوانده شد پس اجابت کرد پس همیشه گناه من مدعیان از دعوی گذشتند
و ایشانرا معذور داشتند نفیست که حضرت شیخ پرسیدند که انزم الاکرین که بود فرمودند
آن بود که وقتی گناه کسی را از تریه یا شد هر کسی را بان گناه عذاب کنند که گناه است که من فلا

دوست و بنده خود را بیا میزدیم

شیخ عبد الواحد بمبئی قدس سره

کمیت ایشان ابو الفضل است و نام پدر ایشان عبد الغزیز بن حرث بن اسد از بزرگان
ایمانا کفر علیه واکل مریدان حضرت شیخ ابوبکر شبلی اند قدس الله تعالی سره و فاته ایشان
در جمادی الاخر سال چهارصد و بیست و پنج هجری بوده و قبر ایشان در مقبره حضرت امام خلیل است و الله

شیخ ابو الفرج طرسوسی قدس سره

اصل ایشان از طرسوس است مرید شیخ عبد الواحد بمبئی اند و قدوة اولیای زمان و زبده مشایخ
و صاحب مقامات بلند و کرامات اجید بوده اند

حضرت شیخ ابوالحسن تبرکاهی قدس سره

نام ایشان علی بن محمد بن جعفر القرشی النکادی است مرید شیخ ابو الفرج طرسوسی اند و از بزرگان
مشایخ وقت و مقتدای اهل زمان و صاحب خوارق و کرامات بوده اند و فاته ایشان
در محرم سال چهارصد و هشتاد و شش واقع شده

حضرت شیخ ابوسعید مبارک قدس سره

نام ایشان مبارک بن علی بن حسین النخومی است سلطان الاولیاء و برهان الاتقیاء و قدوة
عارفان و قبله سالکان پیر طریقت و اقطاب اسرار حقیقت جامع علوم ظاهریه و باطنی و صاحب
مناقب علیه السلام و جنبلی الذمیه مرید شیخ ابوالحسن تبرکاهی و پیرو حقه حضرت قطب یکانی
محبوب سبحانی شاه محی الدین عبد القادر جیلانی اند رضی الله عنه از حضرت غوث الثقلین
منقول است که در ابتدای حالی با خدا تعالی عهد کرده بودم که نخورم تا نخورم تا نزد من تمام
تا نیا شامانند چون چهل روز نگذشت شخصی آمد و قدری طعام بگذاشت و برقت نزد یک بود و گفت

از کسکی بالای طعاع افتد گفتم واللہ از سیدی که با خدای خود بستیم برگردم ناگاه از بطن خود آوازی شنیدم که کسی به آواز بلند میگفت الجوح الجوح حضرت شیخ ابو سعید بن موسی بر من بگذشت آن آواز شنیده گفتم عبد القادر این چیست گفتم این اضطراب نفس است اما روح برقرار خود است در مشاهد خداوند خود گفت بجات مایه و برقت من گفتم بیرون نخواستیم رفت ناگاه ابو العباس خضر علیه السلام در آمد گفت هر خیز و پیش ابو سعید رو در قلم دیدم که ابو سعید پر در خانه خود ایستاده انتظار من می کشید گفتم ای شاه عبد القادر انچه ترا گفتم تبس نبود که خضر این زیارتی گفت پس مرا بجاته در آورد و طعاعی که همکار کرده بود و لقمه لقمه در دهان من می نهاد تا سیه شدیم و بعد از آن مرا ترقه پوشانید و صحبت او را لازم گرفتیم بنای مدرسه باب الانزع که بحضرت غوث الثقلین است ایشان کرده اند و در حیات بحضرت غوث داده بودند چنانچه قبر مبارک حضرت غوث اعظم در همان مدرسه است وفات حضرت شیخ ابو سعید در ماه سال بانصد و سیزده هجری

حضرت شیخ حماد و یاس قدس سره

انیت ایشان ابو عبد اللہ است و نام حماد بن مسلم و یاس دو شاب فروش را گویند بر صحبت حضرت غوث الثقلین شیخ عبد القادر رضی اللہ عنہ از مشایخ کبار و عارف اسرار و مقتدایان و صاحب کرامات عالیہ بودند با وجود آنکه امی اند و مقتضای علم لدنی را با ایشان کرامت فرموده بود و وازده هزار مرید کامل داشتند بهر و مهتر بهر مرید شیخ عبد القادر علی اند رضی اللہ عنہ نقل است که روزی شیخ حماد فرمودند مراد وازده هزار مرید است و هر شب ایشان را یاب میکنم و حاجات ایشان را از خدا ایتعالی میجوایم و هر که از ایشان بگناهی مقبل است در خواست میکنم یا در آن ماه توفیق تو به وید با از جهان بیرون بر تادیری در گناه نماند حضرت شیخ عبد القادر رضی اللہ عنہ در اینجا فرمودند گفتند اگر حق سبحانه تعالی مرا منترقی بود از و خواست که تم که مریدان من تا قیام قیامت بی توبه نیند و من بدین ضمان ایشان باشم شیخ حماد گفتند که حق سبحانه و تعالی مرا شایده نمود انچه او از خداوند خود خواست حق تعالی قبول کرد و نقل است که حضرت غوث اعظم جوان بودند و صحبت حضرت شیخ حماد میرفتند

روز بی باد و تمام مجلس شیخ نشسته بود چون بر خاسته بیرون رفتند شیخ حماد سر میزدند
 این اجماعی را قلمی است که در وقت او برگردن همه اولیای خود میگردانیدند و میفرمودند که با آنکه بگویند
 قلمی نه به علی مرتضی است که در وقت او برگردانیدند و میفرمودند که شیخ حماد و یارانش
 یا نصیب دست بنی حوری

حضرت غوث الثقلین شاه محی الدین سید عبدالقادر الحنفی الحنفی رضی الله عنه

کینست بن بادشاه مشایخ اندر طریقت و امام ائمه اندر شریعت و محبوب ربانی بود مرگ است و نام توفیق
 آن پیر زمانه سرور عارفان یگانه شرفش بر ما و خرد عباد کطلب محمدانی عبدالقادر و موهب ابن ابی صالح
 سنوسی جنبی دوست بن ابی عبد الله بن محیی را پدر بن محمد بن داود بن موسی الحون بن عبد الله
 محض برج حسن شینی برج حسن بن علی مرتضی رضی الله عنهم حسنی حسینی ازان حجت گویند که پدر عبد الله
 محض حسن شینی برج حسن بن علی مرتضی است رضی الله عنهم و مادر عبد الله محض فاطمه بنت حسین
 بن علی مرتضی است رضی الله عنهم دیگر آنکه والدیه ماجده آنحضرت نیز حسینی بوده اند و لقب
 محی الدین است مدبب لقب آنحضرت محی الدین نیست که فرموده اند روز جمعه از بعضی سیاحات
 بد بغداد می آمدیم ناگاه به بیماری نحیف البدن متغیر اللون گذشتیم و گفت السلام علیک یا عبدالقادر
 جواب سلام باز دادیم گفت نزدیک من آئی نزدیک او رفتم گفت مرا نشان او را بکشندم جدا او
 نازده شد و صورتش از خوب گشت و رنگ او صاف گردید از دسترسیدم گفت خراشیدنا می گفتیم و رنگت
 من دین جد تو ام منجبت شده بودم چنانکه دیدی فراخدایتعالی تجو زنده گردانید است محی الدین اهدا
 بگذشتیم و بمسبب جابج رفتم شخصی نحاس پیش پا پس من نهاد و گفت یا شیخ محی الدین چون نماز بگذارد
 غلق از هر طرف بر من هجوم کردند و دست و پای مرا می بوسیدند و می گفتند یا محی الدین و لقب آنحضرت
 در آسمان باز آتش است چنانکه فرمودند شعرا بلبل الافراح اطعموه و حیاط با و فی العلیار
 باز آتش است و غوث الثقلین میگویند که تصرف آنحضرت بر من هانس بوده چنانچه آدسیان و مجلس
 آن غوث اعظم حاضر می شدند و اسلام می آوردند و ثواب می گشتند و افاده می گرفتند و بنیان نیز
 صفت صفت و مجلس حاضر می گشتند و اسلام می آوردند و ثواب می گشتند و افاده می گرفتند و بنیان نیز
 می فرمودند که هانس را شایخ است و مرجه را شایخ است و مرکه را و سن شیخ حکیم شریف ابو سعید

عید الله بعد اوی رحمه الله گفته اند که ماجر و استم قاضی نامش از ده ساله بالای نام برآورده
 غایب شد نزد حضرت غوث الثقلین رفته آن قصیده را فرمود و بعد شب در خواب که خواب
 از بند او در بر زمین دایره کشید و وقت کشید این دایره بگوید بسم الله علی بن ابی طالب و در
 منتهی چون شب تاریک شود طلوع اینست بر تو و او بگوید است ای صوفی خلیفه هیچ خوف نکنی و وقت
 ما و شاه ایشان بآتش گویاید و او بر سر دایره می ایستد و بعد از آن بر او فرستاده است قصیده
 و خیر و بگوید راوی گوید چنان کردم بعد از آن صفت حضرت اجداد مختلفه میگردد و بعد از آن
 که نزد یک دایره آید تا آنکه بادشاه ایشان بر آید سوار بر اجداد از جلیان پیدا شدند و مقابل
 دایره بایستاد و مراد رسید که حاجت تو چیست گفتیم مشیخ مراد تو فرستاده است و حال این
 فرود آمده و زمین پوشیده و بیرون دایره نه نیست و گفت چرا فرستاده است خیر غایب است
 و خیر را و گفت فرمود تا آن دیو که دختر را برده بود حاضر کنند در حال آن دیو را با دختر حاضر کرد
 گفتند از دیوان چنین است آن دیو را گفت ترا چه باعث شد که این دختر را از رکاب غوث
 ربودی گفت هم اخوت با من در دل من جای کرد فرمود آنگاه گردن زنند دختر را من و او گفتم
 مثل تو فرمان بردار من مشیخ ما ندیدیم گفت ما چگونه مطلع او نباشیم که چون او از خانه بجمع
 اقصای عالم نظر میکند از مهیت او بهر در فرار میشود و چون حق تعالی اقامت قلوب
 میکند او را آنکس نمیکرد اندر چون و آنس و جلیان حضرت را بجهت آن گویند که اصل آن
 غوث آفاق از ولایت جلیان است و ولادت با سعادت آن نیز در آنجا واقع شده و آن
 ملکی است و رومی طبرستان که آنرا جلیان و گیلان و گیل نیز گویند و بعضی گفته اند جلیان
 موضعی است بر کنار جبل بکرونه راه از بغداد بطرف واسطه و نیز موضعی است جلیان نام
 نزدیک مداین بحسب نسبت این دو موضع هم گیلی و گیلانی و جلیانی میگویند اما چنانکه نسبت
 آنحضرت باین دو موضع کرده اند صاحب روضه النواظر که از اکابر وقت بود و قول
 ایشان سند است نوشته اند که قول آنها غلط است و گفته اند میخواند بود که آنحضرت در
 چند روز از اقامت نموده یا شد چنانچه در بیت عجمی اما اصل آنحضرت از ولایت گیلان است
 و صاحب عجم البلدان آنحضرت را میوضع بیشتر که از مضافات ولایت گیلان است که

نسبت ارادت آنحضرت بدانکه ترتیب حضرت غوث الثقلین بر واسطه از روحانیت حضرت رسالت پناه محمدی صلعم است و بر خرقه آنحضرت شیخ ابوسعید خدری و از شیخ ابوسعید رسی که بالای ترتیب مذکور شده است خرقه شیخ معروف کرخی رسیده بحضرت امام رضا رضی الله عنه میرسد و از اینجا از آیای کرام حضرت که رشته بسیدانام صلعم میرسد و بر صحبت آنحضرت شیخ حماد و یاس اندر حرمه الله و با حضرت علیه السلام بسیار صحبت داشتند و جنبانی مذمتی بودند و فتوی بر مذہب امام شافعی و امام احمد جلیل میدادند شیخ بقای بن بطو گفته اند روزی حضرت غوث اعظم زیارت قبر امام احمد جلیل رفتند پس دیدیم که امام از قبر خود بیرون آمد و آنحضرت را در کنار گرفت و گفت ای شیخ عبدالقادر محتاجم من بتو در علم شریعت و علم حقیقت و علم طریقت کینت والدہ مکر مظهر آنحضرت ام الخیر و لقب نام امنہ الجبار فاطمہ بنت شیخ عبداللہ صومعی است که از کبار شایخ گیلان و فقہدای اولیای زمان و مستجاب الیغوات بوده حضرت مولانا عبدالرحمن جاسمنوشته اند که شیخ عبداللہ صومعی از دوساوزه بود و مراد احوال عالی و کرامات ظاہر نموده و تکیه در تعصب شدی حتی سنیانہ و تعالی از بر اسے وی زد و انتقام کشیدی در هر چه خواستی خدا تعالی چنان کردی و بر چیزیکه پیش از تو بود آن خبر کردی چنان واقع شدی و والدہ ماجده حضرت غوث الثقلین را بهرزه و افرود از خرد صلاح شیخ عبدالرزاق ولد حضرت غوث اعظم فرموده و قتی که غوث صمدانی از صلاح شیخ پدر بر رحم لطیف مادر حلول نموده والدہ مکر مظهر ایشان در سن شصت سالگی که زمان یاس بوده اند و این کرامات آنحضرت است والدہ آنحضرت از کبار رتبا و عارفات صالحات و اصلاات و صاحب کرامات بوده اند و ولادت با سعادت غوث اعظم در جیلان اول ماه رمضان سال چهارصد و مئتا و دویست و یک پیری بوده والدہ آنحضرت فرموده که چون فرزندم عبدالقادر متولد شد بر گزیدم ماه رمضان روز پستان نگر فتنه و شیر خوردی یکبار بهال رمضان بحیث ابر پوشیده شده بود مردم از من پرسیدند که غوث فرزندم امروز شیر نخورده است آخر معلوم شد که آنروز از ماه رمضان بوده است و آنحضرت فرمودند که در آمدن جوانی چون چشم من بخواب گرم شدی آواز من می شنیدم که ای عبدالقادر برادر

خوابنا فریدیم و چون بکتاب میرسیم آواز ملائکه میبندیم که بی گفتند بر خیرید و جای دینی
 حدیث را و آنحضرت بشیوه ساله بود و هر که از میان بیفتاد آواز و در سال چهار صد و هشتاد و هشت
 بر بخدا و رسیده بر کتب معلوم مشغول گشتند و احول بقرات قرآن بعد از این بقبضه و حدیث
 و دیگر علوم دینی و در آنک زمان برای اقران خود فایده شده و از همه شایسته گشتند و در همین
 سفر اول شخصت کس از قطع الطريق برست آنحضرت تو بیک کرده مرید شدند و در سال
 یا بعد و بیست و یک نفر موده پیغمبر و حضرت علی کرم الله وجهه که آب هین مبارک و این
 آنحضرت انداختند بر تبر برآمده مجلس و عظمها و نمود تا چهل سال در جمیع علوم دینی تکلم می
 دقت و عظم میفرمود و هر که ای اهل آسمان و زمین بیا کنید و بشنوید سخن مراد از من چیزی
 بیا موزید که نایب و دارش پیغمبر صلعم و در زمین و درین مجلس تلمذها عطا میشود حق تعالی بر دل
 تجلی میکند و قریب بمقتاد هزار نفر و مجلس و عظم آنحضرت حاضری شدند و چهار صد نفر کلام
 آنحضرت را می نوشتند و هر گاه مجلس میبندید از ایشان کلام حقیقت انتظام و بعد و ذوق
 و در سبک کسی میزد و شیخ ابوسعید قیاوی رحمه الله گفته اند که در مجلس شیخ عبد القادر
 بابا پیغمبر صلعم و پیغمبران و دیگر اصدات الله علیه و ملائکه و اجنایز اسف صفت شایسته میگردد
 کتاب غنیة الطالبین و فتوح الغیب تصیف آنحضرت است علیه مبارک آنحضرت را و کتب
 معتبره چنین نوشته اند بحیث الیذان میانه بالا عرض الصدک شایسته و پیشانی گندم گون
 پهلوسه ابرو و آواز آنحضرت بلند بوده و لباس بطریق علای می پوشیدند و گاهی طلیسان
 و گاهی جامه در بر میکردند که قیمت یک گران بیک و دینار بود و یک خضر زیاده میفرمودند
 که نمی پوستم نه می پوشانند و من خود را نمی پوشانم و میگویم تا نیگویند و اگر کسی بدید بپوش
 آنحضرت می آورد قبول می نمودند اما غیر از سلاطین و پادشاهان لحظه یا نه آن مجلس قسمت
 می نمود و در روزی امام المستنصر بالله خلیفه بغداد و مجتهد آنحضرت آمد و دره زو
 نهاد و در حاجت بیست الحاج بسیار نمود آنحضرت یک پدیده را بدست راست و یک را
 بدست چپ برداشته با هم پیشانی برداردان خون روان شد فرمودند ای ابوالمظفر از خدا
 شرم تا از می که خونهای مردم بخوری و بر خود کرد و میکنی و بدان با من برابری شوی و حال

خلیفه پیوش شد فرمود تدفیرت معبود اگر حرمت القفال او بر پیغمبر صلعم نبود می میگذاشتند
 که آن خون تا خانه او برفته و حضرت غوث اعظم هرگز بخانه پیغمبر از خفا و صاحب شمشیر نرفته
 و بر بساط آئینه نشسته اند و محبت ایشان تعظیم فرمودند و چون خلیفه بجانه آنحضرت آمدی
 اندرون میرفتند و باز می آمدند تا قیام از برای او نباشد و حکم خلیفه مبارک بسیار می نمود
 و خلیفه دست می پوشید و با داب می نشست و می گفت هر چه شیخ فرماید بسر چشم ما و چون تم
 می نوشتند باین طریق که عبدالقادر بن یحیی میفرماید و فرمان او بر تو نافذ است و حکم او مژرا
 شود و من و بر تو محبت چون رتبم بر خلیفه رسیدی پوشیدی و بر سر گذاشتی گویند که کجاس
 خوش خلق و شرمگین و کریم و صریح آنرا آنحضرت نموده چنانچه هر یکی از علما و شیخان آنحضرت گمان
 بزدی که از نزد آنحضرت عزیز تر نیست و هیچگاه جواب سائل را از دفرمودی و هر گاه
 که اطباء از علاج او عاجز می آمدند او را بخند می آوردند و میخوردند و میخوردند و رسیدن دست
 مبارک شفای یافت و نقلست که در دمی بجانه آنحضرت در آمدند باین شد و هیچ نتوانست بودند
 آنحضرت علیه السلام در رسید و گفت یا ولی الله یکی از ابدال فوت شده بیک حکم فرمایید بجا
 او نصب کرده شو و فرمودند که در خانه شخصی لشکری افتاده است برود او را برین و
 بجای آن ابدال نصب کن نصر علیه السلام او را از آن خانه پیش آن یگانه عمر آوردند و
 گیمیا اثر آنحضرت پیدا کرد و بمرتبه ابدالیت رسید چون در آن بقعه شریف بفرزعت
 و محبت الهی پیری دیگر نبود پس در حقیقت آن شخص بزرگی این شاخ آمده بود ازین
 که آنحضرت او را بمطلب رسانیده اند و محروم نشاخته اند و بمرتبه ابدالیت فایز گردید
 گویند که عزال مصطفی قطاب و ابدال و او تاد و سلب حال او لیا بیدست ایشان بود
 هر گاه میخواهند عزال نموده بجای او دیگر بر نصب میفرمودند چنانچه از ابدال وفات
 یافته بود کافر از سطنطینیه آورده موسی بروت او را گرفته محمد نام گذاشتند و طاقی
 مبارک خود را بر سر او نهاده داخل آنجا نمودند و روزی یکی از مردان غیب پیدا شد
 چون بر محبت الراس بخواهد رسید و دل گذاریند که در شهر بغداد پیچ مروی بنیت حضرت
 غوث اعظم در یافته حال او را از سلب نمودند و آن جوان از بهواید رگه آنحضرت

و با تاس شيخ علي بن ابي اسحق و در گذشتن توبه كرد باز در هوا پرواز نمود و برقت و طریقه
 انحضرت تمام شرح بوده و اگر کسی را امید یابد که برخلاف شرح شریعت عمل میکند بحال او صاحب
 سبک و دند و میفرمودند که ای مردم اگر ادب شریعت نمی بود و هر آینه خبر میکردم شمارا انچه میخواهید
 و ذخیره میکنند شما پیش من میجویشید ایمنی بنیم انچه در ظاهر و باطن شماست یکی از کار بزرگوار علی السلام
 در باب حضرت غوث اعظم نهال نموده فرمود که حق تعالی هیچ ولی را بمقامی نرساند مگر آنکه
 شيخ را مقامی برتر از ان داده و کاس محبت خود و بچنانی بیکس را اگر آنکه شيخ را بهتر گویند و اگر
 از ان داده و عطا فرمود و گفت شيخ عبدالقادر فرود اجابست و غوث و قطب اولیای زمان
 خویش و گویند که آن غوث صمدانی روزی در باطن خویش مجالس فرموده بودند و عام مبلغ
 قریب صد تن حاضر بودند از انجمله شيخ علی بن ابي اسحق و شيخ یحیی بن ابطو و شيخ ابوالسعود و یحیی
 و شيخ ابو النجیب و یحیی عم شيخ شهاب الدین سهروردی و شيخ جاکیر و قصب البیان
 و یحیی و شيخ ابوالسعود و شيخ عزاز و یحیی و شيخ منصور و یحیی و شيخ حماد بن مسلم و یحیی
 و خواجہ یوسف بن ابوبندار و یحیی که سرسله حواجکان نقشبندان و شيخ عقیل بن سنی
 و شيخ ابوبکر او مغربی و شيخ عدی بن مسافر و شيخ علی بن وهب و یحیی و شيخ قنبر بن یحیی
 زولی و شيخ احمد بن ابوالحسن رفاعی و شيخ عبدالرحمن طغوسجی و شيخ علی سطر و شيخ کاهک
 و شيخ ابوالمحمد قاسم بن عبدمنصور یحیی و شيخ ابوالعمر و عثمان بن مرزوق و شيخ سهروردی بخاری
 و شيخ حیات بن قیس حرانی و شيخ مرسلان و یحیی و شيخ عبدالکریم الاکبر العمر و شيخ ابوالعباس
 الجوسقی العمری و شيخ ابوحسین ابراهیم بن دینار و شيخ مکارم الکبری و شيخ صدوق بغدادی
 و شيخ یحیی دوری و شيخ ضیاء الدین ابراهیم بن ابی عبداللہ بن علی جوینی و شيخ ابو القاسم
 و شيخ ابوبکر الهامی المزمین و شيخ جمیل و شيخ ابوجعفر عبدالحق حریمی و شيخ ابوالعمر الکهامی و شيخ ابوالفضل
 مہر بن ابی نصر الغزال و شيخ مظفر المال محمد بن درماني و یحیی و شيخ ابوالعباس
 احمد یانی و شيخ ابوالعباس احمد بن العزنی و شيخ ابوجعفر الشہید العزوفی و یحیی و شيخ
 ابوالعمر و عثمان بن احمد شویکی که از رجال الصیاب بودند بسیار و شيخ سلطان بن احمد المزمین
 و شيخ ابوبکر بن عبد الحمید شیبانی و شيخ ابوالعباس احمد بن الاستاذ و شيخ ابوالمحمد

بن عیسیٰ المسموع بالکلمه شیخ و شیخ مبارک بن علی المحلی و شیخ البوابکات بن هوان الغرانی
 و شیخ عبد القادر بن حسن بن ابدادی و شیخ ابو السعد احمد بن ابی بکر عطار و شیخ ابو عبد الله محمد بن ابی
 و شیخ ابو یحییٰ و شیخ شهاب الدین سرور و شیخ ابو القاسم عمر بن سعید الزاد و شیخ
 ابو النعمان محمود بن عثمان البقال و شیخ عیاد البواب و شیخ عبد الرحیم قادی و شیخ
 ابو عمر و عثمان بن مروان و شیخ مکارم نرغالی و شیخ خلیفه بن موسیٰ نرغالی و شیخ ابوالحسن
 جوسفی و شیخ عبد الله قریشی و شیخ البوابکات بن صراموسی و شیخ ابوالفتح ابراهیم
 بن علی اقلیدش شیخ غوث رضی الله عنهم اجمعین و غیر ایشان نیز جمیع از مشایخ کبار و دریا
 و آنحضرت بالا می بر سر من میگفت در اثنا سخن فرمودند قدمی بپزد علی رقیه کل ولی الله شیخ
 علی سیدی بر منبر آمده و قدم مبارک آنحضرت را گرفته برگردان نهاد و بر دامن آنحضرت
 و سائر اولیاء گرد نهاد و پیش داشتند شیخ ابو سعید قلیبی گفته اند که چون حضرت شیخ عبد القادر
 فرمود که قدمی بپزد علی رقیه کل ولی الله حضرت حق سبحانه و تعالی بر دل آنحضرت تجلی کرد و
 صلعم بر دست طائفة از ملائکه مقربین بحضرت اولیای متقدمین و متاخرین که در آنجا حاضر بودند
 احیا با جادو خود و اموال بار و اح خود خلقی در آنحضرت پوشانیدند و ملائکه در حال الغیب
 مجلس آنحضرت را در میان گرفته بودند و صفها در بنوا ایستاده و بر روی زمین اسپنج
 ولی نهادند که گردن خود را پشت کرد و گویند که یک کس از عجم تو اضع مکر و حال ویرا سلب
 نموده و ظاهر است که این قسم دعوی انکمال عنایت بی نهایت اله و فرزندی و طایفه
 حضرت رسالت پناه صلعم که همه اولیاء الله تو اضع نموده و فرمان ایشانرا قبول کرده و
 و هیچ ولی یا تقاضا نرسیده ذاک فضل الله یوتیه من یشاء و الله ذو الفضل العظیم
 و در او اکتل حال آن غوث عظم بعضی از مشایخ گفته اند که این جوان مجتبی اقدیمی است
 که بر گردن جمیع اولیاء الله خود اید بود و از مشایخ کبار اکثری صد سال پیش نیز از اولیاء
 آنحضرت خبر داده بودند چنانچه شیخ ابوبکر بن مرار الطائفی قدس الله سره که از کبار ائمه
 مشایخ عزائم و صاحب کلمات طاهره و مقامات فارجه بوده اند و در خواب مرید حضرت
 جدیق اکبر است و بیه واسطه فرقه از حضرت جدیق رضی الله عنه گرفته اند و فرمودند که

حتی نماز تعالی هم گرفتیم که جمعی که در روضه منور آیدانش از السنه و قهر ایشان در بایست
 و گوشت یا ماهی که از نزد یک قبر ایشان می بروند هرگز بچند نمی شد می گفتند اندک و تا در عراق
 بهشت کس اندر معرفت کسی و آرام غنبل و شبیر جانی و منصور بن عمار و تنید بغدادی و تنید
 بن عبد الله تستری و شیخ عبد القادر جیلانی قدس سره از ایشانی پرسیدند که شیخ عبد القادر
 کیست فرمودند عجبی است تشریف که در بغداد و خواهر یو و دلو و راه در قرآن مجسم است و شیخ ابو محمد
 که مرید شیخ ابو بکر دیکلی و از اعیان مشایخ عراق و صاحب خوارق بلیند مقامات از جمله
 بوده اند و قبر ایشان در حدادیه است که از دیوهای لطایح است می فرمودند که شیخ عبد القادر
 کسی است که اقامه کرده شود و با فعال را و احوال او و حق تعالی جمع و کثر بر سایر کس او
 بر تیره های عالی رساند و مباحات کس در روضه قیامت با متهای سابق و حضرت غوث الاعظم
 می فرمودند که هر کس به قدم من می بیاید و من بر قدم خود و صلح و هر قدمی که چو من بروم
 و من بر آنجا نهدم هرگز در قدم نبوت که راه نیست و بان غیوثی را و این اشارت بر کمالی است
 و لایست و نهایت و پیروی آن سرور است صلح نقل است از شیخ شریف بن خضر حسن
 اوصاف که گفتار شنیدم از پدر خود که می گفت سیزده سال خدمت حضرت شیخ عبد القادر
 رضی الله عنه کردم هرگز ندیدم که لباس برایشان نشسته باشد یا خلط و خوی بیرون
 انداخته باشد جمیع مشایخ وقت را ردی از ادب با حضرت بوده و با هم با فقهی گفته اند
 که اکثری از مشایخ بمن بحضرت غوث اعظم نسبت در سنت کرده اند خواجیه عین الدین
 و شیخ شهاب الدین سهروردی قدس سره با ملازمت آن حضرت رسیده فیض جمیع
 باطن حاصل نموده اند نقل است که پیش شیخ عقیل توکر کردند که جوان عجبی عبد القادر نام
 در بغداد مشهور شده است فرمودند او در آسمان مشهور تر است از آنکه در زمین
 از شیخ ابو بکر ای منرقی که از اجله مشایخ مغرب بوده اند بعضی از اصحاب گفتند
 به بغداد و میرویم فرمودند چون بانجا برسید یزدنما که ترک ملازمت شیخ عبد القادر
 ندانید یزدنما سوگند که در تمام عجم مثل او آفریده نشده و در عراق مثل او دیده نشده
 و مشقه زمین مباحات میگوید با و بر مغرب علم و کمال او برتر است از تمام کمالات

او ایامی دیگر و چون ایشانرا پدید سلام من برسانید و بگوئید که مرا فراموش نکنند گویند
 که آنحضرت فرموده اند که بصیت و پنج سال در بیابانهای یقدم تحریر در سیاحت بودم
 و چهل سال بوضوئی عشا نماز میاد گذارده ام و پانزده سال بعد از ادای نماز
 بیکیای ایستاده ختم قرآن میکردم و متاسفانه نفس من آرزوی خواب کرد و گفت
 چه شود اگر یک ساعتی نجس گشته باشم و شما بیکیای ایستاده ختم قرآن
 و خواب بصورت پیش من مشکل شده می آمد و من انقباض با لب بروی میزوم
 دفع میشدم و میفرمودند چهل چهل روز روزه میداشتم و بیابان عراق پانزده
 سال در برج نجفی اقامت میکردم و بسبب اقامت من آنرا نیز نجفی میگویند نقلست
 از شیخ عید الرزاق فرزند آنحضرت که غوث اعظم میفرموده اند که مرا بدست
 کاغذی داده شد بقدر اوزان اتمانه نظر دیدم که نام اصحاب میدان من که تا قیام قیام
 نسبت خود من درست خواهند کرد و در آنجا ثبت نموده اند و حکم شد که این همه را بتو بخشدیم نقلست
 که آنحضرت میفرمودند که قسم بقرت و جلالت او که قدم بر نزارم از عیش و پروردگار خود
 تاروان نکنم میدان مرا با من بسوی بهشت و آنحضرت فرموده اند که اگر میدان
 در شرق باشد و من در مغرب باشم و بر منته شود و بر منته او را بر آئینه میوشم از غرب
 در مشرق او را نقلست از شیخ عمران که وقتی با آنحضرت عرض کردم که اگر شخصی را
 مرید حضرت بگویند و دست بصیت ایشان نداده باشد و خرقة از شما پوشیده باشد
 ما و او را از اصحاب حضرت شماریم یا نه فرمودند که هر که خود را بمن نسبت کند قبول کند
 او را حضرت حق سبحانه و تعالی و بیامرز و گناهان او را و او از جمله اصحاب من است
 نقلست که شیخ عمر بن زکریا که آنحضرت می فرمودند که لغزید حسین بن منصور حلاج که نجفی
 در زمان او که دستگیری او کند اگر من می بودم دستگیری او میکردم هر کسی که
 از میدان من باشد و بلغز و مرکب او را تا قیام قیامت دستگیری کنم باشد
 برکنانیکه پیر ایشان شیخ عبدالقادر و امام ایشان ابو حلیفه و پیغمبر ایشان محمد رسول
 صلعم و غوث حال آن سعادت مند آن و نیک بخشائی که با این سعادت عظمی مشرف شده

و درین درگاه نسبت اسادت و بندگی را درشت کرده اند تا به که این فقیر نیز از کثرت بندگان
و نیازمندان این درگاه گشت متوجه آنحضرت بزرگوار گردید و آنحضرت بجات یابید و داخل
مسئومان آن درگاه و الاجاه باشد تا آنکه آنحضرت میفرموده اند هر مسلمانی که در دنیا
گذشته است یا روی فراوریده است عذاب گور و قیامت از او تخفیف کرده شود و راوی می گوید
که مردی از اجدان بر آنحضرت آمد و گفت پدر من وفات یافته است او را در خاک سپید گفتم
مرا در گور خاک سپید کنی گفت شیخ امیر القادر و القادری و القاسمی و القاسمی گفت او وقتی
پدرش من گذشت است گفت اگر من شیخ مساکت شاد و روا و دیگران فرموده و گفت پدر خود را
در خواب و دیدم بنایت خوش و قورم و خلعت سبزی در بر پوشیده و گفت که عذاب
از من برداشته این خلعت بیکت شیخ عبدالقادر بن داود بر تو باد که همیشه در خلعت
حضرت شیخ باقی سعادتمند بشکست آن حال را دید و تا به دود و دهنند آن کوهی که آن آواز
شعیده باشد و طالع مندرخش که در آن بدرسه گذشته باشد شیخ علی بن یسین گفته که شیخ
لبا بیکت تو شیخ طایفه اسرار و خرقه و طایفه شیخ عبدالقادر دیده ام و شیخ روزی را
مبارک ترا دیدم که آنجا که از حیدریم ندیدیم کی از اهل بنی که یکا بر میت اسلام کرد
و در خاطر داشتیم که پیشترین اهل بنی با حق سادت نشد گفت که مردم در خواب دیدم که
حضرت عیسی علیه السلام می فرمودند به بعد از من و بر دست شیخ عبدالقادر اسلام
آرد که بهترین اهل زمین است و شیخ ابو عمر و بن مرزوقین یح گفته اند شیخ عبدالقادر شیخ
و امام ما است بر که درین زمان براه الهی می رود و خالی با نهامی با و میزند پس شیخ عبدالقادر
امام او است و حق تعالی عید گرفته است از او لیاقتی وقت که امر او را قبول کند بر فیضی
که از رسول صلعم با صیبت می رسد و درین زمان از دست شیخ عبدالقادر با و لیاقتی وقت می رسد
و بر راتب جمیع اولیاء الله اطلاع دارد و هیچکس را بر مرتبه شیخ اطلاع نیست و در مرتبه
شیخ یک تا پنج در اول بود و ششیم و آنحضرت میفرمودند که منو استم را در علم را با شما
لیکن حق سبحان و تعالی قلع خلق را از من باورشته است و ما حال خود را بر آن کس بر داشت
تو بگو که حق تعالی از شیخ ابو محمد علی که گفته اند راوی او را بعد از او بر داشت حضرت شیخ عبدالقادر

رفتی اللہ و رادم و مدنی و خدمت ایشان ماند چون غریب مراحت مصر کردم از آنجست
 و ستوری خواستم مرا و میت کردند که از هیچ کس چیزی نخواهی و آنکشت مبارک خود را
 در پهن من انداختند و فرمودند که این را یک و باز گردانید و تا میراث طلام
 احتیاج نشد و قوت و زبانی بود و نقاست که از شیخ ابو النضر اسمعیل که وقتی شیخ علی بن یحیی
 بیمار شد و حضرت غوث اعظم بیاورد شیخ زکریا در آن موضع دو درخت نراری خشک شدند
 و از مدت چهار سال اصحاب بار و کثی شدند پس غوث الثقلین در زیر یک درخت و غوث را خنقد
 و در زیر درخت و یکدیگر و کثت نمایند گذارند و بدان هفته هر دو درخت سبز شدند و بار گرفتند
 نقاست که وقتی شخصی بخدمت آن بقیه کجایات آمد و گفت که عورت من حامله است و مرا
 آرزوی پسراست فرمودند و نخواهد شد چون وضع عمل شد زن آن خرد و دختر نرادر و آنرا
 پر داشتند بخدمت آنحضرت آورد و گفت که این دختر است فرمودند و روانه در آئی و این
 بی بی و بدین که بدیدند و چون بر حویلی فرموده عمل کرد و همان لحظه آن دختر سپید نقاست
 ابو السحر و که حضرت غوث صمدی میفرمودند که افتاب ماهتاب بر بنی آید تا بر من سلام
 و سال و ماه و هفته و روز بر من آمده سلام میگویند و آنچه از خبر و شورش ایشان بمقدور شد
 خبر میدهند و شیخ سیف الدین عبدالوهاب ولد غوث اعظم فرموده اند که مسیح با بی از آنجا
 مگر که پیش از آن که نوزادی بیاید سه پیش از آمدن اگر چنانچه در آن ماه پدید و سختی
 مقدور شده بود و در صورتی تا خوش آمدی و اگر نعمت و تیر مقدر شده بودی بصورت
 فیکو بیامدی آخر روز جمعه سلج خادمی الاخری سال پانصد و شصت و هجده از منشا شیخ
 و صحبت آنحضرت نشسته بودند که چوانی خوب رو و دماغ گفت السلام علیکم
 یا ولی اللہ من ماه ریحیم آمده ام تا ترا بنیت گویم و در من هیچ بدی و سختی مقدور نشده
 در آنجا و رجب هیچ غیبه در دم مگر خبر و نیکوئی چون روز یکشنبه سلج رجب شنبه کی
 و گفت السلام علیکم یا ولی اللہ من شهر شعبانم آمده ام که ترا بنیت گویم مقدور شده است
 و بر من موت و قنای خالق در بغداد و گران در جاز و قتل و کشتن و زخامان چون ماه
 شد ۱۱۱۱ آمده ام و در حاکم گفته بود و در قیام شد و آنحضرت در ماه رمضان چند روز بیمار شدند

روز دوازدهم بیست و نهم رمضان جمعی از مشایخ پیش آنحضرت حاضر بودند چون شیخ علی بن قوامی و شیخ
 سید محمد و غیره بنحیفه بایاد و قاتل تمام درآمد و گفت السلام علیک یا ولی الله من ماه رمضان که
 که منتهی است که مرا آنچه بر تو مقدر شده بود و من و در آن گفتم که این آخر اجتماع دشت با تو پس گشت
 و آنحضرت در بیع الاخر سال دوم بر حجت حق میروستند و رمضان دیگر روز یافتند و آنحضرت
 بعد از نماز شب شب بیستم یا نهم ماه بیع الاخر سال بیست و شصت و یک بهی روی داده و بعضی
 یازدهم بیع الاخر گفته اند و یقوی سیزدهم و یقوی هفدهم ماه مذکور بوده اما صحیح قول تمام ماه است
 و مدت عمر شریف آنحضرت یقول اول سال ولادت بود سال هفت ماه و نه روز است
 و یقول ثانی مشتاق و نه سال و هفت ماه و نه روز بوده و عرس آنحضرت در هندوستان
 یازدهم و بعضی هفدهم میکنند اما در بغداد هفدهم است و این فقیر عرس را شب بیست و یکم
 که صحیح ترین اقوال قول نهم است آورده اند و روز وفات آنحضرت اکثر از مشایخ حاضر بودند
 شیخ عبد الوهاب لد آنحضرت ملایم صحبت نمودند فرمودند که علیک بتقوی الله و طاعت
 یعنی لازم گیر به پیروی کار می برد که خاص از برای خداست و لازم گیر طاعت او را
 و آنحضرت احدی را ترحیم و امید بغیر از حق تعالی از هیچکس ندارد و کل الحوائج الله
 و اطلب منه و بسیار همه حاجت با او بحق تعالی و طلب حاجت با او از دل استحقاق با وجه سوختن
 و اعتماد و کنج هیچکس مگر خداست خدا التوحید التوحید التوحید اجماع الکمل یعنی لازم گیر توحید
 و تکرار بر این تاکید است که بر توحید اجتماع کل است و جمیع مشایخ و سادات این قوم را
 بر توحید اتفاق است و بعد از آن با و لا و اما و نحو که در گرد آنحضرت نشستند و در روز
 بر خیزید و جای دید و ادب ایشان بجا آرید که اینها رحمت عظیم و نثار است و بی هیچ شک
 ندارید بر ایشان و میفرمودند علیک السلام و حمد الله و یک شبانه روز این کلمات
 بسیار میزنند و تا ناله ابالی بشنوی و لا یلک الموت یعنی مهربانی از هیچ چیز پاک ندارد و از ملکات
 بهم پاک ندارد و آنحضرت در هر سه باب الاتخ واقع شده که در شهر بغداد است و شیخ
 ابو سعید خدری در حیات خود آنحضرت داده بود و در بار و بر سر حق سبحان و تعالی چنانچه
 آنحضرت را در ایام حیات بر تمام عالم تصرف داده بود و بعد از وفات در قبر نیز حال تشریف

ایشان مرده افتاده است و این طین باب تر نوک الشیاستیس با مای مارا باز دادند
 و گفتند این واقعه بزرگت نفیست که شخصی که مدت حضرت خدایا علیکم السلام آمد و گفت مرا زود بیا
 که او را صبحی آید و منخ آسول گران و گارا و درانده اند حضرت قطب با فی فرمود و اگر
 بار دیگر بیاید و رکوش او بگوید که ای حاشی شیخ عبدالقادر عظیم است بختداد و بیفتد
 که تو باز نمانی و اگر آمدی هلاک کنی و او میگوید بفرموده حضرت یحیی عمل نمودم دیگر و پنهان
 هرگز مصرع نگفت امام عبداللہ یاقینی گویند که بعد از آن هیچکس در بغداد و سرودن نشد
 و بعد از وفات آنحضرت مصرع عیشت بدر و زسے عجزه بخندمت غوث اعظم آمد و پسر خود را
 همراه آورد و گفت دل فرزند خود را القلق بسیاری می بینم تا آنحضرت و من ذمه دیر از حق
 برمی گردانیدم از برای خدا بتعالی آنحضرت او را قبول کرد و در بیجا بده و ریاضت امر
 فرمود و زنجیر چدر و ز آن عجزه ریخت فرزند خود آمد و دید که مان جو بنجور در درد دلا عر شده
 از کم حواری و بیداری از انجا پیش حضرت غوث اعظم رحمت طبعی دید بران استخوانی انسانی
 که آنحضرت تناول فرموده بودند نهاده عجزه آنحضرت گفت با سید امی گو گوشت اف
 میخوردی و لیسر من مان جو غوث اعظم دست خود را بر استخوانا نهاده فرمود و تقوی بادل الشی
 یحیی العظام و بی رسم آخر غ زنده شد و بانگ کردن آغاز کرد و غوث اعظم مان عجزه
 وقتی فرزند تو پنهان شود هر چه خواهد بگو و باید دانست که مرتبه آن آفتاب شریعت هست
 طریقت محبوب سبحانی بر تریست که در تحریر و تقریر هزار همچو من فقیر را خود را آید و انجید را بجا
 نوشته شده از هزار کیست و از بسیار اندکی و کبیت دانستن کمال آنحضرت همین کیست
 بس است که ایشان سر و اطاقت اند که خدا بتعالی آنها را دوست میدارد و چنانچه نفیست
 از شیخ جمال العارفین ابو محمد بن عبداللہ بصری که وقتی با حضرت علیہ السلام ملاقات نمودم
 گفت حکایت عجبی که ترا با ولای می گذرسته باشد بگوید گفت وقتی در کنار بحر می ایستادم
 و آنجا جاسے آدمی و غیر نبود ناگاه دیدم مردی کلیم می به خفته است و خاطر من گذشت
 که ولی خداست او را گفتم بر خیز و بیندگی کن گفت ای ابوالعباس بر و نفس خود را بشنول
 دار گفتم مرا چگونه مرشدی گفت تو خضر هستی یا نه اما بگو که من کیستم مناجات کردم با رب من

بتواتر نزد یک برادر رسیده و باتفاق ثابت شد که کرامات که از ایشان بظهور رسیده از دیگر شایگان
 ظاهر نشده و اگر آنچنان بخت و ایام حیات بظهور رسیده و آنچه الی ال نیز مشاهده نموده میشود
 و جمیع کتب کتاب کلامی میباشند از تبحر و بهین قدر احتیاط نموده و حواله فی که از آن حضرت ظاهر گردیده
 و میگرد و در حقیقت معجزه رسول است صلعم جناب حضرت ملا عبد الرحیمی جامی قدس سره در توفیق
 بیست از وی خارق که مسعود است معجزه آن نبی متبوع است بد اول شجی که این کترین
 مریدان شروع در نوشتن ذکر حضرت پیر و سنگی توش اعظم نموده در واقع خود را سواد
 یافت و گشت مبارک آنحضرت و بطواف حضرت امام موسی کاظم و حضرت توش اعظم رضی الله
 عنہم مشغول و از سعادت مندی خود باین شرف عظمی شرف گشت و باین این فقیر شد که توفیق
 این کتاب بتقدیر گشت الحمد لله علی ذلک

حضرت غوث الثقلین را زده پسر است اول شیخ سیف الدین عبد الوهاب

ایشان بزرگترین فرزندان حضرت غوث اعظم اند و علوم ظاهری و باطنی از او آید
 خود کسب نموده اند از جمیع علوم بهره تمام داشتند بعد از غوث اعظم در درگاه آنحضرت
 و عظیم فرمودند و از فیض صحبت ایشان خلق بهره مند میگشتند و تقاضای از شیخ سیف الدین
 که می گفتند وقتی در بلاد عجم مسافرت می داشتند از انواع علوم و فنون حکم حاصل کرده بپیدا و آموخته
 و از والد بزرگوار از آن خواستیم که در حضور ایشان و خط گویم نخست او را بدو بالایی بپراکنند
 انواع علوم و موافقیان کردیم و یکایک سن او در دل اثر نکرد آب از دیده نیامد اهل نظر
 از دل و خواست کردند که غلط فرمایند من فرمودم و حضرت ایشان بزرگوار آید
 فرمودند که شئی حلت میگیرا ساعت است بجزو استماع این کلام از اهل مجلس فریاد و فغان
 برخاست من از غیبی پرسیدم فرمودند تو مشکامی بیتی بخود و من مشکلم بستم بغیر ولادت
 ایشان و ده شصت سال پاک صحت و دوازده بود و وفات شیت بیست و پنجم ماه
 شوال سال است شصت و سه هجری بود و قبر ایشان در بغداد است و ایشانرا
 دو پسر بوده شیخ ابو منصور عبید السلام و شیخ ابو الفتح سلیمان عالم و عامل
 و کامل بوده اند رحمهما الله

حضرت شیخ شرف الدین عینی رحمہ اللہ

کنیت ایشان ابو عبد الرحمن است فرزند حضرت غوث اعظم اند و جمیع علوم را از خود پدر و والد ماجد خود کسب نموده بعد از آن حضرت درس حدیث و فقه و خط میفرمودند و کتابهای اہل کمال را در علم صدوقیہ کہ مشتمل بر حقائق و معارف است تصنیف ایشان است و حضرت غوث صاحب کتاب فتح الغیب را بحجتہ ایشان تصنیف کرده اند و وفات ایشان در سال پانصد و ہشتاد و ہشت ہجری

شیخ شمس الدین محمد الغریزی رحمہ اللہ

کنیت ایشان ابو بکر است فرزند حضرت غوث اعظم اند و ایشان نیز کتب علوم طایفہ طریقی از والد بزرگوار خود نموده اند و بسیارے از بزرگت صحبت ایشان فیض حاصل کرده اند و ایشان جانب ستمی را غریب نموده ہما نگاہ متوطن گشتہ

حضرت شیخ تاج الدین ابو بکر عید الرزاق قدس سرہ

کنیت ایشان عبد الرحمن و ابو الفرج است فرزند حضرت غوث اعظم اند و ایشان نیز تحصیل از خدمت والد شریفین خود نموده اند و مفتی عراق بودند و ایشان را در علوم قدرت تام بودہ و رسالہ جلالہ و الخاطر را کہ مکتوبہ والد بزرگوار ایشان است بخط ایشان این باخلاص دارد و در آن نوشتہ اند کہ حضرت غوث اعظم میفرمودند کہ طامع خالی است چون حروف طبع قیر ایشان در بغداد و کتبتہ

حضرت شیخ ابو اسحق ابراہیم قدس سرہ

فرزند حضرت غوث اعظم اند قدسہ او لیکن و اکمل التقیاء بودہ اند علوم ظاہر و باطن را از حضرت پدر کمال کسب نموده و خلق بسیاری از فیض و صحبت ایشان بدست کمال رسیدہ اند تفکر و سکونت بنیان ایشان غالب بودہ و زہد و ورع را بر مرتبہ کمال داشتند و از حیا سے پرور و کار خود سعی شمال سر بالا نکردند و ولادت ایشان در سال پانصد و بیست و ہشت ہجری و وفات در ششمین ماہ شوال سال ششصد و بیست و سد بود و قبر ایشان نزد میک قبر والد بزرگوار است و از ایشان منقول است کہ روزی والدین برای نماز جمعہ بیرون آمدند و من با دو بہر اور در خدمت ایشان بودم ناگاہ دیدم کہ سہ بابہم برآ

سلطان می برنزد و از ایشان بوی بدی آید و سر بنگان همراه اند حضرت غوث اعظم فرمودند
که بایستید آنها ایستادند و دواب را بتجیل میرانند آنحضرت فرمودند که بایستد و حال
همه فریاد برآورد و در بر جای باندند هر چند آن سر بنگان میرود و دواب را بجای گشت
میکردند و حال سر بنگان را قوی گشت و بر زمین افتاد و می جیدند پس همه فریاد
برآوردند که با تو بگردیم فی الحال قوی گشت و بر طرف شد و خبر رسید که بای گشت آنحضرت
سجی رفتند و این خبر سلطان رسید و بخدمت آنحضرت آمده از جمیع محرمات
توید کرد گویند که روزی شیخ عبدالرزاق مردان غیب را در مجلس والد ماجد
نمود و در پناه دیده تر رسیدند حضرت غوث اعظم فرمودند مردان غیب اند ترس که تو نیز
از پنجاه ایشان پنج پسر بوده شیخ ابو صالح لفر شیخ ابو القاسم عبدالرحیم شیخ ابو محمد
شیخ ابو الحسن فضل الله و شیخ جمال الله که ایشان در صورت مانع و صدای
بسیار مشابیه بودند و یکی در خدمت عم بزرگوار خود شیخ عبدالوهاب کسب علوم
صوری و منوی نموده بر یک مجلس کامل گشته اند

حضرت شیخ ابو الفضل محمد قدس سره

ولد حضرت غوث اعظم اند و علوم ظاهری و باطن را در خدمت والد بزرگوار خود کسب نمودند
و کامل گشته اند و فاته ایشان در بغداد بیست و پنجم ذی قعدة سال شصت و هجری بود

حضرت شیخ ابو عبدالرحمن عبداللہ

فرزند حضرت غوث الثقلین اند و اکتساب علوم صوری و منوی از خدمت والد بزرگوار
نموده اند محدث و فقیه گشته اند و فاته ایشان بیست و نهم ماه صفر سال پانصد
و شصت و هفت هجری بوده و قبر در بغداد است ایشان را دو پسر بود شیخ ابو محمد
عبدالرحمن و شیخ ابو محمد حیدر القادر که کنیت و نام ایشان موافق جد بزرگوار است
سمیع علوم را از والد ماجد و عم خود شیخ عبدالرزاق کسب نموده عالم و کامل گشته بودند

حضرت شیخ ابو زکریا محیی رحمہ اللہ

ولد حضرت قطب ربانی اند و اکتساب علوم فقه و حدیث از والد بزرگوار خود نمودند

و فاضل و کامل شده اند. ولادت ایشان در ششمین پنج اول سال با انچه و پنجاه هجری بوده و در شش ماه و در شش سال ششصد هجری است و قبر ایشان در بغداد و متصل قبر برادر ایشان شیخ عبدالواحد

حضرت شیخ ابوالفضل موسی قدس سره

آخرین فرزند حضرت شوکت اعظم ایشانند و تحصیل علوم در خدمت والد شریف نمود و فقیه و محدث و عارف و کامل گشته بود و در ولادت ایشان در شش و پنج اول سال با انچه و سی و نه بوده و در شش رفته و متوطن شده و در پنجاه و شش غره حمادی الاخر سال ششصد و پنجاه هجری بوده و وفات نموده اند و قبر ایشان نیز در دمشق است و ذکر مریدان بی واسطه و با واسطه غوث اعظم اکبریه این آنحضرت زیاده از آنست که در شمار آیند خصوصاً در ولایت هندوستان که مسلمانان اکثر مریدان این سلسله علیهم السلام و کافران نیز مقتدر جماعت متعارف شده که مسلمانان و کافران شب بیدارند از حضرت بفقرا بخش میکنند

حضرت شیخ سلیمان بهجتی

از کبار مشایخ لطایح اند و مرید شیخ تاج العارفین ابوالخوفا و ایشان مرید شیخ ابوالفضل و ایشان مرید شیخ ابوبکر بن مراد و ایشان اویسی صدیق اکبر رضی الله عنه است و در خدمت حضرت غوث اعظم می بود و وفات با میگرفتند و قتی که آنحضرت فرمودند قدیمی بنده علی فقیه این اول کسی بالای منبر رفت و قدم آنحضرت را بر گردن خویش نهاد و بر دوش این مبارک درآمده است سعادت مشرف شد ایشان بود و در گویند روزی غوث اعظم عظیم فرمودند و شیخ علی بی در برابر آنحضرت نشسته بود و در شیخ را خواب گرفت غوث اعظم ایل مناسب گفتند جماعتی با شیخ از منبر فرود آمده در پیش شیخ یاد دایب استا و ندو جانب دی می نگریدند چون شیخ علی بیدار شد آنحضرت گفتند که رسول صلوات را در خواب دیدی گفت آری غوث اعظم فرمودند من برای ادب دایب ایستاده بودم بچه خیر و صلیت کردی و ترا گفت بجا آمدت تو بعد از آن از شیخ علی رسیدی یعنی آنچه غوث اعظم فرمودند که من از برای آن یاد دایب ایستاده بودم

شیخ گفت آنچه من بخوانید میدیدم آن شربت بهیاری میدید و حضرت غوث الثقلین ایشان را نشان
 نشانیش میکرد و می فرمودند که هر کس از اولیای الکی از عالم غیب و شهادت و احل بنیاد و شرف
 او قمار هست و من همان شیخ علی بن یحیی و چون شیخ از دیران که محل اقامت ایشان بود
 بلازمست حضرت غوث اعظم میرفت به دیران خود می گفتند که غسل میکنید و خود نیز غسل
 میکرد و با آنها میگفتند که خبر دار باشید و خاطر داری خود را نگاه دارید که پیش سلطان میروم
 چون نزد حضرت غوث اعظم میرسیدند آنحضرت میفرمودند برای هر ملاحظه میکنید
 شما از کار برادر اقای شیخ میگفتند که با و شاه عراق توفی از تو ملاحظه میکنیم و هرگاه امان دهم
 اینم میشویم حضرت غوث اعظم میفرمودند لا خوف علیکم من قولی که روزی شیخ را در ملک
 میرفتند دیدند که میان اهل دو دیو بر سر مرده تراغ است ایشان بر سر آن ایستاده
 ای بنده خدا می آفرید و برخاست و چشمش گشاده میشی گفت چنانچه حاضران شنیدند که فلان
 بن فلان مرا کشته و میقت و مرده و از کرامات شیخ علی بن یحیی نقل کرده اند که اگر تیر و بر
 شخصی بیاید و او نام ایشان را بگیرد و او بگوید و وفات ایشان و سال پانصد و شصت
 هجری بوده و مدت عمر خند و بیت سال و قبر در دیران است

حضرت شیخ ابو عمر و صریفی قدس سره

نام ایشان عثمان است و فرید حضرت غوث الثقلین است گفته اند که عیادت کار من آن
 که شب و در صریفین در توی در آسمان کرده به نیست افتاده بودم و دیدم که در پهلوی آنم که
 میگذرد و یک میگفت سبحان من عتبه خزان کل شئی و مانند لاله الابد و علوم و دیگری
 میگفت سبحان من اعطی کل شئی خلقه ثم بدی و دیگری میگفت سبحان من اجبت الالباب
 حجة علی خلقه و فصل علیهم محمد صلی الله علیه و سلم و دیگری می گفت کل مافی الدنیا باطل الا
 ما کان الله و رسوله و دیگری می گفت یا اهل العتقه عن قولکم قوموا الی ربکم رب کریم اهل البیت
 و لیقر الذی الباطل چون آنرا شنیدیم بخود دشمن و فتنه بخود دشمنی و دنیا را که در دنیا است
 ازل من رفته بود چون نام داد شد تا خدا تعالی او را بگویم که خود را بگویم ختم که از خدا تعالی جدا
 کنند و آن لشکر منی و ختم که کجا میروم تا کجا میری نمیگوید و ارباب محبت و وفای ایشان را که گفت السلام

یا عثمان جواب سلام گفتم و گویند بوسه دادم که تو کیستی که نام مراد انشی گفت من حضرت پیش
 شیخ عبد القادر بودم گفت یا ابو العباس دوش غروی را در پیشین جذب رسیده و قبولی یافته
 و از بالای هفت آسمان و بر اندامده که مرخصی یک عیدی یا خدای خود و محمد کرده است که تو را
 تسکین بخشد بنزد و سی رایش من آر پس مرا گفت یا عثمان عبد القادر سید الخافین و قلیل الخافین
 و رین وقت پس لازم بگیر ملازمت و خدمت و تعلیم و احترام او را من خود حاضر نشدم مگر که خود را
 و رنج داد و دیدم و خضر علیها السلام غایب شد پیش شیخ عبد القادر و را دم گفت مرخصی ای عثمان
 زود باشد که خدایتعالی ترا فریدی و بدنام وی عبد الغنی بن لطفه که مرثیه وی بنید تم باشد
 از اولیای بسیار و خدایتعالی بوی مفاخرت کند بر ملائکه بعد از ان طایفه بر سر من نهاد
 خوشی و خنکی آن بدایع من رسیده از دماغ بدل و ملکوت بر من کشف گشت شنیدم
 که عالم واسمه در عالم است تسبیح حق سبحانه و تعالی میگویی بدایع اختلاف لغات نزدیکان بود و عقل
 من زایل گردد و دوست حضرت شیخ یار که عینه بود بر من از عقل بر قرار بماند بعد از ان چند ماه
 در خلوت نشاند و اندک که مرا هیچ امر ظاهری و باطنی و واقع نشانی از آنکه من بگویم با من
 نگفت و مرا از چیز باخبر داد که بعد از سی سال واقع شد و میان خرقه پوشیدن من از او
 و خرقه پوشیدن ابن لطفه از من بیست و پنج سال شد و ابن لطفه چنان بود که شیخ فرموده بودند

حضرت شیخ ابوسعید قلیومی قدس سره

از سادات حسنی و کبار مشایخ عراق بودند کرامات و مقامات عالیه داشتند و خرقه ارات
 از حضرت غوث الثقلین شاه عبد القادر صیالی رضی الله عنه پوشیده آمد و می فرمودند که شیخ
 عبد القادر نزد یکترین اهل زمین است بحق تعالی درین عصر و زمی بحسب طهارت می فرستد
 و ابرقی بر او آب دست یکی از مریدان ایشان بود ابرق بریقتا و شکست شیخ دست خود
 بران ابرق کشید ندفع الحال چنان بود و دست شد و پیرا بشد و ان آب طهارت کردند
 وفات ایشان در حال بالصد و پنجاه و هفت هجری بوده و قبر ایشان در قلیویه است

حضرت شیخ قصبه البان موصلی

کنیت ایشان ابو عبد الله است از مریدان کامل حضرت غوث الثقلین اند و خواص و کرامات بسیار

از ایشان بسیار ظاهر شده قاضی موصول را نسبت بایشان انکار تمام بود و روزی دیگر
 از کوچه های موصول از مقابل وی می آیند با خود گفت این را می باید گرفت و بجا کم سیر
 تا بسیار برسانند تاگاه دیگر بصورت کردی برآمدند چون مقداری پیش آمد بصورت
 اعرابی برآمدند چون نزدیکتر بصورت یکی از فقها ظاهر شدند چون قاضی رسیدند
 گفتند ای قاضی کدام قضیب البان را می گم می بری و بسیار می کنی از انکار
 خود و توبه کرده و میزدند پیش حضرت عوث اعظم گفتند که قضیب البان نمازی گذارد و فرمود
 بگویم که عیسی سر او بر در خانه کعبه در بخود است وفات ایشان در سال پانصد و هفتاد
 هجری بود و قبر در موصول است

حضرت شیخ احمد بن مبارک رحمة الله

صاحب کشف و کرامات بود و خادم حضرت قطب بانی غوث صدیقی سید محی الدین شاه
 عبدالقادر گیلانی رضی الله عنه دلیل نبذگی ایشان همین است که سعادت حدیث
 آنحضرت را دریافته اند گویند چون حضرت عوث اعظم بحجت و عطف بر کسی جلوس میفرمودند
 ایشان رقع خود را برای آنحضرت بران کرسی فرش میکردند و وفات ایشان در سال
 پانصد و هفتاد هجری بوده است

حضرت شیخ صدقه بغدادی قدس سره

کسبت ایشان ابو الفرج و نام پدر ایشان حسین است مقیم بغداد بود و همیشه در محاسن
 غوث اعظم حاضر میشدند و استفاد می نمودند و زبانی شیخ صدقه بر باط حضرت
 عوث اعظم در آمدند آنحضرت بالای منبر رفتند و شیخ سخن گفتند قاری را اسم فرمودند
 که چیزی بخواند آن مردم را جدیدی عظیم و حالتی قوی فرو گرفت شیخ صدقه با خود گفتند
 که غوث اعظم چیزی نگفتند و قاری هیچ نخوانده این وجد از حیرت حضرت عوث اعظم رو به
 شیخ صدقه کرده فرمودند پادشاه که از مریدان من از بیت المقدس با شما بیگ گام آمده
 و نزد من است من توبه کرده امروز حاضران در جمعی او سپید شیخ صدقه با خود گفتند
 که بیگ از بیت المقدس بیگ گام میخدا و آید و پیران از خود توبه باید کرد و شیخ

چراحت و ابرو آنحضرت روحی بایشان کرده فرمودند باین دوی تو بیکس از آنکه دیگر در موی از و بجا
او بمن آنست که او را بجهت حق سب از قالی مراد نمانیم و قات ایشان در سال پانصد و نهفتاد
در سنه آخری بود

حضرت شیخ بقای بن بطور رحمه الله

صاحب کرامات و مقامات عالیه و در زهد و ورع کامل بوده اند و بر شیخ تاج العارفین ابوالقاسم
و دایم در مجلس حضرت غوث الثقلین حاضر می بود و فیض می ربودند ایشان گفته اند که روزی
در مجلس غوث اعظم حضرت شیخ عبدالقادر جانی بودم در این ایامی آنکه در پای اول میفرمود
میفرمودند تا گاه قطع سخن کرد و در ساعت خاموشی بود و بر زمین فرود آمدند و بعد از آن
بمنبر بالا رفتند و بر پایه دویم نشستند پس من مشاهده کردم که پای اول کشته شده شد چند آنکه
چشم کار میکرد و فریاد میکردند از آنکه در موی رسول صلعم با صاحب بر اینها نشستند
و حضرت حق سبحانه و تعالی بر وی شیخ عبدالقادر تجلی کرد چنانکه شیخ میل کرد و نمیدانستند
رسول صلعم ایشانرا بگرفتند و نگذاشتند بعد از آن خود و ملازمشند چون بجهت که بپایان
بیالیند و بزرگ شدند بر صورتی باطل گمگین بعد از آن آنکه از زمین پوشیده شد حاضران
از شیخ بقا کیفیت رویت آنحضرت رسول صلعم و اصحاب را پرسیدند گفتند خدای ایشانرا
نماید کرده است بقوتی که ارواح مطهره ایشان منحل میشود بصورت اجساد و صفات اعیان
و می بیند ایشانرا کسانیکه خدایتعالی آنها را قوت رویت آن ارواح در صورت اجساد و صفات
اعیان داده است و بعد از آن از سبب میل کردن و خور و شدن و بزرگ
شدن حضرت شیخ پرسید گفتند بجله اول بعینه بود که بشیر اقاوت آن
بنیت مگر تبارک و تعالی و لذت از و یک بود که شیخ بعینه اگر رسول صلعم ایشانرا
نیکرفتند و تجلی ثانی بعینه جمال بود از نهیت بود که شیخ بگرداختند و خود
و تجلی ثالث بعینه جمال بود از نهیت بود که شیخ بیالیند و بزرگ شدند و کتب فضل الله
بوسیله من ایشانرا و التذکره و الفضل العظیم و قات ایشان قریب بسال پانصد و پنجاه و
بمهر بوده و قبر و زیارت نوس که از دیبای شهر ملک است و اربعه

شیخ محمد الاوانی المعروف بابن القا قدس سره

از اکل میوه این قطب ربانی محبوب سبحانی حضرت شاه عبدالقادر جیلانی اندک کرامات و مقامات عالی
 وادب بزرگان صوفیه بوده اند و رفوعات کلی تذکر است که غوث اعظم رضی الله عنه ایشان را
 معربا حضرت می گشتند و میفرمودند که محمد بن قاید از مقربان است این قاید فرموده اند که به چیز ناماوس
 گزاشته ام و روزی بحضرت آوردم نگاه پیش روی خود نشان باری خود دیدم مرا غیرت
 گرفت گفتم این نشان قدم کبیت زیرا که اعتقاد داشتیم که هیچکس نرمن بر این نیست گفتند
 این نشان قدم نبی است صلیم خاطر من تسکین یافت

حضرت شیخ ابوالسعود بن اشبل قدس سره

از کبار شیخ و مقتدای زمان و صاحب کرامات جلید مقامات علیه بوده اند و در حضرت
 غوث الثقلین شیخ عبدالقادر جیلانی اندر رضی الله عنه در خصوص تذکر است که شیخ ابوالسعود
 بامریدان خود گفت که پانزده سال است که خداستعالی امراد ملکات تصرف داده است اما من
 تصرف نکردم این قاید روزی از وی پرسیدند که چرا تصرف نمیکنی گفت من تصرف را به حق
 حق نسپارم گزاشته ام چنانکه خواهد تصرف کند

حضرت شیخ ابوعمرو قرشی قدس سره

نام ایشان عثمان بن مروق بن حمید بن سلقه است جبلی الذمیه بوده اند و مدیون شاکر و
 حضرت غوث صمدانی محبوب ربانی سید عبدالقادر جیلانی رضی الله عنه و از کبار شیخ معصوم و
 خوارق و جمیع علوم ظاهر و باطن بودند بسلسله روایت علما می نمود و اهل مصر بحضرت ایشان
 کمی آب التماس کردند شیخ برکنار روایتی که از آب آن طلبا رت می نمود و حتی الحال آب کم است
 و در سال دیگر کمی کرده باز بحضرت ایشان آمده خواستش زیادتی آب نمودند شیخ آنجا رفته
 آب ابرقی که بهره داشتند و نمودند و حال آب ندادند و دیگرک ایشان در آنجا بماندند و فوات
 شیخ در سال پانصد و شصت و چهارم می بوده و در آن زمان که در آنجا بود و حضرت فرمود که مرا تمکین

حضرت شیخ مواتیق الدین المقدسی رحمه الله

نام ایشان آقباقدین محمد بن احمد بن قدامه المنبلی است صاحب مقامات و مقامات ارجمند

و جامع علوم ظاهر و باطن مرید و شاگرد بادشاه مشایخ حضرت غوث اعظم صمدانی سید عبدالقادر
جیلانی اندر بعضی البدع و فسادات ایشان در سال شصت و بیست هجری بوده ۴۷

حضرت شیخ محمد بن احمد الجونی قدس سره

مرید شیخ عبداللہ ایلچی اند و شیخ عبداللہ مرید حضرت غوث الثقلین اند و رحمت الالهیه
نوشته که ایشان بقایمت خویشان روسی و خوش خوی بودند بهیبت روی خوش
و خوشی مکر و حیون دوست میزد و خوار است به تمام کسی که او را بود خوش روی مکر و دنیا
ایشان در سال شصت و پنجاه و شصت هجری بوده است

حضرت شیخ ابوالدین عمر بنی قدس سره

نام ایشان شعیب بن حسین یا حسن است مرید شیخ ابوالنضر اسفهرنی و مرید شیخ محی الدین
ابن الفری اند و از بزرگان مشایخ زمین مغرب و صاحب کشف و خوارق بوده اند و در
شیخ ابوالدین در بعضی از دیار مغرب گردان خود را نیست کردند و گفتند اللهم انی استهدک
و استهدک لیکتاب الی سمعت و اطاعت اصحاب ایشان پرسیدند که سبب این چه بود و فرمود
حضرت شیخ عبدالقادر در زندان گفت قدسی برده علی رقبه کل ولی الله بعد از ان بعضی از اصحاب
اعظم بغداد آمدند و خبر دادند که حضرت غوث الثقلین به آنوقت آنرا فرموده بودند و فسادات
ایشان در سال نیا صد و دو و هجری بوده

حضرت شیخ محی الدین عمر بنی قدس سره

نام ایشان محمد و بن علی بن عمری است و نسبت خرقه ایشان بیک واسطه حضرت غوث
میرسد و این ثابت است از شیخ ابومحمد یونس القضا الدمشقی است و بعضی گفته اند که بی واسطه
مرید حضرت غوث اعظم اند اما قول اولی اصح است و نسبت دیگر ایشان و خرقه حضرت
خضر علیه السلام میرسد بیک واسطه و نسبت دیگر حضرت خضر میرسد بیک واسطه
و در اصطلاحات کاشانی نوشته اند که شیخ محی الدین عمر بنی در کتاب الملائس خود
ذکر کرده اند که خرقه تصوف را از دست ابوالحسن علی بن محمد الدین جانی پوشیدم و او را خضر علیه السلام
در نقی الانس مذکور است که تصانیف شیخ ارباب تصوف داده است گفته اند که شیخ محی الدین را با حضرت

شیخ شهاب الدین سهروردی قدس الله روحه اتفاق ملاقات اجتماع افتاده هر یک از ایشان
در دیگری نظر کرده سبب آنکه در میان کلامی واقع شود از یکدیگر متناقضت نمودن ایشان را در میان
شیخ شهاب الدین سهروردی بر سر بیافزود و نمیکرد وی بریای حقایق است و لاوت
ایشان در مرسیه ایجاد اندکس تب دوست به هم فهم در شان سال با بعد از شصت و شصت
هجری و وفات در تب جمعیست و دو مروج الاغیر سال شصت و سی و هشتاد و دو مروج بود
و قیر ایشان در جبل فاسون است که الحال اسباب تیره است دارد

حضرت شیخ صدر الدین محمد بن آصف قونی رح

کنیت ایشان ابوالجالی است و برترین مریدان شیخ شی الدین عربی اند مولانا قاضی العالی
در حدیث است و در حدیث است و در حدیث است و در حدیث است و در حدیث است و در حدیث است
مولانا جلال الدین رومی و ایشان اختصاص جمعیست و در حدیث است و در حدیث است و در حدیث است
چندین از ایشان وفات نموده اند و جمعیست که در حدیث است و در حدیث است و در حدیث است

حضرت امام جعفر الدین یافعی بن سعد یافعی قدس الله سره

کنیت ایشان ابوالعزیز است و لقب عقیق الدین اصل ایشان از مین است و در حدیث
در حدیث شریفین بوده و در حدیث شریفین بوده و در حدیث شریفین بوده و در حدیث شریفین بوده
و از کبار شیخ و وقت نموده اند و در حدیث است و در حدیث است و در حدیث است و در حدیث است
شیخ عبدالقادر جیلانی رحمتی الله علیه و آله در حدیث است و در حدیث است و در حدیث است و در حدیث است
روضة الراحین و در حدیث است و در حدیث است و در حدیث است و در حدیث است و در حدیث است
و اعتقاد و ارادت بجمعیست که در حدیث است و در حدیث است و در حدیث است و در حدیث است
حمادی که از خرمیالی به قصد و شصت هجری بوده و قیر ایشان در حدیث است و در حدیث است و در حدیث است
قیر حضرت فیض عیاض واقع است

حضرت محمد و شیخ عبدالقادر قدس سره

ایشان را شیخ عبدالقادر ثانی می گفتند کنیت ایشان بهفت و از جمله بخت غوث آفاق سید
محمد الدین شیخ عبدالقادر جیلانی رحمتی الله علیه و آله در حدیث است و در حدیث است و در حدیث است
و الدین را گویند که الدین را گویند که الدین را گویند که الدین را گویند که الدین را گویند که الدین را گویند

در آید. و اورا بیرون آن موضع مایند و مرده می یافتند بلکه در آن دین که ایشان سکونت داشتند
 و زود را قدرت نبود که آنجا در آید و قات ایشان روز جمعه دهم بیج الاول سال سی
 و هفت هجری بوده و مدت عمر از صد سال زیاده بود و قبر در موضع مذکور است

حضرت شیخ محمد المشهور بمیان میر قاسم بن میره

نام والد حضرت ایشان قاضی سائیدن است از اولاد حضرت امیر المومنین عمر فاروق
 اند رضی الله عنه و حضرت میان میر پیشوای اهل زمان قطب جهان مشرف خواطر مقتدا
 طریقت و اقیانوس اسرار حقیقت تارک کامل عارف و اصل و یگانه در علم ظاهر و باطن بوده
 و فضیلت ظاهر می و باطنی بمرتبه دستند که هیچ یکی از فضلا را قدرت آن نبود که
 در حضور ایشان سخن تو اند کرد و ولادت ایشان بقول برادر زاده ایشان که از خویش
 حضرت شیخ نویسانیده آورده بود و در شهر سوستان سال هفتصد و پنجاه و هفت هجری
 واقع شده و والدین و همیشره ایشان نیز صاحب حال و کثرت و کرامات بودند چنانچه
 از والد ماجده خود نقل میفرمودند که چون برادر بکلان من متولد شده و الله او کشف
 و ریاضت که این میر عارف نخواهد شد من اجابت گردند که آبی سیری میخواهم که عارف کامل
 و تارک و در یاد تو همیشه مستغرق باشد با نفعی آواز داد که پسری و دختری حق تعالی
 موصوف با بیضی صفات عطا خواهد فرمود بعد از آن ایشان متولد شدند و خواهر ایشان
 نیز که دین ایا م در قید حیات اند و صاحب حال و استغراق عظیم تولد نموده اند حضرت
 ایشان زیاده از شصت سال در بلده قاهره لاهور اقامت و زید مدعو خواص علم
 روی ارادت با ایشان داشتند و رساله علیه قادر بودند و میر شیخ خضرند که در
 تقریر و تجرید و ترک یگانه و با وصل از سوستان بوده اند و کشف عالم ملکوت ایشان
 والد ماجده معظم خود حاصل کرده بودند و ایسی نیز بودند از روحانیت حضرت غوث الثقلین
 پیر دستگیر شاه محی الدین عبدالقادر جیلانی رضی الله عنه گویند هرگز نام شریف غوث اعظم را
 نمی شنوید زبان نیارند و در ترک و تجرید و فقر و فاقه و کل قناعت بر همه اهل زمان خود امتیاز داشته و در
 مستغرق می گشتند و فرمودند صوفی آن بود که بگوید یکی از دریا بخت ایشان عرض کرد که اگر حضرت شیخ را دوستی

پیش شود و مراد زول یا دوار نمودن و خاکسپاری نمودن خاک با و بر آنوقت که غیر او زول نماید
 پیشه طریق ایشان مطابق سنت و شرح بوده و در خلا و ملا هرگز ایشان سخن که متافیه باشد
 رع باشد واقع نشود و در طریقت جدید وقت خود بودند و هر یک که میگردیدند و هر کسی را میگردیدند
 را در سائید و بخلق بمرتبه داشتند که هر که لفظ میرد از زبان ایشان بر نیاید و میفرمودند
 بدان ماز ابطلبید و فتوح از انبانی ملک قبول بنماید و سخنان ایشان همه نصیحت و موعظه بود
 اشعار مناسب بسیار میخواندند و عاشق ترک بودند و میفرمودند تا بر آنست که هیچ مرادی
 نداشته باشد چنانچه اگر بگوید جنب تر نشده باشد جهات باقیست همچنین اگر خطره از خطرات
 زول مانده باشد همان حال دارد و این بیت میخواندند بحسب شرط اول در طریق عاشقی در
 له چیت که ترک کردن هر دو عالم را و پشت پازون و و این طریقه خاصه ایشان است
 که از نماز فریاد میدان خود از شهر هر روز بجانب صحرای باغات میرفتند و در زیر درختها جدا جدا
 می نشستند و چون وقت نماز می رسید همه یکجا شده نماز بجاعت میکردار و دوبار متفرق می شدند
 و شب بچرخه خود آمده در راهی بستن گاهی دو سه از میدان میآمدند و اکثری تنها تمام شب
 مشغول می بودند بعضی از اصحاب ایشان گفتند که روزی حضرت ایشان با ملاخواه بر کمان
 که از اکمل یاران حضرت ایشان بودند بجانب قبرستان رفتند و مشغول گشتند ملاخواه
 کلانرا کشف قبر نمود گفت حضرت شیخ می شنید که صاحب این قبر چه میگوید فرمود میگوید
 گفت می گوید من در آوان جواسی از دنیا رفته ام و بسبب عمامای بد بخدا بیگانه گشتم
 اسباب شماعرزان بر سر قبر من آمدند و عجب که من بحداب با ششم فرمودند که بپرس از صاحب
 که عذاب تو از چه رفع شود ملاخواه جواب داد و گفته که میگوید اگر بپشیمان باشی باز کلامه طیبه
 لا اله الا الله خوانده ثواب آنرا بمن بخشید عذاب رفع شود و حضرت ایشان بپرسید که ای صاحب
 گفتند که بخوانید و خود نیز خواندند چون با تمام رسید ملاخواه گفت که صاحب قبر میگوید که
 که طیبه و انقاس شمار عذاب از من برداشته که امانات و خوارق عادات از ایشان
 و از میدان ایشان بچندان واقع شده که آنرا در تخریر بخوان آورده ام آنحضرت نقل کرد
 که حضرت شیخ در ملوایا که گرم شبها بر پشت باغ حرم میگذرانیدند

و میان تمام حضرت ملا عبد الغفور داشتند و بجای جمیع و جماعه دیگر در قید حیات اند و ان
اکمل مرید این ایشان اند حضرت ملا شاه است و حضرت ملا خواجہ بیاری و شیخ محمد لاسر
و شیخ احمد سنائی و شیخ احمد بلوی ختم نمودم احوال مشایخ کبار سلسله مطهره مبرکه قادریه را
به برترین مشایخ متاخرین قدس الله اسرارهم و این فقیر سخی کس مثل ایشان ندیده و بهر چیز
و الحال نیز در اقصای مذمت ایشان شرف میشود بیت تالابان سلسله مبرکه با دو گردان امام ^{مستجاب} بیاید
سلسله شریفه خواجہ ای بزرگوار قدس اسرارهم حضرت شیخ ابو زید بسطامی
لقب ایشان سلطان الدارین و نام طیفور بن علی بن آدم بن سروستان است و جد ایشان
که بود و به سعادت اسلام مشرف شده و اصل ایشان از بسطام است صاحب شجاعت بود
که ایشان اولی حضرت امام جعفر صادق اند رضی الله عنه و صاحب تذکره الادب کوی
که جد و سیزده پیر را خدمت کرده بود و تذکری از آنجا امام جعفر صادق بوده اند و او شخص
و یکی معاذ و شفیق بلخی را نیز دیده بودند و از مادر ایشان نقل کنند که چون بقدر زمان
می اندازتم که در آن شبه بودی یا نرید در شکم من طپیدی تا آن لقبه دفع کردی سید الطائفة
حضرت جعفر فرمودند که با نرید در میان ما چون جبرئیل است و ملائکه وارد سخنان کنند
که از ایشان نقل میکنند شیخ السلام در آن باب میفرماید که یا نرید فرادان
در غمنا بسته اند و از حضرت شیخ یا نرید پرسیدند که سنت کدام است و فرض کدام
فرموده سنت ترک دنیا و فرض صحبت مولانا گویند روزی بدجلد رسیدند و حلیمه را
هم آورد و فرمودند بدین غره نشوم که مرا بدینم و آنک بگذا. اند و من سی سال عمر خویش به نیکو
بزیان تبارم مرا کریم می یابید که است فرمودند عارف هیچ چیز شایسته و خجسته و حاصل و فرموده
صحبت نیکان به از کار نیک و صحبت بدان بدتر از کار بد گفت که ایشان بعد از فوت بخوابیدند
پرسیدند حال تو چیست فرمودند مرا گفتند ای پیر چه آوردی گفتم درویشی که بدگاه کشید
از پیر بسند که چه آوردی گویند خواهی و طریقه طیفور به مشوب با ایشان است و بنای نظریه
بر سر و غلبه است و فاته ایشان با نرید هم شعبان سال و صد و شصت و یک هجری و بقول
و صد و سی و چهار بوده و این و قول تاریخ و فاته اگر کثرت خبره که در زمان قدیم نوشته اند

نقل کرده شد و آنحضرت مولانا عبد الرحمن جامی دو صد و سی و چهار نوشته اند اقبال دارد
از طبقاتیکه این تاریخ را تذکره اشغال از مصفی نباتت و قبر ایشان در نظام است

حضرت شیخ ابو الحسن خرقانی قدس سره

نام ایشان علی بن جعفر است و خرقان موضعی است نزدیک بلقز وین که ایشان از انجانیان
غوث رود و کار خود بوده اند انتساب ایشان در خصوص شیخ یازده بیست و یک است و ترتیب
ایشان نیز در سلوک از روحانیت شیخ یازده بیست و یک است اما ولادت ایشان بعد از وفات
ایشی یازده پدنی است و وفات ایشان شب سبت بنه عاشوره سال چهار صد و بیست و پنج هجری
بوده فرموده اند که هرگز با کسی صحبت نداشتند که شکا گویند خدا او گوید چیزی دیگر شیخ قدس سره
سره فرموده اند که آن خواهم که نخرایم ایشان گفتند اینم خواستی است روزی با صحاب
خود گفتند که چه چیز بهتر بود گفتند که چیزی هم تو بگوئی فرمودند دلی که در وی همه یاد او بود

حضرت شیخ ابو علی رودباری قدس سره

نام پدر ایشان محمد بن قاسم بن معنور است و از انجانیان ملوک بوده اند و نسبت ایشان که
میرسد و حال ابو عبد الله رودباری اند و مرید سید اسطیقا الطائفه حضرت شیخ حمید بن داود
اند و وفات ایشان در سال سه صد و بیست و ده هجری بوده و قبر ایشان در مصر است ۴۴

حضرت شیخ ابو علی کاتب

اصل ایشان از بصره است و با اکثری از مشایخ صحبت داشتند و مرید شیخ ابو علی رودباری
ایشان فرموده اند که هرگاه مرا شکلیست بغير صلح را نخواهم دیدم و آنرا می پسندم
و وفات ایشان در سال سه صد و چهل و شش و بقولی سه صد و پنجاه و شش هجری بوده
و قبر ایشان در مصر است

حضرت شیخ ابو عثمان مغربی قدس سره

نام ایشان سعید بن سلام است و اصل ایشان از تبریز است که ابو الحسن صلح و نیری
مرید شیخ علی کاتب بوده اند و با یعقوب بن جوری و حبیب مغربی و ابو عمر و نجاش صحبت
داشتند و در سال احوال در مکه مظهر بوده اند شیخ الاسلام گویند که وی سی سال در مکه مظهر

بود و در حرم بول نکرده جهت حرمت و وفات ایشان در نیشاپور است و واقعه غزو
در سال سده صد و هفتاد و سه هجری و قبر ایشان نیز در نیشاپور است بیکو ابو عثمان که

و ابو عثمان نصیبی

حضرت شیخ ابوالقاسم کرکائی رح

نام ایشان علی است و ایشانرا نسبت ارادت باطن از دو جانب است یکی از شیخ
عثمان مترقی بر دو واسطه سید الطائفة شیخ حمید بن محمد قزوینی میرد نسبت بیکو از شیخ حسن
خرقانی بواسطه شیخ بایزید بطامی می پیوندد و صاحب کشف المحجوبه در او اهل بصیرت
ایشان رسمیده و ایشانرا قطب دار علیّه وقت نوشته اند با شیخ
ابو سعید ایوب النخیری قدس سره صحبت داشته اند وفات ایشان در سال چهار صد و پنجاه

شیخ ابوالعلی فارمدی قدس سره

نام ایشان فضیل بن محمد است و فارمد قریه است از بمقانات طوس شیخ الشیخ خراسانی
بوده اند و شاگرد استاد امام قشیری و مرید شیخ ابوالقاسم کرکائی اند و با شیخ ابوسعید
ابوالخیر ملاقات نموده اند وفات ایشان در سال چهار صد و هفتاد و هجرت هجری بوده
و قبر در طوس است

حضرت خواجه یوسف بن ابوبکر همدانی رح

کنیت ایشان ابویعقوب و اصل ایشان از همدان است و مرید شیخ ابوالعلی خازند
اند و از شیخ ابوالسحاق شیرازی گرد تیر استقاده نموده اند و شیخ حمید بن محمد قزوینی و شیخ حسن
سمنانی صحبت داشته اند چون بمقداد رفتند حضرت غوث الثقلین با هم دریافتند
و در مجلس حضرت غوث اعظم اکثر حاضرین مذمتی مذہب و سلسله خواجگانی کردند
بوده اند ولادت ایشان در سال چهار صد و چهل هجری بوده وفات در راه مرسل
یا بعد و سه و پنج سوره و دو و قبر ایشان در مره است ایشانرا
چهار خلیفه بودند خواجه عبداللہ برقی و خواجه حسن انداقی و خواجه اسماعیل بوی
و خواجه عبدالخالق محمدانی و عبداللہ تعالی

حضرت خواجہ حسن انداقی رح

کینت ایشان ابو محمد است و نام حسن بن حسین و اعیان موصی است و از اسجد بخارا و لاد ایشان در سال چهارم در وقت و چند مجری و فوات در سال با قصد و نیاید و دو قبر ایشان در بخارا بیرون دروازه کلا باد در مزار شیخ الوکرا اسحاق کلامی است

حضرت خواجہ احمد سیوی رح

مولد ایشان سیوی است و آن شهر است پیشرو از بلاد ترکستان صاحب آیات و کرامات حلیه و مقامات رفیعہ بوده اند و در نقل منظور نظر باب از سلطان لشکر اند که از حلی متاج ترک لوده اند با تبارت و نشارت حضرت سید امبا علی الدین علی سلطان ایشان در ترتیب اید و بعضی ترقیات و جدیت باب از سلطان کرده اند کار او جدیت خواجہ یونس سیوانی با تمام سائده اند و از کتب خلتای ایشان گشتند و حلقه متاج ترک ایشانند منصور اکبر باب از سائده سیدان و سیدان و حکیم نادر خلفای ایشانند و فوات خواجہ احمد سیوی در سال با قصد و نیاید و دو مجری دوده و قبر ایشان

حضرت خواجہ عبدالخالق غنجدانی رح

نام والد ایشان امام عبدالمبیل است و والد ایشان از اولاد ملوک ترم لوده و در حلقه سلسله حواری بزرگان بزرگوار ایشان اند و اسباب خواجہ بهاء الدین المشیق قدس سره با ایشان است عالم لوده اند و علوم طاهری و باطنی و طریقه ایشان تمام متابعت شریع و سنت آن سرور معلوم لوده خضر ایشان را از توانی بفرزدی قبول نموده فرمودند و جوخ آب در آبی و غوطه حور و بدل بگوئد الله الله محمد رسول الله و ذکر در ایشان است و چون خواجہ یونس سیدانی بنجار آمدند صحبت ایشان را در یافتند و فرقه از خواجہ یونس پویشیدند و مرتبه ولایت ایشان جہاں شد که یک وقت نماز یکجه میرفتند و میخواندند و میآمدند ولادت ایشان در غنجدان است و آن قصبه است در شش فرسنگی بخارا و شوشهای ایشان و نیز مراجا است و این کلمات از ایشان است اوش در دم و نظر مقدم نمود و وطن خلوت و نجس و فوات ایشان در سال با قصد و نیاید و واقع شد و قبر ایشان

حضرت خواجہ عارف دیوگیزی قدس سره

مرد و حلیه خواجہ عبدالخالق اند و مولد در مین در موضع دیوگرا است و آند است از اولاد بخارا

وفات ایشان در سال مقصد و یازده هجری بوده است

حضرت خواجه محمود الخیر قصوی رحمه الله

ایشان مرید و خلیفه خواجه عارف دیوگری اند و ولادت ایشان در موضع اخیر مرقوم است و آنکه بیست از مضامین بخارا و وفات ایشان در سال مقصد و پانزده هجری بوده و قبر ایشان نیز در بخارا است

حضرت خواجه علی رامینی قدس الله سره

لقب ایشان در سلسله خواجهای بزرگوار قدس اسرار هم حضرت عزیز است مرید و خلیفه خواجه محمود الخیر قصوی اند ایشان مقامات علیه و کرامات ظاهر بسیار بوده از ایشان منقول است که میفرمودند اگر در روی زمین یکی از فرزندان عبدالخالق محمد دانی بودی حسین بن منصور نیکوترین سوار نرفتی و اینجا مراد از فرزندان مریدان ولادت ایشان در همین که قضیه است از بخارا و وفات در سال مقصد و بیست و یک هجری بوده و مدت عمر یکصد و سی سال و قبر و عوایز هم است

حضرت خواجه محمد بابا ستمی قدس سره

مرید و خلیفه حضرت عزیز اند و حضرت خواجه بهاء الدین نقشبند را فرزند می قبول کرده و باصحاب می گفتند که این مرید است که بوسی این بار سیده بودند و نباشد که متقدما روی شود پس روی باب سید کمال که مرید و خلیفه ایشان بودند و فرمودند که در حق فرزند بهاء الدین شکی نیست و این قدر است و ترا کمال مکنم اگر تقصیر کنی و امیر ربای می خاستند دوست بر سینه نهاده گفتند که مرید نباشم اگر تقصیر کنم ولادت ایشان در قریه سکا بوده است که از جمله دیهائی رامینی است و قبر ایشان نیز در اینجا است

حضرت سید امیر کمال قدس سره

ایشان از فرزندان و خاندانی خواجه محمد بابا ستمی اند ولادت ایشان در موضع سوخار است وفات ایشان در وقت نماز نایب و روز نهم ششم جمادی الاول سال مقصد و شانزده هجری بوده و قبر ایشان در موضع سوخار است

حضرت بهاء الدین نقشبند قدس سره

نام ایشان محمد بن محمد الحجازی است و وجه تسمیه نقشبند در رساله بهائیه که در مقامات خواجیه است
می نویسد که حضرت میفرمودند من و پدر بزرگوار من و نقشبندی بشوئیم و میفرمودند نقشبندی
بشد حضرت مولانا عبدالکریم جامی قدس سره نیز نوشته یافتم سلسله حضرت خواجیه
نقشبندیه اند ایشانرا نظر قبول از فرزند می خواجیه محمد باب اسمی است و مرید سید ابی کمال
دوایسی نیز بوده اند از رد حاکمیت خواجیه عبدالقادر غفر له قدس سره و از خدمت فخر
شیخ و غلیل اما که از مشایخ ترکستان بوده اند فائده یار گرفتند غایت وقت و قبله و لیای
نویس بوده اند و خاص و عام روی بایشان داشته اند نظریه ایشان تمام مطابق شرح فرست
بوده و در سبب امام اعظم رضی الله عنه داشتند و اکثر مشایخ این سلسله حقی بوده اند خواجیه
بزرگ یزدی که در طریقه شامچهر و خلوت و سماع میباشند فرمودند که نمی باشد پس گفتند که نمی
طریقه شامچهر نیست فرمودند که بظاهر با خلق و باطن با حق سبحانه و تعالی نیست از درون غشوی
و زیرون بیگانه باش و همچنین فرمایند دست کم می بود اندرجان بهادایم همه جا و با همه پس
در کار به میاد و منفعت چشم ذول جانب یار به گویند که حضرت خواجیه را هرگز غلام و کنیز
نمی بوده است ایشانرا از تعلیم سوال کردند فرمودند که بتدکی با خواجیه ایست نماید از ایشان
پرسیدند که سلسله شما کی می رسد فرمودند که از سلسله کسی بجای نمی رسد و پرسیدند
که در باب سماع چه میفرمایند فرمودند که انکار نمیکنم و این کار میکنم و خواجیه بزرگ را خوار و کرامت
از ان بیشتر است که شمه از ان بیان توان نمود و از والد ماجده ایشان منقولست که میفرمودند
فرزندم خواجیه بهاء الدین چهار ساله بود که گفت این گاو ما گوساله سفیدیشانی خواجیه را آورد
بعد از چند ماه همان صفت گوساله را بگوید گویند چون حضرت خواجیه بکمال عظمه رفعت و رانند و از کجای
قریان میگردند فرمودند ما هم یکسپه داریم او را در راه خدا قربان کردیم در ویشانی
که در ان سفر همراه ایشان بودند آن تاریخ را نوشته اند چون به بنجا رسیدند
و تحقیق نمودند پس خواجیه را ترویج فرستاده بود و چنانچه ایشان را در ایام
بناست نمود و گفته بوده است الحال نیز همان تصرف است و ولادت ایشان در محرم

سال هفتصد و هشتاد و هجری در قصر عارفان بوده وفات و ترشید و ششصد و سوم ماه ربیع الاول
سال هفتصد و نود و یک هجری رویداده و در ششصد و شصت و شش سال هفتصد و شصت و شش سال بوده
و غیر ایشان متصل شهر کجاست و در قصر عارفان خواجہ بزرگوار علیہ الرحمہ وصیت کرده بودند
که پیش جنازه ما این بیت بخوانند فلسفہ نمیم آمدہ در کویتو شئی گفتند از جمال زودیتو بد حضرت خواجہ
را اصحاب بسیار در این مآور الہنہ اکثری مرید ایشانند اما اشہر و بہتر و جہت خواجہ محمد
پارسا و خواجہ علاء الدین عطار و ملا یعقوب چرخ و خواجہ علاء الدین غجدانی روح

حضرت خواجہ محمد پارسا قدس سرہ

نام ایشان محمد بن محمد بن محمود الحاقصی النجاری است و لقب ایشان پارسا و این لقب را
خواجہ بزرگ عنایت فرمودہ اند از کبار اصحاب خواجہ بزرگ اند و در مرض اخیر خواجہ بزرگ
و غیبت ایشان با اصحاب و اصحاب و در حق ایشان فرمودند مقصود از ظنون ما وجود است
اورا بہر دو طریق جذب و سلوک تربیت کرده ایم اگر مشغول شدہ جہانی از دینو میگرد
و چون در محرم سال ہشتصد و بیست و دو ہجری بطواف بیت الحرام تریارت نبی صلعم
سفر کردند ہمہ جہات و مشایخ و علما با کرام و اعزاز تمام پیش منی آمدند چون یکہ نظر
رسیدند ارکان حج را تمام کردند ایشانرا مرضی عارض شد و از آنجا متوجہ مدینہ شریف شدند
و روز ہفتمار شبہ بیست و سوم ذی الحجہ بمدینہ رسیدند و روز پنجشنبہ بیست و چهارم ماہ
بیموار رحمت حق ریوستند و شب جمعہ ایشانرا دفن نمودند و قبر ایشان در بقیع کجوار قبہ
امیر المومنین عباس رضی اللہ عنہ واقع است و حسن شریف ایشان ہفتاد و شصت سال بودہ

حضرت خواجہ ابوالقصر پارسا رحمہ اللہ

لقب ایشان برمان الدین و حافظ الدین است فرزند خواجہ محمد پارسا اند و مرید ایشان
فاضل و عارف و کامل بودہ اند در لغات آورده اند کہ نایب علوم شریف و رسوم طریقت
ابوالد بزرگوار خود رسانیدہ بودند و در طریقت وجود و بقا موجود و کار را از ایشان
گزارانیدہ در سفر جہا زبا والد خود بودند فرمودند کہ وقتی کہ والدین فوت می شدند
یونس را بدین ایشان حاضر نمودم چون حاضر شدم روی مبارک ایشانرا کشادم تا نظری کنم چشم کشا

و ششم نمودند و بطریق باب من زیاده شد و روی خود را برکت پائی ایشان نهادم بای خود را
بالا کشیدند و وفات خواجها بولشیر را و سال هشت صد و شصت و پنج هجری بود و قبر ایشان
در خط بلخ است

حضرت خواجها علاء الدین عطار رح

مقام ایشان محمد بن محمد النجاری است و اصل ایشان از خوارزم بوده و از کبار مریدان
خلفه های خواجها بزرگ اند و در ایام حیات خود ترتیب بسیاری از مریدان حواله بایشان
کرده اند و بمفرمودند که علاء الدین خیلگی بر ما سبک کرده است و معصیه خواجها بزرگ و زحمت
خواجها حسن عطار فرزند خلف ایشان بوده چنانچه خدمت مولانا می ستیخ در جمیع خود
از حضرت خواجها احرا و قدس سره نقل کرده اند که خدمت خواجها حسن و امان حضرت خواجها
بزرگ بوده اند قدس سره شریفها وفات ایشان بعد از این نماز خفین شب چهارشنبه بیستم
رجب سال متصدد و دو بوده و قبر ایشان در ده توغنیان است و وفات خواجها حسن
عطار در شب و دو شب بعد از قرآن سال هشتصد و هشت و شش هجری واقع شده و قبر در توغنیان

مولانا یعقوب چرمی رح

اصل ایشان از موصل چرخ است و چرخ دینی است از نه کهو که از توابع عربین واقع
شده فقیر در اینجا رسیده و قبور اجداد ایشان در اینجا است و ایشان مرید بنوا سله
خواجها بزرگ اند و اول بار که بخدمت شریف ایشان رسیدند فرمودند که ما از خود و کما
نکنیم اشتباه کنیم اگر ترا قبول کنند ما نیز قبول کنیم مولانا یعقوب چرمی فرمودند که هرگز
شبی سخت تر از آن بر من نگذشته است که ای چرخ شو و چون باده دهنی مست
ایشان فتم فرمودند قبول کردند و ایشان را بنوا علاء الدین عطار رسید و بعد از وفات
خواجها بزرگ و صحبت علاء الدین عطار بمرثیه کمال رسیدند و جامع گشتند و علوم نظامی
و باطنی و لادنی ایشان در خرمین است و در ایشان جمیع طوایف از قبیل حسا شاد است و واقع شده

حضرت خواجها عبد الله رح

نسب ایشان با عبد الله بن ابراهیم است و نام پدربزرگ ایشان خواجها محمد بن شیخ شهاب الدین است

جد ایشان بسیار بزرگ بوده اند و حضرت خواجہ بہترین و کاماترین مریدان مولانا بقیہ
اند و سلسلہ خواجہ احراری اند و مقتدای طریقت و رہنمای حقیقت بوده اند و اہل
ماوراءالنہر و خراسان ایشانرا بجای بزرگ میدانستہ اند و کرامات و خوارق عادات
بہ نہایت از ایشان ظہور رسیدہ حضرت مولانا عبد الرحمن جامی قدس سرہ اخلاص
و اعتقاد بسیار داشتہ اند چنانچہ بعضی کتابها بنام ایشان تصنیف کردہ اند و ایشانرا بجای
میرجو میدانستہ اند حضرت خواجہ را ہم کمال محبت و کما کئی بایشان بودہ ستہ او بہت
حضرت مولانا ایشان ملاقات کردہ اند چون بار آخر حضرت خواجہ مولانا عبد الرحمن جامی را
دیدند فرمودند و تمجاسن سفید کردید ایشان در پیر این بہت را گفتند بہت پیرانہ کشیدیم
سرد رہ سگافتم بہ موی سفید کردم جاروب استانت ہا گویند کہ حضرت خواجہ احرار
را مال و نہایت بی نہایت بودہ ہمداد در راہ الہی صرف می نمودند و چون بسال باختر
رسیدہ انبارهای ربوہ و این اذکرامات حضرت خواجہ است و ذریعہ اب حضرت
مولانا فرمودہ اند انہایت ہزاران مرید در زیر کشت است ہا کہ از او رشتن را بہت
درین مریدان فشانند ہم دانہ در آنجا نہند انبار ہا نہ و ولادت ایشان در ماہ
رمضان سال ۸۵۷ شمس و کشتش ہجری در قریہ باغستان کہ از توابع تاشکند است
بودہ و نامت ایشان شب شبینہ بہت و ہم سلسلہ بیچ الاول سال شصت و نود و
چون در اقصیہ بہت عمر بشریف نود سال نہت چہ ماہ کم و قہر ایشان در سرفہ

حضرت مولانا نظام خاصوش رحیم

ایشان فاضل و کاماترین مریدان و خلیفای مولانا نظام الدین خاموش اند و
ظاہری و باطنی ہرہ کام داشتہ اند ویرجاءہ شریع و سنت مستقیم بودہ اند چون
بزرگان شریف پزودہ اند بسیار قاسم بر نیوی و مولانا ابو یوسف بوراسی و شیخ
زین الدین خانی و شیخ بہاء الدین عمر صحبت داشتہ اند حضرت مولانا عبد الرحمن
جامی قدس سرہ اسامی و رفعات مذکور بسیار خندہ اند کہ روزی می گفتند بعضی از
ویرایشان فرق میان خواب و بیداری خود بیان نمیتوانند کہ در خود خفتی کہ بعد از خواب می باش

میانند و الا کیفیت متغولی ایشان در خواب و بیدار سے ہر یک طریقہ است بلکہ در وقت خواب کہ بعضی مواقع مرتفع میشود و مرگمان چنانست کہ انچہ میگفتند اشارت بحال خود میکردند و فات ایشان در اثنای نماز پیشین روز چهارشنبه بمقام جمادی الآخر سال ہشتصد و شصت ہجری بودہ و قبر ایشان در خیابان برات ہے

مولانا عبدالرحمن جامی قدس سرہ

لقب اصلی ایشان عماد الدین است و لقب مشہور مولودین و مخلص جامی و نام والدین احمد بن محمد دستقی بودہ و دشت محلہ الیست از محلات صفایان تنخی مذہب بودہ اند و انچہ در میان عوام است کہ ایشان بکذب امام شافعی نقل کردہ اند خلعت است حین آن شخصے از خدمت مولانا زین الدین قواس از شیعنی پرسید فرمودند کہ غیر واقع مردم فرار کرتہ اند کتب چہاں مذہب حضرت شیخ السید خرقانی را کہ از مذہب ہمراہ آورده بودہ بسایل احوط عمل مینودہ اند مثل وضو ساختن بعد از مس مراۃ و مس اندام تنائی و غیر ہا و حضرت مولانا عالم عامل عاقت کامل و در قنون علم ظاہری و باطنی جامع و مقبول عالم و معتد سے اہل مادر النہر و خراسان و پیشوا سی زمان بودہ اند و سلطان حسین ہزار کمال عقیدت و نیاز مندی بخدمت ایشان بودہ و اذاکمل و افضل برادران سعد الدین کا شری اذرحمہ اللہ تعالیٰ چون بخدمت مولانا سعد الدین رسیدند فرمودند کہ شایبازی چنگ کا قادیہ و بیکہ دانستہ بخواہ بزرگ میر رسید و خواہ محمد یار را و خراسان ایام مملکتیست خدمت کردہ بودند و حضرت خواہ بارہ سابق با ایشان عنایت نمودند و خواہ احرار قدس ایشان و کمال تعلیم و احترام می نمود چنانچہ از ثنابت تجت و در کاتبی خود فقط عرضداشت می نوشتند و میفرمودند کہ اقباسہ و خراسان است مردم جبار و شتائی جراح باد النہر می باوجود این بزرگے حضرت مولانا را حال بر بنحوال بود کہ ہرگز انہا در رویشی و کرامات نمیزند و میگفتند بکشف و کرامات اعتمادی نیست و خود را گاہ در لباس عالم ظاہری و گاہ در شعر و شاعری بہرمان میداشتند و میفرمودند کہ ستر حال شرط اخیر لقیہ است اما کما کہ از پیشہ و خیال ایشان پیشہ شورا باشد ہرگز در هیچ نفس از شغل باطنی خالی نبودند و در شصت ہجری انہ

و این بحایت ایشان گم کسی گذرشته نفس قدسی حق تعالی بایشان داد و در او اشاء ایشان که برترین نعمت است
 تمام مشتمل بر جلال و معانی و بر حضرت مولانا از ابتدا ای حال تلخیص کمال کشش عشق و جود و محبت
 غالب بوده و بنا بر آن فرموده اند بهیبت لذت عشق فرودفته مراد و رنگ بی چه عشق بیگانه و جهان بیدهم
 از لذت وی به و گفته اند سه نعم عشق از دل کس کم مبادا و دل بی عشق در عالم مبادا و مناسب
 از عشق مگر فرود میزدست که آن بر حقیقت کار ساز نیست اگر چه بظاهر حال خلق غلطی می
 اما از طعن این بابی نداشتند و بر باطنی کار جای حق خوبانست هر موعالی به در پی انکار
 او و همچنان در کار خویش و این محبت آن بود که میفرمودند هر چند عارف کامل و حاصل
 بعد از تحقیق بحسب ازلی و اتصال محبوب لم نیلی در هر چنانکه در یک چیز نبیند و در هر چه آید
 جز یک چیز بخیرد اما در آخر از جمیع تعلقات ترک و احیای نموده میفرمودند که محبت نیست
 که از همه چیز قطع تعاقب کند و خواست او خواست محبوب گردد و بهیبت با عشق تو ام بود همانند است
 و بهوس به با آنش سوزنده چنان نامرئوس خواهد بود تو مقصود دل خود بهیبت
 جای از تو ترا بین خواهد و بس به هیچ خواهش و مرادی نیز از طلب الهی نداشتند
 و میفرمودند بهیبت هست مراد هر کسی چیز دیگر از اینها به نیست مراد غیر تو جای نام دارد
 و همیشه در جود و ذوق می بوده اند چنانچه چند نوبت استماع میفرمودند و در آن حال
 که کمال رسیدند می گفتند بر باطنی خوشوقت کسیکه می درین سخنانه به از خم لبو کشند و از
 پیانه به صد بار اگر نیست شود و عالم هست به واقف نشود که هست عالم یانه به و حضرت
 مولانا را فهم و طبعی بود بالا تر از آن نباشد و بسیار خوش خلق و خوش نظم و شکفته بودند
 و مطابق با طبیعت می فرمودند و تصانیف ایشان چهل و چهار است بعد از قطعه ای که در عالم
 مشهور و معروف است بحسب رابران سخن نیست و شواهد البتة و لغات الانس که سخنان لطیفه
 و کلماتی دقیق در آن مندرج است و در تمام تصانیف ایشان است و در مثنوی و یوسف و زلیخا
 و در غزلیات دیوان اول که برترین اشعار است مثل ندارد و این فقیر همیشه تصانیف نظم
 و نثر ایشان را مطالعه می نماید و از برکت آن کلام حقیقت انشای قلم میاید و این کتاب
 را می نویسد همه از منبع و شکر گردی ایشان است فصاحت و بلاغت و سوز و حال حضرت مولانا

او کلام ایشان است و یکی از علمای این زمان در باب حضرت مولانا طعن و انکار می نمودند
 تا ایشان به بیگفت مقبول و مانع میکرد بعد از وفات آن مرد یکی از فضلا که عالم و عامل بهشت بشی اول
 بخوان دید با نظر اب تمام برستید بقیب نظر اب بخت گفت بدوست رفته بودم و میخواستم
 در آن کیم که مولانا عبد الرحمن حاجی آمد و دامن مرا گرفت و نگذاشت و چون نسبت اخلاص
 فقیر را بخدمت ایشان دانستم بفرموده نام فقیر را گرفت که ایشان بگویند که مولانا عبد الرحمن حاجی
 بگویند مرا بگذارند و از تقصیر من در گذرند و ولادت ایشان در حیدرآباد و در بیت و دوم شعبان
 سال هشتصد و هفده هجری بوده و مدت عمر شریف هشتاد و یک سال وفات ایشان بوز
 حضرت خواجه احراز به سال ست و هشتصد و نو و هشت هجری فرود هم ماه محرم در جمعه
 در وقت اذان سنت و قبر ایشان در خیابان هرات سنت مقبل قبر میر خود و بر داشت
 جنازه ایشان را سلطان حسین میرزا با جمیع اہالی حوالی خراسان نموده است

حضرت مولانا عبد الغفور لاری قدس سره

لقب ایشان رضی الدین است و اصل ایشان از لاریان آن دیار بوده از اولاد
 عبادہ اند رضی اللہ عنہ که از کبار انصار و از قبیل انصار و از قبیل خرم است مرید کامل و
 شاکر و پیغمبر حضرت مولانا عبد الرحمن حاجی اند و حضرت مولانا در باب ایشان فرموده نسبت
 آنجا که فرموده اند و شاکری بود و شاکری به باز نسبت تیر قرا عبد الغفور لاری و حضرت مولانا
 مرید کم نمیکشید اند و فرموده اند که مرید کامل که باشد که نسبت و این اشاره بعباد الغفور است
 که کامل بوده اند و ایشان در علوم ظاہری و باطنی قدرت تمام بوده و حاشیه شرح ملا فخر الدین
 نوشته اند و حل مشکلات و وفات آن فرموده اند و کامل محبت و اخلاص بخدمت میر خود و اشتیاق
 و در وفات حضرت مولانا قدس سره در خدمت بوده اند وفات ایشان بعد از طلوع آفتاب
 روز یکشنبه نهم شعبان سال نهصد و ازده هجری بوده و قبر ایشان مقبل قبر حضرت مولانا در
 هرات است و نماز کنند مرید که بعد از مردن هم در خدمت میر خود باشند

حضرت خواجه عبد الشہید قدس سره

نام پدر ایشان خواجه کاظم بن حضرت خواجه عبد اللہ خراسانی است و چون متولد شدند از خواجہ

بخدمت حضرت خواجہ احراقدس سرور برآمد و حضرت خواجہ ایشان را در کنار گرفته فرمودند که
 این پس عارف خواهد شد و بیکت نفس حضرت خواجہ بکلمات ظاهری و باطنی و مقامات عالی رسیدند
 کرامات و خوارق جللیه بسیار از ایشان ظهور می‌یافت و به بندستان تشریف آورده بودند و از
 بنکمال اغراض و انتظام بجای آورده اکثری مریدانش و طریق ایشان در سوادک بطن حضرت خواجہ
 درگ بوده و هزاره سال در هندستان بوده و در سال هفتاد و هشتاد و هجری و فرمودند که وقت
 ملت مانده و یک رسیده ما رویم با ناکه نشسته استخوان خود را در سر قند بگو رختان آبا می خود را سنجید
 مرقد شد و بعد از رسیدن مرقد بدو سه روز رحلت نمود و قبر ایشان در جوار حضرت خواجہ احراقد

حضرت خواجہ باقی رحمه الله

و بسی حضرت خواجہ بهاء الدین نقشبند و بظاہر مرید مولانا خواجہ اکتی اندکی از مریدان خواجہ
 غت که در وقت رحلت خواجہ فرزندان ایشان را حاضر ساخته پرسیدند که در باب این کودکان
 به سبب ما این گفتند مصرع فرزندان به است خدا را بخش مجور با وفات ایشان در سال
 هزار و دوازده هجری بوده و مدت عمر شریف ایشان چهل سال و قبر در دهلی است

هاشم خواجہ و صالح خواجہ و بهید می قیس اسرارهم

بهید از مصافات سمرقند است و هر دو برادر اند و درین زمان مقتدرای مادی بودند و در
 تجارت روی ارادت بخدمت ایشان بوده هاشم خواجہ برادر کلان و بهید خواجہ
 بودند و در سمرقند می بوده اند و مرید بهید خود اند و خواجہ کلان خواجہ و ایشان مرید خواجہ
 لمان جویماری و ایشان مرید خواجہ محمد کاشانی و ایشان مرید مولانا محمد قاضی و ایشان مرید
 حضرت خواجہ احراقدس اسرارهم وفات هاشم خواجہ روز دوشنبه بیع الاول سال هزار و چهل
 بخشش هجری بوده و قبر در بهید است و صالح خواجہ در پنج بوده اند کرامات و خوارق از
 هر دو برادر بسیار ظاهر شده وفات ایشان در ماه محرم سال هزار و چهل و هشت هجری بوده
 قبر ایشان در پنج است و مدت عمر بهید و هشت سال تمام شد احوال شاخ سلسله که از حضرت اسرارهم
 بان احوال شاخ سلسله شریفه شریفه قیس الله اسرارهم و سلسله ایشان از حضرت
 واجه بن ابی بکر حضرت امیر المؤمنین علی کرم الله وجهه و سلسله

از هر چیز ترساده نیز فرموده اند که چون حق تعالی بنده را دوست دارد اندوه بسیار پیش می آید
چون دشمن دارد و بنده را بر وی فراج گردانده فرموده اند که هر که خود را قیمتی دهد و از انزوا
نصیب نیست و فرموده اند که اگر تو این دنیا را می خواهی ساکن بشو و یک کس شمارانه بنشیند و نه فلکس را که
عظیم نیک بود و فرموده اند چنانکه محب بود که در پشت گردید محب تر از آنکه در دنیا بخشد و فرموده
در دنیا در آمدن آسان است اما بیرون آمدن و خلاص شدن دشوار فرموده اند چون ترس کرد
خدا را دوست داری خاموش باش اگر گویی نه کار گویی و اگر گویی دارم فعلی تو لفعلم و سنان
نماند و فوات ایشان در ماه محرم سال یکصد و هشتاد و هشت و بیست و هجری بوده و قبری ایشان در کربلا
مطهره در مزارات است

حضرت سلطان ابراهیم او بیستم حمزه اندیش

کینست ایشان ابو اسحاق و نام پدر او هم بن سلیمان بن منصور بنی است و ایشان از بنی اموی
و در اواخر حال بادشاه بنی بود و در جوانی نوکر ده اندک و بدیشی بزرگت گفته بودند
نیم شب بقیعت خانه جیند گفتند کسی گفت آشنا شستم کرده ام می گویم گفتند شتر بر ما می خورد
گفت ای غافل تو خواب را در جانه اطلس بر تخت زده طلبی این را شتر بر ما می خورد
ازین سخن بیتی در دل سلطان افتاد و فکر و تخیلش تنه زد و دیگر بار جام دادند و ارکان دولت
همه بر جای خود ایستادند ناگاه مروی با هیبت از در بر آمد و چنانکه هیچ کس مانع او نتوانست
تا پیش تخت سلطان گفتند چه میخواهی گفت درین رباط فردی آیم گفتند در رباط نیست
سراسر گفت این برای پیش از تو از که بود گفتند از بدین گفت پیش از وی از که بود گفتند
از بدین گفت پیش از وی از که بود گفتند از فلان همچنین چند کس را شمرده اند او گفت پس این
رباط بود که یکی برود و دیگری می آید ناپدید شد سلطان تنها با اضطراب تمام از عقب او روان
شدند گفتند تو کیستی گفت من خرم در دل ایشان خونی عظیم بپاشد و در لجه آنها ونداشند
کیا تخی میگوید بیدار شو پیش از آنکه حرکت بیدار کنند و اینچنین چند نوبت گفتند ناگاه آمدی
و خود بدو مشغول گردید و اینچنین آمد و گفت مرا صید تو فرستاده اند تو مرا صید توانی کرد و حال
بر سلطان متغیر گشت و از جاهای که داشتند بیرون آمدند و ترک سلطنت نموده و دست و پا

زود و بجهت مقصد گرفته با امام اعظم و سقیان توری و ابویوسف غسولی صحبت داشتند و کسب علوم
 از حضرت امام اعظم رضی الله عنه نمودند و حضرت امام ایثان را سید نامی فرمودند و سید را
 چند قاضی الله کسره فرمودند که ابایم اودیم کلید علمهای اینها افتد است و صحبت و از رخ
 علیه السلام بوده اند و خرقه را داشت از فضیل عیاض پوششیده اند و در پیغری بجز کسب نمودند
 نموده اند لیکن زمان و یاد شاه برد و جهان و سید اقران بود خوارق و کرامات و بزرگی
 حضرت سلطان زیاده از آنست که در پیرویان و رآید گویند چون داروی از غیبی و در کمال
 گفتی که انداموک و دنیا که بپایند که این چه کار و یار است تا از ملک خودشان ننگ عار آید
 نقلت که وقتی که که در کشتی خواستند که نشینند و سیم نداشتند و آنرا از رویه میخواستند
 و در کعبه نماز کردند و گفتند الهی از من چیزی میخواهند در حال رگی لب دریا تمام زرشند
 مشتی بر دوشمید و بایشان دادند نقلت که روزی بر لب و جلالتیست یاره یاره
 خرقة مید و خند از وزن ایشان در و جلالتی افتاد اشارت بدجمله کرد و مدبران ماهی سر را و در
 بر یکی را سوزنی زرین در دهان سلطان فرمودند سوزن خود خواهم ماهی ضعیفان
 سوزن را در دهان گرفته آورد و پیش حضرت سلطان نهاد و فرمودند که من چیزی گفتم
 بگذاشتن ملک بلخ این بود و قات ایشان شانزد هم جادی الاول در سال بیضند
 و شصت و دو و یا شصت یک هجری بوده و قبر ایشان در جله شام است و بر و آیت
 بغداد و قول اول الصبح است

حضرت خواجہ حذیفہ مرعشی رحمہ اللہ

مرعش شہر است از توابع شام از کبار شایخ متقدم و از فرزندان سلطان ابناہیم
 ہم قدس اللہ سرہ فرمودند کہ اخلاص آنست کہ افعال او و ظاہر و باطن یکسان
 باشد و قات ایشان در چار و ہم مائہ شوال بودہ است

حضرت خواجہ میر ہبصری رحمہ اللہ

اصل ایشان از میر ہ است از اکابر وقت و مرید خواجہ حذیفہ مرعشی اللہ و صاحب
 خوارق عالی و مقامات و مرید بود و قات ایشان ہمز دہم مائہ شوال است

حضرت شیخ علوی بنوری رحمه الله

مرید خاص خواجہ میرہ مصری از اجلہ مشایخ وقت و صاحب علوم و ظاہری و باطنی بود
خوارق و کرامات عجیبہ از ایشان سرزده چنانچہ گویند از روزیکہ تو کہ بنمودہ اند تمام عمر حاکم
بودند و در ایام طفولیت روز شیر میخوردند آنچہ در تذکرۃ الاصفیاء بعضی ریشمات شیخ
چشت نوشتہ اند این است کہ شیخ علی دینوری و شیخ ممشا و دینوری یکی است و شیخ ممشا و
علو دینوری می نویسند اما از تفصیلات الانس و بعضی کتب چنین مفہوم میشود کہ شیخ علو دینوری
غیر شیخ ممشا و دینوری اند و ذکر شیخ ممشا و دینوری در سلسلہ سہروردیہ نوشتہ نخواہد شد

حضرت شیخ ابوالاسحاق شامی قدس اللہ سرہ

از اقطاب وقت بودہ اند و مرید شیخ علو دینوری اند و ما اللہ و وفات ایشان چارہم
شہر ربیع الآخر است و قبر در مکہ واقع است کہ از توابع شام است

حضرت خواجہ احمد ابدال چشتی رح

سوطہ سلسلہ چشتیانند و پسر سلطان فرس نافذ اند از مشرفان چشتی است و امیر آن
ولاوت بودہ اند و مرید شیخ ابوالاسحق شامی اند گویند چون شیخ ابوالاسحاق بقصہ
چشت رسیدہ اند خواجہ دست ارادت بدامن شیخ زدند تا نقل است کہ روزی خواجہ ابو احمد
در سن بیت ساگی ہمراہ پدر خویش سلطان فرس نافذ بقصد شکار جانب کوه رفتند و در آنجا
شکار از پدر و اتباع جدا افتادند بگوئی رسیدند کہ چیل از رجال اللہ بر سنگی ایستادہ بودند
و شیخ ابوالاسحاق شامی نیز در میان آنجا بود و حال بر ایشان نگشت از اسب فرو دادند
و زبانی شیخ ابوالاسحاق افتادند اسب سلاح نہر جدا شدند بگذاشتند و چیمینہ پوشیدہ بالایشان
روان شدند ہر چند پیر و مردم طلب کردند ایشانرا نیافتند بعد از چند روز خبر آوردند کہ باج
ابوالاسحاق اند و فلان موضع پدر ایشان بجای را فرستاد تا بیارند ہر چند پند دادند و بنداشتند
باز نتوانستند آورد سو دم نہ یافتند گویند پدر ایشان را نمیخوابد روزی فرصت یافت بانجا
در آمدند و در البیت خیمہ را شکستند گرفت پدر ایشانرا خبر کرد و پیام بیاوردند و از غایت محض
سنگ بزرگ برداشتند کہ اندو نہ یا لامی بام برایشان زدند روزنہم آمد و سنگ را گرفت

ناسفک و در پناه معلق بایستاد چون آسمان است با شایسته نموده بر دست ایشان تو بر در و درگاه
این کرامات و خوارق عادات از ایشان به چندان ظاهرت که به تفصیل بیان توان کرد لا اله الا الله
ایشان در سال دوم صد و شصت هجری بوده و وفات در و پنجم جادی الاخر سال صد و پنجاه و پنجم
فتح رویداده و قبر ایشان در حث است

حضرت خواجه محمد حشمتی قدس سره

ایشان پسر و میر خواجه ابوالحسن ابدالی حشمتی اند و تحصیل علوم دینی و ریاضت لغوی کرده اند
و در فقه و روح کامل بوده اند گویند در غزوه سومانات همراه محمد و سید کتکین در سن هشتاد و
سالگی بعد گاری قوی داشتند و بسیار زخم بردند و برکت اقدام ایشان مستح سومات شده وفات
ایشان در غزه سب سال چهار صد و یازده هجری بوده و قبر ایشان در حث است

حضرت خواجه یوسف بن یحیی رح

لقب ایشان ناصر الدین است و خواهر زاده و میرید و تربیت یافته خواجه محمد بن خواجه ابو احمد
حشمتی اند گویند که خواجه محمد پیشرو داشتند که حسن او بچشم سیده بود و بجهت خدمت
برادر ارادت ترویج نداشتند و اطاعت و عبادت خدایتعالی مشغول بودند و در حثی خواجه
بزرگوار خود و خواجه ابو احمد را در خواب دیدند که فرمودند در ولایت شام فلان مرگست
محمد سمان نام تحصیل علوم کرده و صاحب است خواهر خود را با و عقد کن خواجه او را طلب داشته
همیشه را با و عقد کرد و خواجه یوسف در حث از ایشان متولد شد و در ایشان و در آخر عمر
سکر و هجرت حیات چنان غلبه کرده بود که گاه بودی که خادم آب و صنوبری در آنمای
و صنوبر خود غائب می شد و باقی و ران غیب میماندند و یا زنجاری شدند و صنوبر با تمام
میر کسانند وفات ایشان در چهارم ربیع الاخر در سال چهار صد و پنجاه و نه رویداده و در
عمر هشتاد و چهار سال بوده و در وقت رحلت خواجه قطب الدین جو و دو سیر کلان خود را
قائم مقام خود ساختند و قبر ایشان در حث است

حضرت خواجه محمد و حشمتی رح

لقب ایشان قطب الدین است و در سن هجرت سالکی تمام قرآن را با قره آن حفظ کرده

بمحیط علوم مشغول می بود و چون این مرتبه کوشش سالکی رسید و الدنیا را ایشان خواجیه وقت یافتند و بر حسب صحبت پدر قانم مقام ایشان گشتند و بفعال جمیده و افعال پسندیده برصوفت و معروف بودند و مردم آن ولایت همه دو مقام ارادت و اعتقاد ایشان اگر چه بر پدر خود بودند لیکن بعد از وفات پدر وقتی که حضرت شیخ الاسلام احمد جام بهرات رسیدند و قاضی که در میان خواجیه بود و در حضرت شیخ جام گذشته در تفهات الانس مذکور است و چون خواجیه نمود و التماس تربیت و اخلاص خویش بخدمت ایشان نمودند حضرت شیخ احمد جام وقت ایشان را گرفتند و برکنار جایزایش خود عیادت نمودند و باز فرمودند بشیر طاعلم الله و سلم و بخدمت حضرت شیخ جام بودند و فائده ها حاصل نموده و سلسله شستیا از خواجیه بود و در حضرت شیخ جام نیز میرسد وفات ایشان در غرة حبیب در سال پانصد و بیست و هفت است بوده و قبر ایشان نیز در مرادشیر که شست است

حضرت شیخ احمد بن محمد و وصیتش رح

سپید رنگ و قطب وقت بودند و مریدان خویش در علوم ظاهر و باطنی قدرت تمام داشتند حضرت رسالت نیا صلعم را و واقعه دیدند که فرمودند ای احمد اگر تو شقاق مانیتی با منی تو اجم چون با ما دشمنی با من موافق اختیار کرده بودی که کسی ایشان را شناسد زیارت هر یک از ایشان متوجه شدند و چون از شرائط حج فارغ شدند بدارینه منوره رسیدند و شاهان مجاورت که در آنجا بودند که اوست ایشان بر مجاوران آن حرم گران آمدند و خواستند که ایشان را بر نیما تنه از روضه شریفه آواز آید که مرغیان این را که یکی از شقاقان ماست چنانچه حاضران شنیدند و بعد از مراجعت بیجا آمده در خانقاه شیخ شهاب الدین محمد و در آن فرود آمدند و شیخ ایشان را التعمیم و الترام بسیار کردند و ولادت ایشان در سال پانصد و بیست و هفت بود و وفات در سال پانصد و هشتاد و هفت رویداده و قبر ایشان در شست است

حضرت شاه سبغان رحمة الله

لقب ایشان رکن الدین است و نام محمود و اصل ایشان از ده سبغان خوان برده و مرید خواجیه بود و در شست ای اند و شاه لقبی است که خواجیه بود و دعائیت فرموده اند که گویند و راجعی که بخت اقا

در دیدن بقض طهارت در اینجا که در اینجا می شد از چشت بیرون رفته طهارت می نمودند
و میفرمودند که اینجا حای ارب است و قات ایشان در سال پانصد و نود و هفت هجری بوده

حضرت خواجہ حاجی شریف زندنی رح

مرید خواجہ محمود دیشتی اند و سلسله خواجہ معین الدین چیتی از جانب ایشان خواجہ محمود
میرسد لعل است که شخصی سلطان سحر را بعد از وفات پیر اب دید پرسید که خدا تعالی
بالتو چه کرد گفت که مرا فرمان شده بود که در هنگام خواب بدو سجده و در زمین افتاد و فرمان رسید که فلان روز
در حق سعادت ملازمت حاجی شریف زندنی را دریافت نمود از بزرگواران نامزد مردم و محتاجان ایشان شد

حضرت شیخ عثمان بازونی قدس سره

ایشان مرید حاجی شریف زندنی اند و قطب قوت و یگانه عصر بوده اند و صحبت بسیاری از اکابر بزرگان
برسیده اند و از حضرت خواجہ معین الدین چیتی منقول است که روزی شیخ عثمان بازونی در ایام
سیاحت پجای بسید نمک مسکن میخان بود و در اینجا انکدره بود که روزی حیات ابدی بهرزم
در اینجا می انداختند و آتش را در گزنی مرد از زمین بر سرید نمک پس بیدان این آتش به فائده
دارد و از آنرا می برستی که آتش مخلوق است جواب داد که دیکش ما آتش را بسیار بزرگ است
شیخ فرمود نمک توانی دست و پا ستود را در آتش اندازی جواب داد که خاصیت آن بخور
که قدرت مات که در یک آن تواند رفت حضرت شیخ طفلی که در کنارش بود و گرفتند
و لبسم الله الرحمن الرحیم قلنا یا ناکونی بر داد اسلام علی ابراهیم گفتند و آتش در کردند
و چهار ساعت در میان مانده بر آمدند بجا که بخورده ایشان و جامه آن طفل را پس بر سرید
از مشایده این کرامات جمیع میخان بر قدم شیخ سر نهادند و همه بشرف اسلام مشرف شدند
و آن پدر و پسر از جمله اولیای گشتند و هم حضرت خواجہ معین الدین فرموده اند که شیخ عثمان
بار دست میفرمودند که حق سبحانه تعالی را در دستا ندک اگر کیساعت در دنیا از دست بماند
ابود کردند و هم شیخ فرموده اند که در هر که دین سکه خصلت باشد حقیقی باشد که حقیقی
او را دست دارد و سخاوت چون سخاوت در یا شفقت چون شفقت آفتاب تابش
چون تواضع زمین و قات ایشان و دشانزد هم ماه شوال است و قبر در که معظم است

حضرت خواجہ حسین الدین حقیقی رحمہ اللہ

مولود اسل ایسان سجتان است و شہود نادر و یار خراسان نام پید بر گوار ایشان
خواجہ غیاث الدین حسن است کہ از سادات حسینی بودہ اند و پیش شیخ عثمان مارونی بودہ اند
و در ہندوستان بسلسلہ شریفہ حضرت چشتیہ ایشانند قدس اللہ تعالیٰ و شیخ عثمان
مارونی میفرمودند کہ معین الدین مامحبوب خداست و مرا فرماست بر مریکے او و در وقت
و صاحب تصرف و نیز انوار معرفت و شرف القلوب و زیادہ مشائخ اجل و قد و فاولای
اکمل بودہ اند اہل ہند را زوی ارادت بخدمت ایشان بودہ و در جمیع علوم ظاہری و باطنی
یگانہ زمان بودہ اند کرامات و خوارق عادات عجیب غریب کہ از ایشان بطہور آندہ یاد
از حد و بیانت گویند کہ چون حقتعالی ایشانرا تو متیق تو بہ کرامت فرمود انلاک و اسباب
خود را صرف در ایشان نمودہ متوجہ نہ فرمود بحداد شدہ و در انحاء حفظ قرآن مجید و کتب
منمودہ اند و انجا بطرف عراق عرب غریبت کردہ چون بقصد بلارون کہ از بلوچی نیشاپور
رسیدند حضرت شیخ عثمان مارونی را ملازمت نمودہ ایم و نہایت سال و خدمت شیخ بودہ
و حضرت خواجہ در سیاحتی اکثری از مشائخ کبار در یافتہ اند چنانچہ بصحبت حضرت غوث الغفر
رضی اللہ عنہ و رحیلان رسیدہ پنج ماہ و ہفت روز با ایشان بودہ الخاضع قوائد بودہ اند
و شیخ الدین کبری را در سجارہ و خواجہ یوسف ہمدانی را در ہمدان و شیخ ابو سعید تبریزی
در تبریز و شیخ حسین زنجانی را در لایپور دیدہ اند و از بلوچی بلوچ آہندہ و از انجا بیابانی
باجیر رفتہ منوطن شدہ اند و جمیع کثری از کفار بہرکت قدوم ایشان بشرف اسلام
بشرف شدہ و جماعہ کہ مسلمان شدہ بودند و فتوح دینار بید بخدمت ایشان میفرستاد
و ہنوز کفار یکہ در ان لوا سے اند نہ یارت ایشان می آیند و مبلغا بمجاہد ران
روضہ منورہ میگذاہند و ولادت حضرت خواجہ در سال پانصد و سی و ہفت و ثانی
ایشان روز دوشنبہ ششم ماہ رجب سال ششصد و سی و شہ پنجمی بودہ
و بر وایتہ سیم ذی الحجہ سال مذکور و قول اول اصح است و بعد از رحلت
بر پیشانی حضرت خواجہ نوشتہ یافتہ کہ حبیب اللہ مات فی حب اللہ و عرس اللہ

مشایخ هندوستان و کشمیر و حبیب پیکر و در بهمن ماه از باطراف و خواجانب سلمان و کافر خواجوا و
 از راه پاس و دوح و کثیری که خدا آن از هزاران برش است بر سال بزرگه متبرکه که ایشان
 روزه حاضر می شود بدین حدیث عمر شریف یکصد و چهار سال و قهر حضرت خواجوا و ذوالاسلام و
 و این فقیر چندین مرتبه زیارت آن در صومعه مشرف گشته و اجمیرت برست بر فیض و بر نور و خوشی
 و تمام متصل تالایی عظیم که بهیچ دریای محیط است و نام آن ساگر تال نهاده اند واقع شده و بلاد
 این فقیر و خطه اجمیر بالای ساگر تال رویداده و در سطح مسطح است و در شب و در روز سال یکبار
 و بنیت و چهار چرخ چون در خانه الدماجد فقیر رسیده بود و بهیچ می شد و حسن مبارک
 آنحضرت برست و چهار سالگی رسیده بود و از روی عقیده و اخلاص که آنحضرت نسبت به
 داشتند بهر از آن نذر و نیاز در خواست پسرم و نذر و بیکت ایشان حق تعالی این کسرم بنده
 خود را وجود آورد امید که توفیق نیکوکاری و رضامندی خود و دستان خود بسبب دعا و امان برایش

حضرت شیخ نجیب الدین الصوفی السعیدی الناکوری رح

کنیت ایشان ابو احمد است و لقب سلطان التارکین است و ناگور شهرت است و او شهر
 هندستان و سلطان التارکین از خلفای حضرت خواجوا و بهین الدین حشقی اند و در نزد
 و تقریب و یگانگی و اعتماد و مشایخ هندو جامع میان علوم ظاهری و باطنی و صاحب
 و مقامات علیه بوده اند ایشان را با شیخ بهاء الدین زکریای طناتی در باب فقر و عظامت
 بسیار واقع شده در ناگور و طناب زمین احیای داشتند و از ابدست مبارک خود در آن
 میکردند و قوت عیال میبختند و فوات ایشان در بنیت و نهم ریح الابرار سال شصت
 و هفتاد و سه هجری بوده و قهر در قصه ناگور است

حضرت خواجوا قطب الدین اوشی کالی رح

نام ایشان مختیار بن احمد بن موسی و مولده اصل ایشان از دانش فرغانه است
 و آن قصه ابست از توابع اند جان و کالی از آن جیت گویند که چون در دهی متوطن شده اند
 و فتوح از کس قبول نمیفرمودند و خود و پیچیده مستغرق می بودند و بر فرزندان ایشان
 بیست و یک سال داشت و آنها از دل یقانی که در پیرایه ایشان بود و بعد از آن قفا جزوی و غیره

اوقات گدازی خود می نمودند و زنی زن آن بقال گفت اگر من در میان کی شمای بودم کا قمار
 بنهلا گذر می رسید این سخن لطیفیت ایشان گران آمدند که در هند که از قریب نیکو نند و زنی از قریب
 برض خواهر برسانند فرمودند که هرگز من از کسی قرض نیکو نتم و در وقت حاجت بطاقتی
 که در حجره ماست دست انداخته بقدر حاجت نان بخته بردارند و صرف خود کنند و هر که خواهد
 بدین بعد از آن هرگاه که میخواهند از آن طاق نان بگیرند و این نان را کاک میگویند نقلت
 که حضرت قطب الدین کوئیم ساله بودند که پدر ایشان وفات یافت و خضر علیه السلام ایشان
 بشیخ ابو جهر سپرد و آنکه تعلیم علوم ظاهری و باطنی نماید چون حضرت خواجه معین الدین شیخ
 باو مش رسیدند و اینجا بخدمت خواجه معین الدین مرید شدند و حضرت خواجه را کمال شرف
 و عنایت و باره ایشان بود و صحبت دار خضر علیه السلام بود و قطب زمان و یگانه دور
 و جامع فضل و فضائل صوری و معنوی و صاحب خوارق و کرامت غالیه بوده اند گویند
 که در سن بست سالگی پیش از آنکه مرید شوند بخدمت شیخ خواجه میرزا صفت و مجاہدات اشتغال
 و سیاهی بسیار کرده اند نقل است که چون به بغداد رسیدند صحبت شیخ شهاب الدین کرد
 و او را خدمت چون کمال اشتیاق و اخلاص بخدمت شیخ که پیر ایشان باشند و اشتیاق
 معاودت نموده بطریقت هندوستان آمدند و چون ببلقان رسیدند بدین شیخ نهادند و الدین کرد
 ملتانی قدس سره ملاقات نمودند و در ملتان حضرت شیخ فرید الدین گنج رحمة الله
 بخدمت ایشان رسیده مرید شدند و چون بدلی رسیدند بخدمت بخدمت پیر خود که
 در اجیم تشریف داشتند نوشتند که اگر حکم شود بکلازمت برسم خواجه معین الدین
 در جواب نوشتند که اگر چه در ظاهر بکلازمت اما در باطن قرب است بهمانجا بایزد
 و بعد از چند روزی در دلی توقف نموده بایزد باجمیر معاودت کردند چون خواجه
 قطب الدین سر راه گشتند که باجمیر بر دهم مردم دلی از فراق و جدایی ایشان
 بفریاد آمدند چون حضرت خواجه ایمنی را مشاهده نموده خواجه قطب الدین را فرمودند
 که شهنشاه را در پناه تو گذاشتم و در دلی با منش که دلهامی مردم از جدایی تو آزرده شوند
 ایشان بفرموده حضرت خواجه شهر مرا جمعیت نمودند حضرت خواجه قطب الدین اکثر

سماعی فرمودند در سلسله چشمتی سماع متفاوت است و بعضی نوعی مثل سلسله تبر که قادیان
 و سید الطائف نیز سماع نمی فرمودند و بعضی از اکابر گروه چنانچه شیخ الاسلام گفته اند که
 ثوبی النون مصری و شیخ بیهی و خزان و لوزی و راجی و غیره در سماع رخصت نموده نقل است
 از سلطان الاشباح که در خانقاه شیخ سیستانی مجلس سماع بود در وی شان صاحب حال
 و اهل کمال حاضر بودند درین اثنا و قوال این بیت را که از حضرت شیخ احمد جام است
 خواند بهر بیت کشتگان خنجر تسلیم زاید هر زمان از غیب جانی دیگر است بدو ابوالحسن
 را حال متعیر شد و از دوش روغن شایخی که در آن مجلس حاضر بودند از آنجا قاضی حیدر
 ناکوزی و شیخ بدرالدین غزوی ایستادند و آواز دادند و قوالان بهان بیت را تکرار کردند
 و حضرت خواجہ سماع میفرمودند چنانچه شباز و زمین حال داشتند تا حال برایشان شکرگون
 گشت روز و شبانه چهار و دهم بهیچ الاول سال تشدد و سی و سه رحلت نموده

حضرت شیخ فرید کج بشکر قدس سره

تمام ایشان سید بن محمد بن محمد است و از اولاد حضرت امیر المومنین عمر خطاب است
 رضی الله عنه از جانب پدر و مادر ایشان دختر نمونای وحید الدین محمدی است در کمال
 خلعت و عفت و صاحت گرانند و حضرت شیخ صائم الدین بوده اند و صحت و عفت
 اظهار نموده و فرمودند و خلیفه حضرت خواجہ قطب الدین بخندار آمد و گنج شکر از آن گویند
 که حضرت شیخ را هفت روز گذرشته بود که افطار نکرده بود و در وضعف برایشان ظاهر شد
 بخدمت پیر خود روانه شدند در اثنا راه از ضعف نارسه ایشان بلغزید چنانچه بر زمین افتاد
 و در زمین مبارک ایشان یازده گل درآمد و تمام شکر شد از آنجا برخاسته بخدمت پیر خود
 رفتند و خواجہ فرمودند فرید گلی که بدینست رسید حق تعالی وجود ترا گنج شکر گردانیده است
 بمواریه تشیرین خواهی بود چون از خدمت پیر خود پیرون آمدند هر کس که ایشان را میدید
 کج میگری گفت ایشان بخدمت حضرت خواجہ معین الدین چشتی تیر رسیده بودند و حضرت
 خواجہ معین الدین در باب ایشان فرموده اند که بخندار شایسته عظیم را بقدر او داد
 که شکر بزرگ المثنی ایشان نگردد و این جمعی است که اما خاتمه در وی شان از امور ساز و خرد قطب

و وقت بود و اندو خوارش عالی از ایشان بسیار بود و بظهور رسید و آنقدر بکرامات
از ایشان بظهور آمده که درین سلسله از کسی کم آمده باشد و حضرت خواجہ قطب الدین را
کمال عنایت و مهربانی بایشان بود و چنانچه گویند وفات حضرت خواجہ تزدیک رسید ایشان را
از مانی که در لواحق حصار است طلب داشتند و وصیت نمودند که جانشین ایشان باشند
بعد از وفات نیز خود در قصبة اجمه وین که نزدیک دیالپور و از لواحق ملتانست اقامت
ورزید و در جمیع کثری از بزرگت مقدم شریف ایشان بقبض رسیدند و حضرت شیخ فرید
بصیبت بسیاری از مشایخ رسیده اند یک از ان جمله شیخ بهاء الدین زکریای ملتانی اند
و مشهور است بعد از آنکه حضرت شیخ ریاضت و مجاہدت را کمال رسانیده اند روزی
فرموده اند که هر چه خدا کند میشود و باقی آواز داد که هر چه فرید میگویی بشود و فقر و فاقه
بر ایشان و اهل ایشان را چنان غالب بود که روزی یکی از جمعی ایشان بخدمت
آمده گفت که فلان پسر شما سبب گرسنگی بموضع هلاکت رسیده است شیخ فرموده
که بنده مسخو چه کند اگر تقدیر حق در رسیده و از جهان سبک کند سنی دریای او بیدید
و بیرون افکند و هم شیخ فرمودند که چون فقیر جابه پوش چنان بنار و که گفن می پوش
ولادت ایشان در قصبة کبودال که از لواحق ملتانست بوده وفات ایشان روز شنبه
نهم ماه محرم سال ششصد و شصت و چهار هجری رویداده و مدت عمر نو و پنج سال
و قبر درین است مابین ملتان و لاهور زرار و تبرک

حضرت شیخ نظام الدین اولیاء رحمۃ اللہ علیہ

نام ایشان محمد بن احمد بن دانیال بداولی است و بداولی قصبة ایست
از مضافات سمبل و لقب ایشان سلطان المشایخ از جانب آل می است و مرید
و خلیفه شیخ فرید الدین گنج شکر اند و حضرت سلطان المشایخ کامل و عامل بوده اند
و جمیع علوم را کمال داشتند از مشایخ کبار و در هندوستان نامدار و عالمی قدر
بوده اند و سلاطین وقت را با خواص و عوام روئے ارادت بخدمت ایشان
بوده و همه کس اغراض و اکرام ایشان را واجب و لازم میدانستند و در سلطنت

که مشهور به بیانی است از توابع کسبیل است جامع انواع علوم و اقسام صنایع بوده اند
 مرید و معشوق و نفس ناطقه و منظور نظر سلطان المشایخ اند که می دانند که میرا زین خود و التماس نمود
 که خسرو نام بادشاهان است و من درویشم مرا نام دیگر باید شیخ فرمودند که امر و زان برای
 تو نامی التماس خواهی نمود و روز دیگر چون میر میخواست ایشان آمدند فرمودند که با چنین نمودند
 که روز قیامت ترا می کاسه لیس خواهند گفت سلطان المشایخ را کمال عنایت و مهربانی
 نسبت به میر بوده و از جمع مریدان خود زیاده میخواستند و میفرمودند که روز قیامت این
 خواهند پرسید که چه آوردی از من بپرستند خواهی گفت که سوز نسبه این ترک الله
 و میرا سوز نسبه بپرستید که بگویم بپراهن مبارک ایشان نزد یک سینه همیشه میخواستند که بگویند
 میر چهل سال صائم الله بوده اند و همراه سلطان المشایخ بطریق طری ارض شیخ گذار
 بودند و سلطان المشایخ در باب میر فرموده اند بهیشت این خسرو است ناصر خسرو نیست
 زیرا که خدای ناصر خسرو است بگویند که تصانیف میر از نظم و نثر نود و نه است و اشعار
 میر آنچه مشهور است از پنج لک کم و از چهار لک زیاده است بموای تصانیف هندی
 و از بزرگت آب و زمین مبارک سلطان المشایخ اینقدر است طبیعت و شیرین سخن حقیقتا
 با ایشان داده بود و در شعر چنان قادر بودند که مطلع الفوار که در جواب مخزن اسرار است
 در دو هفته تمام کرده اند و در اشعار ایشان یک نه است که کم کسی بان خوبی گفته باشد
 و این بیت از یک بیت های ایشانست بهیشت زلفت زهر و جانب خونریز عاشقان است
 چیزی نمی توان گفت رویتو در میان است و مضمر نه های تازه عالی در اشعار ایشانست
 است که اگر همه را جمع کنند از تصانیف بعضی زیاده میشود و همین طور در اقسام زبان
 و فنون علم هندی پیشل بوده اند و بجامعیت ایشان کم کسی گذشتند چون پیرانشان را
 بسامع و نغمه کمال ذوق بوده و خوش قوالی که الحال در هندستان مشهور است و پیش از آن
 نبود اخراج نمود و خود بخوانند و سلطان المشایخ بسامع میفرمودند و نقل است که چون شیخ سعدی
 به هندوستان آمدند در دلی بجمع ملاقات نمودند و کیشب با میر بودند میر یکدم بگذشت شیخ آوردند گفتند
 آنچه از مال دنیا داریم اینست هر چه فرمایند جمیعاً سازیم شیخ فرمودند و سخن چراغ بجز که آتش باقیست

داریم گویند که میداد بخت پیر خود را خلاص و بخت بخت بود که بالاتر از ان نباشد چنانچه نقل است
که در ویسی بخت سلطان المشایخ بخت کهانی رفت فرمود که باش چیزی حاضر نداری امروا
فتوح آید تو خواهم داد چون در آن روز فتح فتوح رسید فرمودند فردا پنجشنبه پند روز گذشت فتوح
ار جانی تر رسید نقش مبارک خود را بآن درویش دادند او جز با عفا و قناعت نگرفت از شهر دلی و آن
در آنسای راه حضرت امیر خسرو که با پادشاه مصر کانی رفته بودند و از آنجا بدلی می آمدند
و و چهارشنبه در میدان درویش بر رسیدند که از سلطان المشایخ خبر داری گفت صحبت دعا
اندر فرمودند که نشانی اذ ایشان دارم گفت نقش مبارک خود را بمن داده اند
گفتند میفرموشی گفت عیب هیچ کار رویه مسلم قضیه که سلطان محمد با پادشاه
داده بود همه را بدان درویش دادند و نقش پیر خود را گرفته بر سر نهاده بخدمت
سلطان المشایخ رسیدند سلطان فرمودند امی خسرو از آن خریدی چون
سلطان المشایخ بخدمت حق پیوستند میر در دست طعنه حاکم مردم از ایشان
این قصه را پوشیده میدادند چون بدست رسیدند و این قضیه را کزیر را
شدند و میر خود را تراشیدند و روی خود را سیاه نمودند و مقابل قبر پیر خود آمده
ایستادند و گفتند سبحان الله آقای در زیر زمین و خسرو ندیده بدو می آن این گفته
سید بر قبر ایشان زدند و بیرونش افتادند تا شش ماه بعد از ایشان همیشه در غم و اندوه
بودند تا بهما بخار و زهر چهارشنبه هفتم نوال در سال هفت صد و سیست و پنج هجری رحلت فرمود
و قبر ایشان بایان خیر ایشان است +

حضرت شیخ الفیر الدین خراسانی دلی برج

نام ایشان محمود اصل ایشان از شهر لوده است و از اکیل خلفای و مریدان سلطان المشایخ
فرع الدین اولیا اند و در سن سیست و بیجا الکی ترک و تجرید اختیار نموده ریاضتی عظیم میکشیدند
و در جبل سالیکی بخدمت سلطان المشایخ رسیدند و حضرت شیخ را کمال محبت و اتحاد با ایشان نموده و آنجا
خرافات و کراماتیکه از ایشان بطور رسیده از بیچ یک از مریدان سلطان المشایخ ظاهر است با وجود
درین سلسله سخا و عود میکردند اما شیخ الفیر الدین سخا و عود نموده می گفتند که خلاف سنت است

حضرت شیخ نظام الدین اولیاء از این سخن بدین آهش فرمود و در است میگوید نقل است که قلندر
بازده نغمه بود مبارک ایشان زود ایشان در استخوانی که بود و مردان باز نمایند و خون مبارک ایشان
از نهادن روان شد چون مردمان را از خیال خیر شد که در قلندر اگر قلندر خواستند که ایند کنند
فرمودند که هیچکس نماند و نگردد و صباغ باو انعام دادند که مبادا در وقت کار دزدان آزاری
بدر رسیده باشد و بعد از آن این قضیه بیست سال وفات ایشان در هر دو هم بمقام وقت
چهارست سال هفتصد پنجاه و هفت هجری بودیداده و قبر ایشان در بیرون دلی خواست و این
فقیر را انجا رسید که میگوید و نام دلیانی ایشان اند

حضرت شیخ برهان الدین غریبی

از مردمان سلطان المشایخ اند و حضرت شیخ ایشان بطرف برهان بودند و اولیاء و محبت را
و ارشاد و ساکنان اتحاد و دوستی و شیخ حسن دهلوی را با بعضی از مردمان خود با ایشان
همراه کردند و از بکیت قدوم ایشان اکثری از آن جماعت شرفت اسلام مشرف گشته و مرید و معتقد
گشتند و اخلاص و ادب ایشان به پیروی و بدرجه بود که تا بوقت وفات هرگز نیست بجانب مریض
نشیات بود که توطن سلطان المشایخ بود و نگذرد و وفات و قبر ایشان در دولت آباد و کن
و این فقیر را انجا رسید

حضرت شیخ عبدالقدوس گنگوئی

از زندگان حضرت امام اعظم اند و فی البدایه فی علمیه شیخ محمد بن شیخ احمد علی و صاحب علم و دین
و وجود جامع بودند و از روحانیت شیخ احمد علی نیز تربیت یافته اند و شیخ را اولاد بسیار شد به پسران عالم و دین
گشتند مخصوصاً شیخ دین که در درویشی قدم بوقدم و اندوختی نهادند و کرامات زیاده از حد و صوابت ایشان
بطور بیست و وفات ایشان در سال هفتصد و چهل و پنج هجری بوده و قبر در گنگوئی است که از توابع دلی

حضرت شیخ جلال تهاشمی قدس سره

از جانب پدر و مادر فارغی بوده اند و اصل ایشان از پنج است و نام پدر ایشان قاضی محمود
سپهرت ساکن قرآنها حفظ کرده و در سقز ساکنی اکثر علوم را تحصیل نموده و پس می گفتند
و فتوی می نوشتند و مرید شیخ عبدالقدوس گنگوئی اند و ایشان مرید شیخ جلال تهاشمی و مرید خود و جانشین

احمد عبدالقوی و ایشان مرید بنو شیخ احمد مدنی ایانشان مرید شیخ جلال یانی تپی و ایشان مرید شیخ شمس الدین
 ترک یانی تپی و ایشان مرید علی صاد و ایشان مرید شیخ فرید الدین کج شکو قدس اقتدار و اجماع کردند و او را
 حال روزی شخص غریبی با او از خوش بختی و خوش بختی آواز بگوش شیخ جلال رسید پیشش شده از راه افتاد و او را
 بمسجد میلیدند و در مسجد بعد از مدتی بحال آمده درین طریق در آمدند ایشان را کرامات
 و خوارق عادات علیهم روضه نموده و استعراق ایشان نمیشد بود که چون وقت نماز میرسد
 مریدان الله اکبر الله اکبر میگفتند تا از استعراق بحال آمده بنام و متغول میشدند اکثر و جدید سماع
 میفرمودند و در قصه تمانیس متوطن بوده اند و از مشایخ تا آخرین در سلسله حشیه از ایشان
 بزرگتری نبوده گویند که یکی از مریدان شیخ جلال چندین سال خدمت ایشان کرد و شیخ را
 مرد ظاهری نیست روزی شیخ سخن میگفت و در خاطر او گذشت که در زمان سابق شیخ نجم الدین
 کبروی جهان بود که میرسد که نظر میکردند بر تریه ولایت میرسد و او را پنجین کس نیست
 شیخ بر سر او مطلع شد و بجا میاید و دیدند فرمودند که امر و نهیم چنین مردم هستند که بیک نگاه
 ایشان مرده ولایت حاصل شود و درین اثنا که او را خبرید و افتاد و میرسد اعلی رسید و در اندک
 مدتی رحلت نمود و شیخ فرمودند که هر کسی را تاب برداشت این کار نیست و فاش شیخ در مجموع
 بیست و پنجمی سال بنص و هشتاد و نه هجری بوده و مدت عمر شریف نود و شش
 سال و قبر ایشان در تمانیس است تمام شد و کرامات شیخ سلسله شریفیه چنانچه قدس اسرار هم
 بیان سلسله متبرکه که بر وی که منسوب است بحضرت شیخ نجم الدین کبروی قدس الله تعالی
 حضرت شیخ ابوبکر بن عبد الله شجاع رحمه الله

اصل ایشان از طوس است و مرید عبد القاسم که کانی اند و ذکر نسبت ارادت شیخ ابوالقاسم
 که کانی در ذکر خواجای بزرگوار نوشته شده و سلسله کردیه با سلسله خواجای بزرگوار
 شیخ ابوالقاسم بجا میشود و شیخ ابوبکر بن جلال ابوبکر دینوری صحبت داشته اند و از شیخ ابوبکر
 پرسیدند که دیدار مطلوب را بچه توان دید گفتند بیده صدق در آینه طلب

حضرت شیخ احمد غزالی رحمه الله

اصل ایشان از طوس است و مرید شیخ ابوبکر شجاع اند و برادر حجة الاسلام امام محمد غزالی اند

عالم بوده اند و علم ظاهری و باطنی و قاتل ایشان در سال پانصد و هفده هجری
واقع شده و قبر ایشان در قزوین است

حضرت شیخ ابو النجیب رحمة الله

نام ایشان عبدالقاهر است و لقب ضیاء الدین و نسب ایشان بدو ازده واسطه حضرت
امیر المومنین ابوبکر صدیق رضی الله عنه میرسد و نسبت ارادت ایشان بدو جانب است
یکی شیخ احمد غزالی چنانچه درین سلسله مذکور شد و دیگر شیخ جمیع الدین عم ایشان که در سلسله
سهروردیه مذکور خواهد شد ایشان در جمیع علوم کامل بوده اند و تحقیقات بسیار دارند
و صحبت حضرت قطب ربانی محبوب سبحانی شیخ عبدالقادر گیلانی رضی الله عنه مشرف
گشته بودند نقل است که روزی به بغداد میگشتند بدو خان قصابی رسیدند که گوشتی
آویخته بود البتادند و گفتند این گوشتی که میدین مرده ام نه گشته قصاب بخود میدفاد
چون بخود باز آمد صحبت قول شیخ اقرار کرد و تائب شد انچه بخاطر فقر میرسد این است
که اظهار کرد است شیخ را درین محل ضرور بود و در آن دو حکمت است یکی آنکه گوشت نجس
جمعی از مسلمانان نخورند و دیگر آنکه ساعت توفیق توبه قصاب نیز رسیده بود و قاتل ایشان
در شب شنبه دوازدهم ماه جمادی الثانی سال پانصد و شصت و شصت هجری بوده و قبر در بغداد است

حضرت شیخ عمار یا سهر قدس سره

مرید شیخ ابو النجیب سهروردی اند و در ترتیب مریدان و کشف و قایم ایشان کمال تمام
داشته اند در وقت خود بزرگ صاحب کرامت بوده اند

حضرت شیخ نجم الدین کیری قدس سره

کنیت ایشان ابوالجباب است و این کنیت را بهین صلیح در واقعه بایشان عنایت فرموده
و نام احمد بن عمر الحنفی و لقب نجم الدین و لقب دیگر کیری است و کیری از اصحاب
تویند که در ادب و جلالی که تحصیل علوم مشغول بودند با هر که مناظره و مباحثه میکردند بروی
غالب آمدند بدین سبب طایفه الکیری می گفتند و لفظ طایفه محبت کثرت استعمال حذف شد
و البتاترا شیخ ولی تراش نیز گفته اند بسبب آنکه نظر مبارک ایشان در وجود پر سر که افتادی

بر توبه و ولایت می رسید می جان پند روزی سوداگری بخانه ایشان درآمد و حضرت شیخ حالت توبی
 و آشتی نظر مبارک تمام اثر بر او افتاد در حال عمرت و ولایت رسید بر رسیدند زکرام ملک گفت
 از خفا ملک او را اجازت ارشاد و توبه شد تا در ولایت خود خلق را بحق ارشاد کند روزی
 بازی در دیوار بنال کنجی کرده بود ناگاه نظر گمیا اثر حضرت شیخ بران افتاد و گنجی یک برکت
 و باز در گرفته پیش ایشان افتاد و آورد و روزی بدین خانه ایستاده بود ناگاه که آنجا رسید
 و نظر آن حضرت شیخ بروی افتاد و در حال بخشش یافت و تحیر و بخود و از شهر گریزستان
 و سر بر زمین میالید هر جا که می آمد و میرفت همه مکان شهر گریز و حلقه کرد میگشتند دوست
 نهاد و پیش آدمی ایستادند چون در آن نزدیکی میرود و بمیرود حضرت شیخ او را دفن کردند
 و بر سر قبر او عمارتی ساختند و حضرت مولوی فرموده اند بهیت میگویند که شیخ فرموده است که
 سنگ که شد منگو رنج الدین سگانرا سید را است و حضرت شیخ فیضات
 و طریقت و تصوف یگانه و بی نظیر بود اند و خوارق و کرامات ایشان در عالم مشهور است
 و نسبت اراک ایشان بدو طریقت یکی از شیخ عمار با سید توحیدی که درین کتاب مذکور شد شیخ
 ابو القاسم که کاسه میرسد و طریق دیگر از شیخ اسمعیل فصری محمد ماکیل و از ایشان محمد بن داود
 و از ایشان بابو العباس ادریس و از ایشان بابو القاسم بن رمضان و از ایشان محمد
 ابویعقوب طبری و از ایشان بابو عبید الله بن عثمان و از ایشان بابو یعقوب نمر جوهری
 و از ایشان بابو یعقوب سوسی و از ایشان عبید الله بن احمد بنید و از ایشان تکمیل بن زیاد
 و از ایشان حضرت امیر المؤمنین علی کرم الله وجهه باین ترتیب پیغمبر صلوات الله علیه و از شیخ روزی
 بهره یافتند و بعد وفات ایشان دهم جادی الاول در سال شصت و هفده واقع شده
 چون ملاکونجوار زم رسید و در آنوقت عمر ایشان زیاده بر شصت بود شیخ اصحاب خود را
 مثل شیخ سعد الدین حموی و شیخ رضی الدین علی الا و غیر ایشان را اطلاع داشته فرمودند و در روز
 و بیلا خود و دید که آتشی از مشرق بر افروخت تا مغرب خواهد سوخت و مرا اینجا شمع بایستد
 این بلا نیست بمرم که علاج ندارد و تیره بر دست مبارک خود گرفته و سنگ و بخل خبر کرده با کنار
 مقابل خود و یاد کرده بدو بر جبهه شهادت رسیدند گویند که در وقت شهادت کامل کافری را گرفته بودند

ده کس که استند که از این شیخ خلاص سازند آخر از ابریدند و برکت نظر مبارک حضرت شیخ جمیع
مردان ایشان کامل و عالم گشته بودند و اکثر معروف و مشهور اند مثل شیخ مجید الدین
بندازی و شیخ سید الدین حموی و بابا کمال خجندی و شیخ رضی الدین علی لالا و شیخ
سیف الدین ماغزوبی و شیخ نجم الدین رازی و شیخ جمال الدین کیلی و بعضی گفته اند
مولانا بهاء الدین ولد مولانا جمال الدین رومی نیز از ایشان است رحمه الله

حضرت شیخ محمد الدین بغدادی رح

کنیت ایشان ابو سعید است و نام شرف بن المودین ابو الفتح و اصل ایشان
از بغداد است و از اجل اصحاب و از اکمل مریدان حضرت شیخ نجم الدین کبری اند
و حضرت شیخ را کمال عنایت و مرحمت با ایشان بوده برکت تو به حضرت شیخ بمقام
عالیه رسیده بودند اما در آخر خیال بحسب تقدیر ازلی از شیخ مجد الدین قدسی فی آد
نسبت به پیر ایشان واقع نشد انحضرت شیخ رسید بر زبان گذشت که سرشت
و در دریا غرق نشوی و میری بهاینج خوارزم شاه بخوش و گناه شیخ محمد الدین را غرق
بحر قناسا خسته لشهادت رسانید و قات ایشان در سال شصت و هفت و برواتی
ششصد و شانزده هجری واقع شده و قبر در اسفندین است

حضرت شیخ سفیدین حموی رح

نام ایشان کاتبین ابی بکر بن ابی حسن است و از اکمل مریدان حضرت شیخ نجم الدین کبری اند
فاضل و کامل بوده اند و ایشان را تصانیف بسیار است و قات ایشان در عید الضحی سال
ششصد و پنجاه هجری و دیلوه و مدت عمر ایشان شصت و سه سال و قبر ایشان در کربلا خراسان است

حضرت شیخ سیف الدین ماخری رحمه الله

او کبار مریدان شیخ نجم الدین است چون حضرت شیخ در اوایل ایشان را در راجعین نشان
در راجعین دوم با نجار رسیده و بیت مبارک بر در خلوت ایشان زده بودند و خبر پیرون آبی پیست
منم عاشق فراغم ساز و است تو مشوقی ترا با غم چکار است و قات ایشان در سال شصت و پنجاه و هشت هجری
رویداده و مدت عمر بمقام و سه سال و قبر در کربلا است

حضرت شیخ نجم الدین رازی رح

المستهورید آمده از کبار و مریدان شیخ نجم الدین کسری اند و بیست و پنج صدر الدین قونیوی و مولانا
جلال الدین محمد رومی ملاقات نموده اند و تفسیر کبریا الحاقی که مملو است در در و قالیق در میان
الخارات و مرقر آنی ثانی ندارد از تصانیف ایشان است و بکمال حضرت شیخ نجم الدین
به ازان نیست و قات ایشان در سال شصت و بیجا و چهار و قریب ایشان در بغداد مشرف است

حضرت شیخ رضی الدین علی لالارح

لقب ایشان رضی الدین است و نام علی بن سعید بن حمید الجلیل لالا و اصل ایشان از غزنی است
و پدر ایشان پیر حکیم سنائی غزنوی است و مرید حضرت شیخ نجم الدین کسری اند و بصفت
شیخ احمد بلوی و خواجه ابو یوسف همدانی رسیده اند و بسیاری از مشایخ را در یافتند
از صد و بیست و چهار شیخ کامل و کمال خرقة داشته اند و در علوم ظاهر و باطن جامع و در بزرگان
وقت به ده اند و سفر هندوستان کرده و بصفت ابو الرضار من هندی رضی الدین که قبل ایشان
در تنبیه است از توالی حصار فیروزه شرف گشته امانت رسول صلعم را شانه محاسن مبارک
از ایشان گرفته اند و قات ایشان در سوم ربیع الاول سال شصت و چهل و ده هجری بوده
و قبل ایشان در غزنی است امین روضه سلطان محمود و ابن فقیر با نجا رسیده و نام و عمر و ران
روضه منبر که گذارده و در آن روزها کثرت ازات مشایخ غزنی را طواف نموده مثل ملک یار پرده
و خواجه شمس العارفین و شیخ اجل سرزرسه و حکیم سنائی و امام محمد جدا و ابی محمد اعرابی
و خواجه محمد باغبان که در ربیع الاول سال چهارصد و چهل و بیست فوت کرده اند و خواجه علی
فی ناز و خواجه احمد مکی و شیخ بملول و خواجه ابی بکر بلعاری که میگویند از فرزندان صدیق اکبر اند
و یزید بن ترین مرادات عمر بن مراد ایشان است و شیخ عثمان ولد پیر علی بهویری و شیخ حاجی
یادی بنجم الاولاد و خواجه لقمان و تاج الاولاد و شاه میر قالیزبان و غیره هم قدس الله ارواحهم

حضرت شیخ جمال الدین احمد جورقانی رح

مراد شیخ رضی الدین علی لالا اند بسیار بزرگ و مرتبه عالی داشتند شیخ رضی الدین علی فرموده اند که
چهارم کنونی از کبار و مریدان شیخ جمال الدین کسری اند و بیست و پنج صدر الدین قونیوی و مولانا

حضرت شیخ نورالدین عبدالرحمن اسفراینی کسری

اصل ایشان از کسری است و آن موضوعیت از توابع اسفراین مرید شیخ احمد بن محمد قالی اندازید و کارخان وقت بوده اند و ولادت ایشان در ماه شوال شصت و سی و هفت یا نه و فوات در شب یکشنبه چهارم جمادی الاول سال مقصد هجری رویداده و قریب دویست و شصت

حضرت شیخ رکن الدین علاءالدوله سمنانی

کینست ایشان ابوالمکارم است و نام احدین محمد بن ابابکر و اصل ایشان از نیکو سمنان بوده و رسن باززده سالگی بان سلطان وقت می بوده اند و در سال شصت و هفتاد و هفت رویداد مرید شیخ نورالدین عبدالرحمن کسری شد و صاحب ریاضت و مجاهدت و مقامات عالی بوده اند گویند که در مدت عمر با صد و سی و اربعین شصت و اند و ولادت ایشان در سال شصت و پنجاه و نه و فوات شب جمعه بیست و دوم جنب سال مقصد و سی و شش و شش هجری رویداده و در مدت عمر ایشان هفتاد و هفت سال است و قریب دویست و سی و هفت سال است که در مقامات درین ایام رساله بنظر در آنکه می گفتند تصنیف و خط شیخ علاءالدوله سمنانی است که در مقامات خود نوشته و بعضی سخنان و زبان رساله خلافت اهل سنت و جماعت بوده و یا خبرها و خود نوشته اگرچه الواقع آن رساله تصنیف و خط شیخ است پس بنابه میرقم بخدا می بخشد و اصل از کسری که مخالف باشد و اصول و فروع از انبیاء و ائمه رضی الله عنهم

شیخ نجم الدین محمد الا و کانی رحمه الله

مرید شیخ علاءالدوله سمنانی اند و صاحب کرامات اند و فوات ایشان در سال مقصد و هفتاد و هفت واقع شده و مدت عمر شصت و سه سال و قریب ایشان در خلاصه از اعمال اسفراین

حضرت شیخ محمود و مزوره کانی رحمه الله

لقب ایشان شرف الدین است و نام پدر ایشان عبداللہ و از اکمل مریدان شیخ علاءالدوله سمنانی

حضرت امیر سید علی سمنانی قدس سره

امیر سید علی سمنانی رحمه الله تعالی نام پدر ایشان شهاب الدین بن محمد است و مرید علی مرید شیخ شرف الدین محمود و مزوره کانی اند و کسب طریقت از شیخ تقی الدین علی و سستی ایشان

مرید شیخ علاء الدین سمائی بوده نموده اند و بقبر نموده میر خود حضرت شرف الدین محمود بن
 نوبت راج مسکون را سیر کرده اند و محبت هزار و چهار صد ولی را در یافته و چهار صد ولی را
 در یک مجلس دیده اند و ابتدای اسلام در کشمیر بکثرت مقدم شدند ایشا سنت و امر و خانی
 ایشان در کشمیر موجود است و وفات ایشان در ششم ذی حجه سال الفقه و فقاهت و بحری و نموده و قبر در جانا

حضرت شیخ بهاء الدین ولد

بقعه گفته اند مرید شیخ نجم الدین کبری اند نام ایشان محمد بن حسین بن احمد الغضنی الکبرسی
 است از وزندان حضرت امیر المومنین ابوبکر صدیق رضی الله عنه اند و مادر ایشان دختر ازاد بن
 محمد بن خوارزم شاه است که با اشاره حضرت رسالت پناه صلعم و دختر خود را بحسین بن احمد که
 کرده بود و شیخ بهاء الدین ولد از ان متولد شد در بسیار بزرگ و صاحب کسب و کرامات
 بوده اند و شیخ شهاب الدین سهروردی ملاقات نموده بودند و وفات ایشان در سال
 ششصد و بیست و هشت هجری بوده و قبر در کونیست

حضرت مولانا جلال الدین رومی رح

مشهور بمولوی رومی اند نام ایشان محمد بن بهاء الدین محمد و مولد اصل ایشان بلخ است
 در روم بوده مرید پدر خود و اغلب باریار بزرگ و عالم و صاحب حال و دجده بوده اند گویند
 که چهار صد طالب علم پرورد پدرش ایشان حاضر میشدند و اشعار ایشان سراسر معرفت و تصوف است
 گویند که در سن شش سالگی بعد از سه چهار روز یکبار افطار میکرد و در هر یک سن روزی
 ماکو دوک چند بر باجهای خانها سیر میکرد و ندیکی از کوکان گفت بیاتا ازین بران بام چهیم مولانا
 فرمودند این نوع حرکت از سنگ و کرب می آید حیف باشد که آدمی با منهای مشغول شود و اگر در حال
 قوتی هست بیا سید تا سومی آسمان پریم درین اثنا از نظر کوکان غایب شدند کوکان فریاد
 برآوردند بعد از لحظه رنگ و گریه و گشت و چشم متغیر شده باز که مدتی گذشتند و بیاتیکه با آنها سخن
 میکردم دیدم که جاعتی سبز قبا یا ن مرا از میان شما گرفتند و گرد آسمان ها گردانیدند و جایب
 ملکوت را بمن نمودند چون فریاد و فغان استماشیدند باز آوردند و مولوی فرمودند در سخن
 که از زمین برد اگر چه آسمان ترسد اما انیقدر باشد که از دایم دور تر باشد و بر من هیچین

اگر کسی در پیشش شود و کمال آن ترسد با آن تقرب باشد که از مکره خلق و اهل بازایستاد و هر روز
از زندهای دنیا برود و سبکبار گردد و ولادت ایشان ششمین سال ششصد و چهار و فوات
وقت غروب آفتاب پنجم جمادی الاخر سال ششصد و هفتاد و دو و هجری واقع شده و قبر ایشان در قم

حضرت شیخ حسام الدین جلیلی رحمة الله

ام ایشان حسن بن محمد بن حسن بن اخی ترکست حضرت مولوی ربوی را کمال غایت و لغات
و تعلق با ایشان بوده از کبار خلفای مولوی بودند چون مولوی بکوار حضرت شیخ بوستند و روزی
ملی حسام الدین با جمیع اصحاب پیش سلطان و در وقت گفتند میخواهیم که بعد از این بجای بنشینیم
مخاصران و مریدان را ارشاد کنی و شیخ راستین باباشی و من در کباب تو خاشیه بردوش نهاده
بندگی تو کنم و این بیت بخوانند و بیت بخواند دل اسی جان آن کسیت ایستاده به تخت نشسته باشد
خیز شاه شاهان و سلطان و در بیا که بایستد و فرمودند که الصوفی اولی بجز قه و الیتم انری
بجز قه هیچی آنکه در زمان و الدخلفه و بزرگوار بودی همچنین خلیفه و بزرگوارانی و فوات ایشان در سال
ششصد و هشتاد و سه هجری بوده است

حضرت سلطان ولد رحمة الله

فرزند خلعت مولانا می جلال الدین ربوی اند و مرید و صاحب سیاده ایشان و علو مقام و
زوالد بزرگوار خود و از مولانا حسام الدین جلیلی و شیخ شمس الدین میریزی قدس الله امرهم
سب نموده اند و حضرت مولوی در شان ایشان گفته اند که غرض از ظهور ما وجود است و این
سخنان قول من است و تو فعل منی و گفته اند روزی والدین گفتند که ای بناد الدین اگر خواهی
که دائم در حبشت برین باشی یا هر کس دوست شود و کین کسی را در دل مدار و این رباعی را بخوان
رباعی پیشی طلبی هیچیکش بیش برانگیز چون مرهم و موم باش و چون نیش مباحش به خواهی
که هیچیکش تو بدین رسد که گوی و باید آموز و بداند نیش مباحش به ولادت ایشان در سال
ششصد و هشتاد و سه و فوات شب شنبه دهم ربیع سال هفتصد و دو و از ده هجری
واقع شده که در شب رحلت نمود و این بیت بخوانند و بیت ایشان است که در پیشگاه
در بایم از خدای خود آردی و تمام شده که در شان جلال علیه کبر ویه قدس الله تعالی اسرارهم

ذکر مشایخ سلسله شریقه مشهور و دید که منسوبست بچهرت
شیخ شهاب الدین سهروردی رحمه الله قدس الله ارواحهم

حضرت ممشاد وینوری رح

یورشه بیست از شهر باس جلیل نزدیک فرسین از بزرگان مشایخ عراق اند و در علم
ظاهر می و ماطی و کرامات یگانه آفاق و از اکل مریدان سید الطایفه حضرت شیخ جنید بغداد
اند از اقربان رویم و نوری اند چه در الله ایشان فرمودند چهل سال است که بت راباچه
در دست برین عرض میکنند که ششم باریت بان نداده ام وفات ایشان در سال دویصد و نود

حضرت شیخ احمد السو وینوری رحمه الله

نام پدر ایشان عطار است از کبار شیخ و مریدین سهروردی بوده وفات ایشان در ماه
ذی حجه سال سه صد و شصت و هفت هجری بوده

حضرت شیخ محمد محمود رحمه الله

نام پدر ایشان عید الله است از اجله شیخ زمان خویش بوده اند و مرید شیخ احمد السو وینوری

حضرت شیخ التیوخ رویم

کنیت ایشان ابو محمد است و ابو تیر و ابو الحسین و ابو سیبانی نیز گفته اند و نام پدر ایشان
آقاس تیریس ویم است و اصل ایشان از بغداد بوده عالم و فقیه و سیاه پندک و مملوک ظاهر و باطن را
کسی ندیده بودند و آنرا یوستیده بدستند مرید کامل و شاکر رشید سید الطایفه حضرت شیخ حمید اند
خواجده سید الله انصاری گفته اند اگر چه رویم خود را شاگرد جنید میو و اما وی بهتر است از حضرت
جنید و من مونی از وی دوست تر دارم از صد جنید حضرت شیخ ابو عید الله حقیق
فرموده اند که هرگز دیده من کسی ندیده است همچو رویم که در تو چند سخن گفتی که گویند و او را
عمر در میان دنیا داران خود را پنهان کردند اما آن شغل همچو نمیکستند سید الطایفه
فرموده اند که قانع مشهوریم رویم تنول قانع وفات ایشان در سال دویصد و نود هجری و در قریه نیر نیر

حضرت شیخ ابو عید الله بن حقیق رحمه الله

نام ایشان محمد است و اصل او شیراز و از انبای ملوک بوده اند و طبقت و معتقد است

اهل طریقت و در ریاضت و مجاهدت بشیخ بود و اندر مدینه و حجاز را و ریاضت بود و مذکور است
 و ابو الحسن بن زین و ابو الحسن و راج صحبت داشته اند و علوم ظاهر و باطن کامل و شافعی مذہب
 بوده اند در تصوف ایشان را القاضی بسیار است و طریقه حقیقه مشہور است بایشان و طریقه
 شیخ منصور غنیبت است لقب است که شیخ ابو عبد الله خفیه فرمود و اندر ابتدا خواستم
 که حج روم یا دیه رسیدیم رومی و ولوی داشتیم تشنگی برین غلبه کرد چای دیدیم آبوی از آن
 آب بخور و چون بدر چاه بشدم آب بقعر چاه فرو شد گفتند خداوند اجد القدر که ازین آب پوت
 آواز می شنیدیم که این آبورسن نداشت احتیاج بر ما داشت و ولوی و رسن داری و قیتم
 خوش گشت و لو و رسن را میزدیم باز آوازی شنیدیم که با ترا شیر بگردیم اکنون باز کرده
 باز گشتیم آب سر چاه آمده بود و نور دم و طهارت کردم و نیز فرموده اند که وقتی مرا نشان دادند
 که در مصر جوانی و پیری پیش من در قب میباشند آنجا رفتم دیدم هر دو بقبیه نشسته اند و
 بر ایشان سلام گفتم جواب دادند گفتیم بخدا سوگند که سلام مرا جواب و پیمان جوان آورد
 و گفت یا ابن خفیه دنیا اندکیست و ازین اندک اندکی مانده ازین اندک نصیب بسیار است
 یا ابن خفیه مگر فارغی که سلام نامی بر من از من این بگفت و سر فرو برد و من گریسم
 و نشسته بودم گریسم و تشنگی را فراموش کردم و دل مرا اثری عظیم شد و وقت کرده
 بایشان نماز پیشین و نماز عصر گزیدم و گفتم ترا پند می دهی یا ابن خفیه ما را
 از زبان پند بود کسی باید که اصحاب مصیبت را پند دهند و از آنجا بودم و در وقت
 خوردن و خفتن در میان نبود و با خود گفتم چه سود کند فهم تا مرا پند می دهی و این جوان سر آورد
 و گفت صحبت کسی طلب کن که دیدن او ترا از خدای یار دهد و نصیبت بر دل تو افتد
 و ترا زبان فعل بند و پند زبان گفتار و قات ایشان در سال سه صد و هفتاد و یک
 هجری بوده و مقبره ایشان در شهر از مدینه و قریه بود و بی سال و بی قریه که یکصد و چهار سال

حضرت شیخ ابو العباس تهاوندی رح

نام ایشان احمد بن محمد بن الفضل است و اصل ایشان تهاوندی است که از حنفی
 و مرید شیخ ابو عبد الله خفیه است شیخ ابو العباس فرموده اند که خداوند عز و جل

اگر دست چپ ایشان را از پشت بگرفتند و دست راست را بر دست چپ خود دراز کردند و هم فرموده اند که در آن وقت که در این کار گرفتند و از ده سال سر بگریبان خود فرو بردم تا یک گویه شده دل مرا بمن نمود و ندانم که آن گویه به عالم در آرزوی آنست که حق تعالی یکساعت ایشان را بود و من در آرزوی آنم که حق تعالی ایشان را بمن و به نامیندیشتم که خود را بجزیم و کجا بزم و فانی ایشان بسد و به فانی بجزیم و بجزیم است ۴

حضرت شیخ اخی فرخ زنجانی رحمه الله

مرید شیخ ابوالعباس نقاوندی اندواکبار مشایخ وقت ایشان را کرامات و خوارق بسیار داشت و فانی ایشان روز چهارشنبه ۱۲ غره حجب سال چهارصد و پنجاه و هفت هجری

حضرت شیخ وحید الدین رحمه الله

اذا جله مشایخ اندو صاحب کشف و کرامات نسبت ایامت ایشان بدو طرف است و بهر دو طریق پیدا الطافه میرسد یکی از شیخ محمود یحیی و دیگری از اخی فرخ زنجانی برویم و ایشان پیر شیخ ابوالنجیب سهروردی اند و قبر ایشان در بقعه است ۴

حضرت شیخ شهاب الدین سهروردی قدس سره

کینست ایشان ابو حفص است و لقب شیخ الشیوخ و نام عمر بن محمد البکری سهروردی اند و او را ابو ابوبکر صدیق اند رضی الله عنه شیخ الشیوخ و قطب غوث زمان عالم و عامل و فاضل و کامل و پیشوا می وقت لوده اند و مذاهب امام شافعی و استمداد طریقه ایشان تمام منابع شرع و سنن و غیره صلیم بوده و در بقعه اشد شهرت و ترین مقارن بوده اند مرید عم خود اند شیخ ابوالنجیب سهروردی و ذکر شیخ ابوالنجیب در سلسله کبر و میند کور شده و حضرت قطب ربانی غوث صمدان فی شیخ محی الدین عید القادر گیلانی رضی الله عنه را در اقامه اند و بیست ملازمت آنحضرت نمودند و نام هر دو حاصل نموده اند و خواص و عوام بخدا در آرزوی امانت بخداست ایشان

نقل است که شیخ شهاب الدین فرموده اند در جوابی بعلم کلام مشغول بودم و کتاب چند در آن یافتیم
 و هم من مرا اذن منع میکرد و روزی عمن بنیارت حضرت شیخ عبدالقادر رضی الله عنه آمد و من با وی
 بودم مرا گفت حاضر باش که بر مری میرود که دل وی از خدا بیگانه شود و من نیز میباید منتظر باش از بركات
 دیدار و بر اینچون بنیستم شیخ ابوالنجیب گفت یا سید این برادر زاده من بعلم کلام مشغول است
 هر چند منع میکنم از آن باز نمی ایستد و خوش القلین فرمودند ای عمر کدام کتاب حفظ کردی که قسم فلان
 و فلان کتاب دست مبارک خود را بسینه من فرود آورد و انکه که یک لفظ از آن کتاب بر حفظ من
 نمانده بود و خدا تعالی همه مسائل آنها را بر خاطر من فراموش گردانید و از عالم لدنی محو ساخت و مرا فرمود
 که آنچه یافته ام از بركات حضرت شیخ عبدالقادر کیلانی است **نقل** است از شیخ نجم الدین مرادی
 شیخ شهاب الدین که وقتی نزد یک شیخ خود در خلوت نشستم روزی که در واقع دیدم که حضرت
 شیخ شهاب الدین بر کوهی بلند نشسته اند و جوابا هر سیای پیش ایشان و خلعتی پیشا رو و اسن آن
 حج آمده اند شیخ آن جواهر را بر خاکی می اندازند و آنها می چینی و همین که بر می گرد باز نداده میشود
 گو یا پیش شیخ چتر است از جواهر چون از خلوت برآمده پیش شیخ رقص نمیشد از آنکه از دنیا واقع
 خبر کنم فرمودند آنچه تو در واقع دیدی حق است این و امثال این از بركات انقاس شیخ عبدالقادر
 رضی الله عنه و ولادت شیخ الشیوخ در حبیب نال یا لصدوسی و تمه هجری بوده و قات و ذریه
 مر م سال ششصدوسی و دور و پیاورده و قهر ایشان فرو نر بشهر انداخته است و حضرت شیخ
 را مریدان بسیار بوده اند همه فاضل و کامل و شهنشاه چون شیخ بهاء الدین نوکریای ملتانی و شیخ
 نجیب الدین علی بخش و شیخ حمید الدین ناگوری و حضرت شیخ الشیوخ را نیز تصانیف بسیار است

حضرت شیخ حمید الدین ناگوری رحمة الله

نام شیخ محمد بن غلام است و اصل و مولد ایشان بخارا است و ادا کمال مریدان شیخ الشیوخ اند
 و در فضیلت و طریقت یگانگی عصر و سلب ترک ایشان این است که در واقع دیدند که در حق
 رسالت پناه صلوات الله علیه بود و طلب فرمودند فرو ای آن ترک تعلقات نموده منقرض
 اختیار کرده بعد از رسیدن آنجا مرید شیخ شهاب الدین سهروردی شدند و با خواجته علی بن
 نجف اراوسی و کنج شکر صحبت داشتند اند ناگوری از آن جهت که بیک پیش از ترک و تجرید قاضی نمیکرد

خواجه قطب الدین گنگوہار کا کہ دروہی است و این فقیر زیارت ایشان رسیدہ ۴۴

حضرت شیخ نجیب الدین علی عیسیٰ رحمہ اللہ

مولد ایشان شیراز و اصل از تنگم گویند از ابتدا که حال محبت فقرایی و در دنیا ایشان
می نمودند هر چند لیا سهای فاتحه می ساخت و طعام می لایذ می داد آن التفات میکردند
می گفتند من جائد دنیا داران نمی پوشم و طعام نازکان بنیورم و پشمینی پوشیدند
و عمری شیخ الشیوخ شیخ شهاب الدین سهروردی اندو جان و کاملی و عالم بوده اند ایشان
سفرخان لطیف و رساله های شریف بسیار است و فاته ایشان در سال ششصد و هفتاد
و هشت هجری بوده و قبور در شیراز است

حضرت شیخ عبد الرحمن بن علی العثیم رح

لقب ایشان طهرالدین است مرید و خلیفه رسیدید و خود بود و صاحب مقامات بلند
و کمالات از بندجوی ایشان متولد شد و در شیخ السیوح پاره از خرقه مبارک خود فرستاد
که آنرا بپوشانند اول خرقة که در دنیا بپوشیده اند آن بود و وفات ایشان در سال هفتصد
و شانزده هجری است بوده است

حضرت شیخ بہاء الدین زکریا می ملتانى رح

کینست ایشان ابو محمد است و ابو البرکات و نام پدر ایشان و حیدر الدین بن کمال الدین علی بن
و اما اصل از ایشان در عراق ظاهر و باطن و فقه و حدیث و اصول و فروع عالم و کامل و فطرت
و توشه و در عهد شیخ الاسلام و ادب نظیر آن روزگار و مفتی مذہب بود و انداز اکتی
مریدان و اهل خلفا و جانشین شیخ الشیوخ شیخ ستماسب الدین سهروردی اند و صاحب کتاب
عالیه و مقامات و خوارق ظاهر و بود و گویند که چون از سفر حج مراجعت نموده بغداد رسیدند
شیخ السیرت را در یافته مریدان و عوطفی خرقه پوش شدند ایشان چنین است که بعد از آنکه
بخیاسته شیخ الشیوخ رسیدند منتظری بودند که کی خرقه بپوشانند روزی در واقعه می بینید
که سید و کائنات مخلصه و مخلصه است سید صلح و دختانه نشسته اند و شیخ السیرت و پیش ایشان

بر پای ایستاده و در اینجا طنابی بسته و خرقة چنبره بر آن طناب آویخته است و آن سرور را طایفه
 و شیخ الشیوخ دست اگر خرقة بپوشد آن حضرت صلیم حضرت کرد و اینند که آن سرور را اشارت خرقة
 از خرقة های که آویخته بود فرموده گفتند عمر این خرقة را بپوشان و اینها را بپوشان و شیخ الشیوخ
 کردند علی الصباح شیخ الشیوخ مرا اندرون طلبید هر چه آن بخدمت ایشان رسیدیم بهمانجا
 همان خرقة بپوشانید و اینهم شیخ الشیوخ برخواستند خرقة که حضرت رسالت پناه صلعم
 اشارت فرموده بود و دندمر او نشانیده گفتند ای بهایا الدین این خرقة رسولی است صلعم و در
 و اسطوخیش نیم کسی را بی اجازت نتوانم داد و در خدمت شیخ الشیوخ و ایشان آمده اند
 شده بارش و طالبان مشغول شده در خلق بسیاری از بزرگت قدوم ایشان بریدایت رسید
 و اهل آن دیار تمام مرید و معتقد ایشان شده و الحال نیز در دنیا دیده مرید ایشانند و در آنجا
 و خوارق ایشان ظاهر است و لاوت ایشان در سال پانصد و شصت و شش هجری
 در قلعه کوت گرد و در سینه زده و قات رو و پنجمین بعد از او است بطریق مایه صدر سال شصت
 و شصت و شش هجری بوده و در یکصد سال و قبر ایشان و شهر ملتان است و در حداد تعلیم

حضرت شیخ محمد الدین عراقی رح

از اکل در بیان شیخ بهاء الدین ذکر کرده اند و صبیحه حضرت شیخ بهاء الدین نیز در خانه ایشان بوده
 و اصل ایشان از بهدان است در صغر سن حفظ قرآن کرده و در هر ده سالگی تحصیل علوم
 نموده و در سن بیست و نه گفتند دیوان ایشان شهید است لمحات نیز از تصانیف ایشان است
 صاحب کرامات و خوارق عادات بوده اند و قات ایشان در سی و هفت سال و شصت و شش هجری
 و شصت هجری بوده و مدت عمر شصت و دو سال و قبر ایشان در قفای قبر شیخ محمد الدین
 ابن العربی است در صالحیه دمشق

حضرت امیر حسینی سادات رح

نام ایشان حسین بن عالم بن ابی السین است و اصل ایشان از خوارق عالم بوده اند و در علوم
 ظاهر و باطن و کتب کثیره الموز و زاد البافین و مترجمت الارواح و سوالات و کلمات
 از ایشان است و مرید حضرت شیخ بهاء الدین ذکر کرده اند و قات ایشان

در ویم شوال سال مہمقصد و ہشترہ ہجری بودہ و قبر و مفرخ ہرات است

حضرت شیخ صدر الدین محمد رح

کینست ایشان ابو المغانم است فرزند رشید و مرید کامل و خلیفہ جانشین شیخ بہا الدین زکریا آمدہ و در ملتان بجا نقاہ و الدین گوار خود ہشترہ سال بعد از ایشان بارشاد و تکمیل طالع و مریدان اشتغال داشتند ایشان را کرامات و خوارق بے نہایت است وفات شیخ روز یکشنبہ بہت و سوم ذی الحجہ سال شصت و ہشتاد و چہار ہجری بودہ و قبر ایشان در ملتان است نزد یک قبر بزرگوار ایشان رحما اللہ

حضرت شیخ رکن الدین رحمہ اللہ

کینست ایشان ابو الفتح است و لقب ایشان فضل اللہ فرزند خلف و مرید راستید و خلیفہ بزرگوار خود شیخ صدر الدین محمد بن شیخ بہا الدین زکریا اندیجاہ ۶۰ و سال بر سجادہ پید و جد بزرگوار است بارشاد طالع بانی قیام داشتند و صاحب علوم طاہر و باطن و کشف کرامات و وسوسہ القدر و جلیل الشان بودہ اند منقل است کہ وقتی والدہ ایشان بسلام حضرت شیخ بآئین آمدہ و در دران ایام کہ شیخ رکن الدین بہت مایہ در شکم ایشان بودند حضرت شیخ بر نہاستہ تعظیم نمودند والدہ شیخ رکن الدین را تعجب آمد کہ سبب تعظیم بر ای شخصے است کہ در شکم نہاست او چراغ مانند ال و شفیع و دودمان است وفات ایشان در ہم چادہی الاول سال مہمقصد و سی و پنج ہجری رویدادہ و مدت عمر ہشتاد و ہشت سال و قبر ایشان نیز منقل قبر بزرگوار است

حضرت مخدوم جہانیاں رحمہ اللہ

نام ایشان سید جلال بخاری است موافق نام جید ایشان است اول بابر کسی کہ از بکار اذن قبیلہ ہندوستان آمد جید ایشان است کہ سید جلال بخاری شیخ می گفتند چون از بخارا آمد مد مد حضرت شیخ بہا الدین زکریا می ملتا فی شدند از نزد کان صحیح است جلیل القدر و جامع علوم طاہر و نور بودہ اند و ایشانرا سہ فرزند بودہ است یکی سید احمد کبیر دوم سید بہا الدین سوم سید محمد و سید احمد کبیر را دو فرزند رشید قابل و سعادتمند بودہ یکے قطب و غوث و وقت شیخ الہی و مشرف اہل زمانہ و در روزگار لیگاتہ مفر و اندر زبان و اعیان مخدوم جہانیاں و دوم

سید را جوی قتال ایشان هم از اولیاست بوده اند اگر چه مخدوم جهانیان را تربیت ظاهر و باطن
 پدر ایشان نموده اند اما میر شیخ زکریا الدین بن شیخ صدر الدین ابن شیخ زکریای ملکانی اند
 و بر وادی از بکریت تربیت ایشان کمال رسیده اند ایگانه که روزگار گشتند و مخدوم جهانیان
 از ان جهت گویند که روز عید می بروی و عید حضرت شیخ بهاء الدین و شیخ صدر الدین رفته اند
 کردند و از آنکه حق تعالی ترا مخدوم جهانیان گردانید و عیدی تو این است و چون بروی شیخ زکریا
 رفتند از آنجا نیز بهین آواز آمد چون بیرون آمدند همه کس مخدوم جهانیان یکصد نفر و اشی و کرات
 زیاده از حد از ایشان بظهور رسیده و در مکه معظمه که رفتند با بام عبداللہ قعی ملاقات کردند و میان
 این و غیره اتحاد و محبت بر تیره رسیده که بالاتر از ان نباشد و آنکه مکه معظمه که باز رسید و استان
 آمدند و در دہلی بحضرت شیخ نصیر الدین چراغ دہلی ملاقات نموده خرقه متبرک که پشت را از ایشان
 پوشیدند و ولادت ایشان اول شب جمعه برات سال هفتصد و هشتاد و هجری و وفات وقت
 غروب آفتاب روز چهارشنبه عید الضحی سال هفتصد و هشتاد و پنج واقع شده و مدت عمر
 شصت و هشت سال و سه ماه است و پیش از وفات او در دہلی در آنجا

بر بیان الدین قطب عالم رحمه الله

کنیت ایشان ابو محمد است و نام عبداللہ بن ناصر الدین محمد بن مخدوم جهانیان درین قبیلہ
 اکثری بودند که صاحب حال و در علم ظاهر و باطن بکمال و مرید آبا کے کرام خود بوده اند
 و خوارق و کرامات علیا از ایشان بظهور پیوسته نقل است که شبی بحیثیت تنجی بر خاست بودند
 چون شب تاریک بود پای ایشان بچوب رسیده آزار یافت و ایشان ندانستند که آن حسرت
 فرمودند سنگ است یا آهن یا چوب یا چیز است چون صبح شد مردم آزار دیدند بر دوشی که از زبان
 ایشان برآمده بود آن چوب پاره بکالت اصلی مانده و ششم هم سنگ و هم آهن و هم چیز دیگر
 که تشخیص آن نمیتوان کرده بود تلاموز که سال هزار و چهل و نه هجری است نزد فرزند
 ایشان در احمد آباد که مسکن ایشان بود موجود است و ولادت ایشان چهاردهم جب سال
 و نو و وفات وقت طلوع آفتاب ششم ذی حجه سال هشتصد و پنجاه و شش هجری بوده و مدت عمر
 هشت سال و چهار ماه و شصت و چهار روز و وفات ایشان در موضع توده از مضائق احمد و کرامت

حضرت سراج الدین محمد شاه عالم

کنیت ایشان ابوالبركات است و نام محمد بن قطب عالم مرید و خلیفه رشید پدر بزرگوار خود اند
و صاحب کرامات بلند و مقامات ارجیده بوده اند بطاهر و باطن سید وقت خود گویند که طاهر
ایشان بکلیه مبارک یغیر صلیم مشابه و موافق بوده و عمر نام و الدین و داکتر ایشان نیز مطابق
همه شریف و نام و الدین و مرضه آنحضرت بوده علیه الصلوة والسلام نقل است که سینه
مرید ایشان بود و کب پسر داشت چهار پنج ساله بیماری بهم رسانده فوت شد آن صغیر
و فرزند تمام آمده دست بدامن ایشان زد و الحاح نمود که تا قرنه عمر همین بازند پس دست
از دامن شهابان ندانم چون میزد و تضرع از حد گذشت تسلی او نموده بدرون رفتند و ایشان را
تیز فرزندی بود ضعیف آن طفل را پرورداشته بدو دست روی تابحال کردند و گفته اند ای آن
طفل شد این طفل نه الحال بدست ایشان چنان سبزد و بیرون آمده آن ضعیف را فرمودند
برو که فرزند تو زنده است بیون آن زن بچانه رفت فرزند خود را زنده یافت و ولادت ایشان مفید
و یقیناً سال هشتصد و هفتاد یا ثقات متبعین عیتم حمادی الاخر سال شصت و ششاد و بیست
بوده و بدست عمر شصت و سه سال و قبر ایشان در شهر احمد اباد و نزدیک الحیدر آباد
رسید و با ختام انجاسید بیامین امداد روح مقدس مطهر حضرت میر و شکیب خورشید التسلیم شیخ و
حیاتی رضی الله عنه ذکر اکابر و اولیای پنج سلسله مشهور و معروف که سلسله معظمر قادریه و سلسله
متبرکین تثنیه و سلسله علیچرشتیه و سلسله شریفیه کبرویه و سلسله عمریه سهروردیه قدس الله
اسرارهم را بهم باشد و آنکه مدار استقامت عالم و انتظام امور اخروی بنی آدم ازین سلسله
عالیه است و اکثر اهل اسلام از خواص و عوام خارج ازین سلسله می نیستند چرا که فی حق
و دستگیری این بزرگان دین رسیدن بطلب اصلی و سلامت بدون ایمان از نیمان
بس دشوار است و تجات و تحقیق به آنکه کسی درین سلسله می عالی منتظم باشد یا باشد
مقصود نیست چنانچه در خبر است از حضرت رسالت یناه صلیم که روز قیامت بنده
نومیدانده باشد از مغایرتی کرد از خود حق بیگانه و تقای که میداند که من فلان و آنست

در فلان محله می شناختی فلان عارف را پیشانی می گوید همیشه تا ختم گوید بر و که ترا بوی بخشیدم پس
و قتی که ایشان خست نسبت پیوند و بسبب نجابت بیا و پیوند و بستان او که خلق نسبت ایشان
و پیوند بر دین با حسان با ایشان بهتر و او را نیز اندازد بر کس خود را در یک سلسله مشکب میسازد
و این فقیر خود را در سلسله فقر که مظهر قادر بر تنظیم گردانیده و دست در دامن با سعادت قطب
ربانی خوش بختی پادشاه مشایخ امام انکه پیر دستگیر حضرت شاه محی الدین عبدالقادر جیلانی
رحمی اندر حنجره زده امیدوار است که از برکت آن سیدانسان است نجات کوبین حاصل نماید و حق
این کمبخت بنده خود را با ایشان به بخشیدند انکه اسما می بودگان که دین سلسله مذکور شده اند
عذر ایشان منحصر درین نیست بلکه از اکابر و مشایخ این سلسله بسیار می اندازد اولیا و صاحب
مقامات علیا بوده اند اما چون تاریخ ولادت و وفات ایشان بهم نرسید و نیز برای رعایت
ترتیب ارادت و نسبت خرقه دست بدست که از رابطت شد این فقیر فکر همین بزرگان
عالیشان و عالیجاه اختصار نمود و کمر مشایخ متفرقه و اکابر که سوانمی سلسله می اندکوارند
چهار بنشین و چه از متاخرین چون ترتیب سلسله می نمایم نشاند اما تاریخ تولد و وفات بهم نرسید
انتهی جهت احوال ایشان را در فضل علی بنده به قریب سال وفات نوشت

حضرت مالک بن نثار رحمه الله

از تبع تابعین و مقتدای وقت و پیشوای زمان خود و در تجرید و توکل یگانه بود و در کجاست
شیخ بهری صحبت داشته اند و مالک از ان صحبت که بیند که وقتی بر کشتی سوار شدند چون
بمیان دریا رسیدند اهل کشتی فریاد کردند گفتند هیچ ندارم ایشان را چندان زدند که پیش
افتادند چون بهر شش باز آمدند بار دیگر فریاد کردند و جواب گفتند ندارم و دیگر بار ایشان
فریاد گفتند بای تر اگر فریاد دریا می اندازیم چون این را بگفتند با ایمان از دریا برآمدند و
در دهن هر یک دنیا ری ایشان دست را دراز کرده یکت یار گرفتند و با نهادند چون
اهل کشتی این واقعه را مشاهده نمودند در پای ایشان افتادند و عذر گناه خواستند مالک و نثار
از کشتی فرود آمده با لای آب روان گشتند و از نظر اهل کشتی غائب شدند و نقل است
که میفرمودند در حقیقتی است حضرت سید عالم علیه السلام را از این واقعه آگاه است که تاریخ تولد و وفات

واده و نه یکا نیکل زاسی که اذکردنی فادو کر کم یعنی چون یاد کنند مرا من ستارایا و کنم دوم ادعوی است
استحب که از من طلبید تا من قبول کنم فرموده اند و بعضی کتب آسمانی دیده ام که حق تعالی بفرستاده
هر عالمی که دیناراد و سنت دارد و کترین چیزیکه با وی کنم آن بود که حلاوت ذکر و مناجات خویش
از دل او بردارم و قات ایشان در سال یکصد و سی و نوبت بخیر بوده

حضرت شیخ حبیب عجیب قدس سره

گفت ایشان ابو محمد است و اصل از فارس و ایشان را حبیب شیخ می گفتند و در شیخ حسن امیری
و بسیاری ادا کرده و شایع گیاره در ریافته اند نقل است که خولی را برادر کرده اند بهر آن سبب خونی
بخواب دیدم در پشت خرافان با حلهای رسیدند و قتال بوی این درجه اذکیا یافتی گفت در آن است
که مرا به اگر حبیب می گنجشمت و حتی من دعا کردم و تمهید از بکرت آنست و قات ایشان در سال یکصد
و پنجاه و شش بخیر بوده و قبر ایشان در ریاضه است

حضرت شیخ سفیان ثوری رحمه الله

گفت ایشان ابو عبد الله است و نام پدر ایشان سعید کوفی الاصل بوده اند از بزرگان و مشایخ
و پیشوایان اهل زمان بوده اند و علم ظاهر و باطن یگانه و از مجتهدان پیچکانه و ت اگر حضرت امام اعظم
رضی الله عنه بوده و بسیاری از شاگردان را دیده اند و بیست و سه سال متصل شب نخفته اند
و فرمودند هرگز حدیثی نشنیدم از پیغمبر صلعم که بران حمل کرده ام نقل است که ایشان هرگز
در کسی چیزی ننیکه گفتند که اگر دایم در آن جهان در نمی مانم میگیرم و روزی ایشان بیمار شدند
بلغم طبیب ترسای داشت حادثی پیش ایشان فرستاد چون طبیب فارورده دید گفت
که از خوف الهی جگر انیم و خون شده و پاره پاره گشته است و نه بیرون می آید و در دنیا که چنین
مرد بود آن دین باطل نباشد این گفت و فی الحال اسلام آورد و خلیفه گفت خیر استم که طبیبی
و بالین یا میرستم خود بیمار پیش طبیب فرستادم شیخ عبد الله مبارک فرموده اند که از بزرگان
صد بزرگ نشنیده ام که میگفتند فاضله ای از سفیان ندیده ام که سید جوانی راجع فوت شده بود
می گشتند ایشان گفت چاره کرد و امیر میفرمودم تا تو ای آه من که گفتا و میان شب بخوابد و در آن
یکوین که خود کوفی از بزرگان و قات قسمت می شود که در آن سال که من فرمودم و در آن شب فوت یافت

میگوید از خبر خود اگر انان یک خبر که از خبر خود است و در سلسله کیست که از چشمهای بسیار بود و بهم فرموده
 زنده بپای پس پوشیدن و تندنان جو خوردن بست لیکن دل در دنیا و بسیار است و اهل کوتاه کردن
 است بهم فرموده اند که اگر بنزد یک خداست شوی با کانه بسیار است که میان تو و خدا بود آسان
 از آنکه یک کانه میان تو و بندگان او بود و فرموده اند یقین است که متمم نداری خدا را
 در هر چه تو رسد و فوات ایشان به هر دو سو ماه شعبان سال یکصد و شصت و یک هجری
 بوده و بقولی شصت و دودست و شصت و شصت و شصت سال چون ایشان را غسل میدادند
 و پیشانی ایشان نوشته دیدند سیکه فیکم الله

حضرت داود بن نصر طائی رحمه الله

کنیت ایشان ابو سلیمان است شاکر و امام المسلمین ابو حنیفه کوفی اندر رضی الله عنه و مریدان
 دار قدامت شایخ و جامع علوم نماینده و باطن و فقیه الفقهها بودند با فضیل عیاض سلطان
 ابراهیم ادرهم صحت داشته اند نقل است که یکدیگر پیش ایشان نشسته بودند و ایشان
 می گفتند فرمودند ما را آنچه بسیار گفتن گرانست و در بسیار دیدن نیز مکرر است
 ایشان فرمودند ای پسر اگر سلامت خواهی و نیاز تو دعا کن و اگر گریه خواهی بگریه
 بمگیر گوی که این هر دو محل مجاب است و فوات ایشان در سال یکصد و شصت و دو و بقولی
 شصت و پنج هجری بوده و قبر ایشان در بغداد است

حضرت عتبه بن خلاص رحمه الله

نام پدر ایشان آبان بن صمد است او شافعیان و بزرگان شایخ و فقیه است و مقصد از این مقوم و
 احوال مقامات عالی بوده اند و از تبع تابعین و مرید حضرت شیخ حسن بصری اند و صاحبان
 میبودند و روزی با شیخ حسن بصری بکنار دریا میرفتند ایشان بر آب روان نشسته شیخ
 تعجب نمود و گفت ای عتبه این مرتبه بچه یافتی فرمودند که تو بسی سال است که آن سکنی
 که میفرمایند و من آن میکنم که او میخواهد و این اشارت تسلیم و خضاعت گویند شبی تار و
 تخفتم باین گفت اگر عذاب کنی ترا دوست دارم و اگر عفو کنی دوست دارم روزی شخصی
 پیش ایشان آمد و گفت ای شیخ میخواهم که از تو چیزی بدینم گفت بخواب و آنچه میخواهی

کینست چریا سے چھوڑا ہر وقت چریا سے ترمود نہ میلی بہت اور داد دے کہ میرا زمرہ سے ترمود و وفات ایک
 سال بکصد و ہشتاد و سہ ہجری بودہ

حضرت امام محمد بن عبد اللہ بن مبارک رحمہ اللہ

شیخ و حضرت امام اعظم ائمہ فقیہیہ و محدثین و فہم و علوم جامع و صاحب تصانیف و کرامات و انوار
 سفیان ثوری و فضیل بن یحییٰ بودہ اند و صاحب کبار را در یافتہ اند نقل است کہ روزی سے
 و کہ جو یہ میگاہستند بنامینا سے را گفتند کہ عبد اللہ مبارک می آید ہر جہی ما ندید چو او نماند گفت ما
 تاتقی نقاسے چشم من باز و در ایشان دیدگار و در ہمارا لیلۃ حق تعالی شہم با و از او صاحب کتب المعجزہ
 نوشتہ اند کہ والدہ امام عبد اللہ و زنی بر بارخ طالع ایشان رفت و ایشان را خستہ یافت
 و بد کہ بارے بزرگ شاخ و رجاں در میان گرفتہ گشت از رویہ ایشان پیرانہ لالتہ
 در سال بکصد و ہشتاد و وفات در ماہ رمضان سال بکصد و ہشتاد و یکتہ ہجری بودہ

حضرت محمد صبیح المشرق و ربالنعمانک رحمہ اللہ

کینست ایشان ابو العباس است از قدما می و علمای انیقوم و صاحب مقامات و کرامات
 حالیہ بودہ اند و با سفیان ثوری صحبت داشتہ اند فرمودہ اند بہترین تواضع است کہ فرمودہ
 بہر یکس فضل نہنی و فرمودہ اند طبع رستہ بہت و گردن و بندیت بر پا می بودہ از ہر یک
 وفات ایشان در سال بکصد و ہشتاد و سہ ہجری بودہ

حضرت شفیق بن ابراہیم بنی قدس سرہ

کینست ایشان ابو علی و اصل ایشان از طبع وقت از قدما می مشائخ و صاحب کرامات
 و چند مقومات بلند و مہتمای زمان خود بودہ اند حضرت امام موسی کاظم را در یافتہ
 و با سلطان ابراہیم او ہم صحبت داشتہ اند و صفی زہر بہ بودہ اند روزی از سلطان ابراہیم
 او ہم پرسید کہ شما و دشمنان خود می کنید گفتہ چون می یابیم بہر کہ میکنم و چون نمی یابیم چہ میکنم
 شیخ شفیق فرمودہ و نگاہان خرابان نیز چنین میکنند سلطان گفت پس شما چون میکنید فرمودہ
 ما چون یابیم ایشان کنیم و چون نیابیم بہر کہ کنیم سلطان پوشتہ بہ پیشانی ایشان را و اند گفتند
 استاد توئی روزی شخصی بخدمت ایشان آمد و گفت اہل الشیخ کناہ بسیار دارم و میخواہم

که نو به گنج گفتند که دیر آمدی گفتند نه نه و آمدیم گفتند چرا گفتند هر کس پیش از من که بگوید اگر دیر آمده باشم
آمده است بیش از فرموده و سه چیز فرمودند فقرست و راحت دل و سبکی خواب را و راحت نفس و سبکی
لازمه تو مرا نیست هیچ تن و شغل دل و سختی حساب شماست ایشان در سال یکصد و نود و
و چهار هجری بوده قبر ایشان در مکانی است

حضرت شیخ یوسف السیاطی رح

صاحب مقامات بلند و کرامات از مجتهد جامع و علوم ظاهر و باطن و در تجرید و توکل یگانه
بوده اند و شیخ فرید الدین عطار ایشان را از در و تابین نوشته اند گویند مقتدا و سرکار
درم میراث یافته اند هیچ از آن صرف خود نموده و در فقر را دادند بزرگ خرامی یافتند
و مراد از اقوات خود میکردند وفات ایشان در سال یکصد و نود و شصت هجری واقع شد

حضرت ابوسلیمان دارانی

نام ایشان عبدالرحمن بن احمد بن علی است و از قدامی مشایخ شام اند و علمای این قوم
در زهد و ورع یگانه و پیشوای زمانه خود بودند و دارانی نسبت از ده ساله و شش از ایشان
پرسیدند که حقیقت معرفت چیست گفتند آنست که مراد جزیکه نبود و در جهان وفات ایشان
در سال دویصد و پانزده هجری بوده و قبر در موضع دارانی است

حضرت شیخ ابوشیرازی رحمه الله

نام پدر ایشان خیاش است که مولایی زندق بن الخطاب بوده از متقدمان مشایخ اند و اصل
ایشان از مرسی است و آن قریه الشیخه است و او آنجا میر گشته اند که در دلی که دنیا مقام کشد
بیزدن میر و اذان دل آخرت و نیز گفته اند سخنمان اینطایفه هیچ چیز بدل من قوا گرفت
ما آنکه دو گناه عدل از کتاب و سنت بران نیافتم و نیز گفته اند افضل اعمال خلافت خویش
نفس است وفات ایشان در پنج سال دویصد و هشتاد و نه هجری بوده و بقوله نوزده بوده

حضرت شیخ فتح بن علی موصلی رحمه الله

اصل ایشان از موصلی است و از متقدمان مشایخ موصلی بوده اند و چنانچه کسی که از بزرگان
صعیت داشته اند که همه ابدال بودند ایشان فرموده اند که اول باب که عبداللہ صلی الله علیه و آله

فرمانت یافتند و اسانی چهارچیز پیش منیت چشم و زبان و دل و هوای حیات منی را بنا کردند و زبان
سختی نگویست که غذای و درون و کلمات آن و اندرون و نگاه از رخسار و کبر و بزرگوار
و بودا نگاه دارد و در سر و کسب مجوی با و دیگر این هر چهار بن منیت نباشد تا کس بر سر با یک
که آن در شقاوت تو بود و وفات ایشان روز عید الفصح سال و هجده و بیست و هجری بوده
گویند روز عید دیدن که مردم قربان میکنند گفتند الهی میدانی که چیزی ندارم که برای تو قربان
کنم من این دارم پس انگشت بر گلو نهادند و بیضا و دیگر چون مردم مکرر شنیدند بجزمت حق میگویند
بودند و خط سبزی بر گلو می داشتند ایشان ظاهر بودند

حضرت شیخ بشیر حافی قدس سره

کنیت ایشان ابو نصر و نام پدر ایشان حارث بن عبد الرحمن بن عطاسیت بن طایف بن عبد الله
و اصل ایشان از مرو است از قدیمی مشایخ و بزرگان این قوم و صاحب مقامات بلند و بزرگان
از چندین نسل و از او نادر اوراق بود و اندر مریخی خال خود اند علی خیرم صحبت و ایشیه اند با کار
احمد حبل رضی الله عنه و در فیصل حیا بن خدس الله گویند تا ایشان در حیات بود و بعد از چارپا
قدسه با می بخداد و شوش و کرب و محبت و محبت تعظیم ایشان که همیشه با برهنه می بود و در نزد
مردمی راست و می روث انداخت فریاد بر آورد و کرب از مال کم درخت میون تحقیق کرد و در میان
نقل است که میفرمید با سخاوت بندگان می فرمایند می بشیر میدانی که خدا اهل عالمی چرا ترا
بزرگ نمیدارد و میان اقران بلند گردانید و مرتبه ترا گفتند یا رسول الله ترا فرمودند و نه از بزرگان و بزرگان
سنت من کردی و حرمت و استیصال را و نصیحت کردی برادران را و دوست داشتی
مراد اصحاب اهل بیت را و ولادت ایشان بقول ابن کثیر شامی در بغداد سال و هجده
و پنجاه هجری است وفات ایشان روز چهارشنبه دهم محرم سال و هجده و بیست و هجری است
هجری بوده و قبر بیرون شهر بغداد است و چون جمعی میگویند آواز تو در حیات از
ایشان بگویند مردم میسید و بعد از وفات ایشان ترا سخاوت و بزرگواری و بزرگواری میگویند که در دنیا
با تو سپردن و بعد از آن که میفرمودند و آنرا که در دنیا زنده من حاضر شد و در آن

حضرت شیخ احمد بن الحواری رح

کینست ایشان ابو الحسن است و اصل از دمشق مرید ابوسلیمان دارابست که از والد
ایشان نیز از متورعان حلقه بنیادان ایشان خاندان زهد و ورع بوده از بزرگان این
وحدوح مشایخ اند که یزید ایشان را ابابوسلیمان دارابی حمدی بوده که برگزیده مخالفت فرمان آنکه
روزی سلیمان در مجلس سخن میگفتند ایشان آمدند و ابوسلیمان گفتند متور تا فتنه شد
پیشوای ابوسلیمان جواب داد و ندانسته بارگرفتند ابوسلیمان را و دل به تنگ آمد گفتند
و در اینجا بنشین ابوسلیمان ساعتی مشغول شد بعد از آن یاد ایشان آمد که با هر چه گفته
از فرمودند احمد را بگویند و متور خواهد بود چون جستند و متور را گفتند و یکو ایشان
نسوخه بود و قات ایشان در سال دو صد و سی و دو هجری بوده است

حضرت شیخ حاتم بن عنوان اصم

کینست ایشان ابو عبد الرحمن و اصل از بلخ حنفی مذہب و مرید شیخ شطیق بلخی و صاحب علوم
ظاهر و باطن بوده اند که یزید ایشان اصم بنوده اند ضعیفه یا ایشان سخن میگفتند و از شانی سخن
از وی با و سبب جدا شد بخت دفع خجالت او گفتند آواز بلند تر کن که من نمی شنوم و خود را حیا
فرمودند که گوش ایشان کراست و آنرا شنیده اند ضعیفه شداد مان شد و این لقب را ایشان
بازند گویند بسفر میرفت یکی از ایشان وصیت خواست فرمودند اگر بارخواهی سخنانی بس و اگر
بهره خواهی کرامت کاتبین بس و اگر عبرت خواهی و تائب بس و اگر شوق خواهی قرآن بس
و اگر کار خواهی عبادت خدا بس و اگر وعظ خواهی مرگ بس و اگر انیکه گفتیم پسندیده نیست
و در بلخ تر بس فرموده اند ششوت سه قسم است یک و طعام و دیگر و گفتار و دیگر و نظر
بس نگاه دار شوش را با عباد خدا و تدویر با زاهدان گفتند و چشم را عبرت نگر است
و قات ایشان در سال دو صد و سی و هفت هجری بوده میوضع ما بجز که از او احی نیست

حضرت شیخ احمد بن حنبل رحمه الله

کینست ایشان ابو حاتم است و اصل ایشان از بلخ مرید حاتم اصم و از بزرگان مشایخ خراسان
سلطان ابراهیم ادهم و حضرت شیخ بایزید بطحانی و ابوزر آب خنسی و ابو حفص صدرا و

و طریق ملائمه استند و بیاوردند و سبک کریدان در آنستند شیخ احمد فرموده اند هرگز در اینجا
حدیث کند کسیه جز بکرم خود و بواسطه همین است که شیخ و گفتند تا هیچ جواب گران نیست
از خواست غفلت و قات ایشان در سال دو صد و چهل و یک بمصر بود و مدتی عمر نمود و در
آن روز در آن سال است و قهر و تلخ است و در آن روز...

شیخ ابو العباس حمزه بن محمد حارث بن اسد مجاشعی رح
از متقدمان مشایخ بزرگ است و مستجاب الدعوات بود و در فرموده هرگز اسمیت اولیا آورده
سازد و هیچ پیدا نکرده و وفات ایشان دو صد و چهل و یک بمصر بود و در آن روز...

حضرت شیخ ذوالنون مصری رحمه الله

کنیت ابو عبد الله است و اصل از ابرو از علمای و قدایای مشایخ در خوار و اولیای وقت
بایشان بوده که در چهل سال روز شنباست بدیوار شام و در آن روز شنباست
پرسیدند این محنت خیر است فرمودند شرم دارم که در شامه الهی شده و این شنباست
می رسد ایشان است مشهور است بچشم ایشان اندر تو صد و چهل و یک بمصر بود و مدتی عمر نمود
رضا است و از جمله مقامات و وفات ایشان در بغداد سال دو صد و چهل و یک بمصر بود و در آن روز
نیز چنین آوردند که حضرت ذوالنون مصری رحمه الله کنیت ایشان ابو الفیض است
و نامش یحیی بن ابراهیم و اصل ایشان از اصفهان است که در حضرت امام مالک و در
اسرار اعیان و از بزرگان این قوم و کباب مشایخ و همیشه است اهل ملائمت و صاحب ریا
و کشف و کرامت و در آخر عمر و توحید نگاه داشت و سر عارفان زمانه بوده اند تا در حیات
بودند خود را چنان می دانستند که در حقیقت حال ایشان هیچ کس واقف نکند
بزرگی و خواران حضرت شیخ زیاد از آن است که در قید ضبط و باید روزی همراه
در کشتی نشستند با یکدیگر و گفتند که هر که می شنود عهد اتفاق کردند که ایشان برده اند
میرجایند و با ملت پیرسانند چون کار از حد گذشت گفتند جدا و ندانم میدانی که من
نه پرده ام هزاران ماهی برانده بر آب آوردم و در میان پر کشته گوهر یکی از آنها
بگرفتند و بایشان دادند و اهل کشتی چون این امر را دیدند و از دیدن و رایی ایشان می افتادند

و عذر بخیر استند و بهین نقل را صاحب کشف المحجوب از زبان ذوالنون مصری نقل
 کرده نسبت بخوان مرقع داری که اندر یک کشتی با ایشان بود و میمانند فرمودند هرگز نماند
 و آب سیر بخوردیم تا به معصیت که دم خدا را بدادند قصد معصیت در من پیید که بگویند چون
 میخواستند بنهار مشغول شوند می گفتند باز خدا را بیدارم تو هم بیدارگاه تو و بیدارم زبان
 گویم را از تو و بیدارم دیده بگویم بقیه تو بیدارم لغبت گویم نام تو از من سر ما یکی سر ما به سنا ختم
 و بیدارگاه تو آدام فرمودند راه را راست آراست که از خزانے ترسان است چون در
 بر خاست انداز افتادی و فرمودند و بسته با کسی کن که بتغیر تو متغیر نگردد و فرمودند
 معرفت قرار نیکو و در کفنی که از طعام چربا شد و نیز فرموده اند که تو به حوام از کنان
 و تو به حوام اصل را غفلت فرموده اند علامت محبت خدا آنست که مبتلا به محبت است
 کند و احوال و افعال و او را در حسن حضرت شیخ را پر سید تذکره از مردم بر سر کار
 فرمودند آنکس که زبان خود را بکار و پر سید علامت توکل است فرمودند طمع از طمع
 منقطع گردانیدن پر سید ندانده که اگر بیش تر فرمودند به خورتن مردمان را پر سید ندانست
 فرمودند هر چه ترا از حق مشغول دارد پر سید ندانست که است فرمودند آنکه بخدای راه ندانند
 دنیا موز و شیخ فرمودند ای مردمان علما را ملاقات کنید بخیل سینه اسرار خود را و ایشان
 پوشیده دارند و در دایره محبت که محبت شما بوده بعضی از عبادت را شما بیاموزند و این
 معرفت بکوتایه پیش عارف چون گفتن خوب نیست و ثبات ایشان و دریت و ششم
 شعیان سال دو صد و پنج هجری واقع شده نقل است که چون بر جنت حق پیوستند
 آن شب هفتاد و سه رسول صلوات بر ایشان و دیدند که آنحضرت میفرمایند و دست خدا
 ذوالنون خواهد آمد با استقبال او آمده ام و چون جنازه ایشان را می بردند و عارف
 بسیار بر جنازه پروریم باقیست چنانکه همه خلق را با یاد خود و پوشیدند و یکی کس از آن
 ششم مرعزه اندیده بود و خلق از آن کار که که لغبت ایشان داشتند باز آمدند
 و تا یک گشتند و قبر حضرت شیخ در مصر است و بر قبر ایشان پوشیده یافتند چنانکه خط
 آرمیان مانند خود ذوالنون حبیب الدین الشوق قلیل الله و بعضی از مکران درگاه

نویسنده را استیادند و بار از نویسنده میماند

حضرت شیخ ابو تراب حبیبی قدس سرہ

تمام ایشان عمر سیزده سال و هفت ماه است و بقول حکیم چون حدیث انصاف از اکل مشایخ خراسان بود
و با یونجام عطار بصیری و جامع احسن صحبت داشته اند و بر قدم تجرید بسیار خست بسیار نموده اند
گفته اند که کل آنست که خود را در دیار سے جو دیت افکنی و دل در خدا می بسته دارے
اگر و پدرش کشتی و اگر باز گیرد صبر کنی و گفته اند نیت از عبادت چیزی منفعت تراز اصلاح
خواطر و لذات فرود غیر خلد کرد و دانستند «عباد کرز و لغرافه باشی» و وفات ایشان
در بغداد هم چندی الا اول سال دوم بعد و چهل و پنجهجری بوده چون در بادیه بصره حجت
حق پرستی بعد از چندین سال جماعه بانجا رسیدند و ایشان را دیدند و بقبل ایستاده
و محکم نشسته و عصا در دست در کوچه در پیش نهاد و از درنده با پیش سرزنش ترسیده

حضرت شیخ ابراہیم بن عیسیٰ رحمہ اللہ

اصل ایشان از صفهاست بامعروف و نکرخی صحبت داشته اند و از متقدمان مشایخ
و صاحب کشف و کرامات بوده اند فرموده اند هرگاه خواهی کسی را از اولیای حق بشناسی
این بگوی که اول و آخرا نظر را باطن و بیرون کل شیء عایم و قیات ایشان گردان
در سال و صد و بیست و هفت هجری واقع شده است

حضرت شیخ زکریا بن یحیی البروی

از کباب و شایخ مستجاب الدعوة بود دعا نام احمد حسین رضی الله عنه فرموده اند که برای از کباب
آبدال است و قات الیثان و زهرات ماه رجب سال و صد و پنجاه و پنج هجری است بوده

شیخ ابو عبد اللہ السجری رحمہ

از بزرگان مشایخ خراسان شد و با ابوحنیفین صحبت داشته اند و یادگار بر قدم خود میسر کرده اند
 شخصی ایشانرا گفت یکذریار در سترخ دارم میخواهم بنویسد بهم مصلحت چه می بینی گفتند
 اگر ندی ترا بدهی مرا بهتر فرمودند و باطلی که تو نگاراد مجلس او نه درویش بر خیز
 و درویش را نه تو نگار و نه باطل است و قات ایشان در سال دوم صدی ۵۰۰ بیج بود ۵۰۰

شیخ محمد بن علی حکیم الترمذی قدس سره

کینست ایشان ابو عبد الله قدس سره طریقه حکیمه مشرب است ایشان در ثبات و ولایت
از متقین و مقشمان مشایخ اند و صاحب تصانیف بسیار در احادیث اسناد عالی هستند
و از خواص یاران امام اعظم رضی الله عنه صحبت و از خضر و زعفر علیہ السلام و هر روز نشینند
با خضر علیہ السلام ملاقات میکردند و اوقات از یکدیگر می پرسیدند گویند یکبار تصانیف
خود را در آب انداختند خضر علیہ السلام آنهم را پیش ایشان با توده و گفت خود را پیش
بدین مشغول میدار ایشان گفته اند صد شکر کردند در مدینه که سفندان چندان تبار کنند
که یک ساعت شیطان کند و صد شیطان آن تباری نکنند که یک ساعت نفس آدمی نقل است
که در جوانی صاحب حسن بوده اند زنی صاحب جمال ایشان را بخود دعوت کرد و با و التفات
نکردند وقتی آن زن خبر یافت که پادشاه رفته اند خود را بیار است و آنجا رفت ادبایغ نگرفتند
وزن در عقب میدوید و با و توجع نکردند بعد از مدتی که مسکین شدند این سخن میاد ایشان
آمد و در خاطر گذشت چه بود اگر حاجت آن زن بود اگر دمی پیدا زان تا یک ساعتی چون
این در خاطر خطور کرد و اندوه ناک شده گفتند ای نفس خبیث در جوانی در خاطر این بود
اکنون بعد از ریاضتها بسیار در پیری پشیمانی چه نمود و بحسب این خطره سه روز ماتم
بعد از سه روز پیغمبر صلعم را بخوابیدند فرمودند ای محمد بخورشونه اذان است که در گوش
تو رجعتی است بلکه آن خاطر از آن بود که از ایام جوانی تا حال چهل سال و یک روز گذشت
و مدت مازده تیرا دور گشت و دور افتادیم ترا جرم نیست و در حال تو قصه و سنه رفته
و آنچه دیدی از روز کشیدن ندرت مفارقت ما ست و ازین باید دانست که دین ایام که
سال هزار و چهل و نه هجری است و از زمان پیغمبر صلعم دورتر گشته و در لدا و علمها و نیتها
خصوصاً در دنیا داران چقدر تفاوت رفته باشد و فاکت ایشان در سال و صد و پنجاه و پنج
هجری واقع شده

حضرت شیخ یحیی بن معاذ رازی قدس سره

کینست ایشان ابو نکره کربا است و لقب واعظ در باب ایشان بعضی از اکابر گفته اند خدا را

همی بودیکه از اینها و دیگران اولیا و اول کسی که از مشایخ پیش از خلقی راستین بر لبش
ایشان بودند یا ایشان گفتند قومی اند که میگویند ما بجای رسیدیم که ما را ناز و نیاز دیگر گفتند
بگویند رسیدند اندام بدو رخ گویند که روزی یار او دید می بیند شدند بر او ایشان گفت
خوش و همی است فرمودند خوش تر ازین دل آنکس است که ازین ده قایم است و گفته اند
با مردمان سخن کم گویند و با خدای بسیار گفته اند یک گناه بعد از توبه زشت تر بود از هفتاد
پیش از توبه بگفته اند خصلت از صفات اولیا است اقامه بر خداست در همه چیز و بی نیاز
بودن بدو از همه چیز و رجوع کردن با و در همه چیز و گفته اند نهانی هفتاد صدیقانست
رسیدند نشان محبت چیست فرمودند آنچه بر تنگنوی زیاده نشود و ببقای نقصان نپذیرد
شخصه گشت مرا وصیت کنید فرمودند سبحان الله چون نفس من از من قبول نمی کند و دیگر
چون قبول کند گفته اند الهی تو دوست میدادی که من ترا دوست دارم با آنکه بی نیازی
پس من بجا نماند دوست ندارم با تمیز احتیاج و گفته اند الهی اگر من نخواهم که از گناه بدارم
تو میدانی که گناه بیاوردی و گفته اند الهی مرا عمل بهشت نیست و طاقت و درخ ندارم اکنون
کار بفصل بخواهم و وقت ایشان در سال دو صد و نجاه و هشت هجری روداده و قهر
ایشان و نیشا پور است و زقیرستان محرم

حضرت شیخ ابو حفص خداداد رحمه الله

نام ایشان عمر بن سلمه است و اصل ایشان از نیشا پور است از بزرگان زمان و شیخ
علامت مرید عبداللہ دعوئی و استاد ابو عثمان جیری اند با سید الطائیف جنید ملاقات
کرده اند گویند روزی می گذشتند یکی را متحیر و گریان دید پرسیدند چه حال داری گفت
خزری داشتم که شده جز آن هیچ نداشتم ایشان توقف کردند و گفتند بجزت تو که گام
بر ندارم تا خود باز ترسد در حال خرا و بدید آمد نقل است که یک از ایشان طلب صیغه
گفتند یا اخی لازم بگوید یا بش تا همه ورم بر تو کشته کرده گردد و لازم یک سید باش تا همه
سادات ترا گردن نهند و گفته اند کریم انداختن دنیا است برای کسی که بآن محتاج است
نقل است که حضرت شبلی ایشان را چهار باره تمهانی کردند و هر بار بطور اس و طعانی دیگر

و چون بود داغ رفتند و گفتند یا شبلی اگر بر نیش پورائی میزبانی و جو انمردمی بخواهیم که گفتند یا ابو نعیم
چند کردم فرمودند و گفتند کردی و گفتند جو انمردم و جو انمردم را بایست داشت که بخورد و تا نماندن
همان گران می نه آید و بر قن شا و مانع از چون گفتند کنی آمدن بر تو گران آید و در رفتن بر دل
آسانی شود و هر گاه با جهان حال این بود جو انمردم و وفات ایشان در سال شصت و چهار هجری
و بقول دود و صد و شصت و پنج واقع شده

حضرت شیخ علی بن موفقی بغدادی رح

از قدیمی مشایخ عراق و زکاتان این قوم بوده اند و حضرت شیخ ذوالنون مصری را دیده
و سفر بسیار کرده و به قنوج گذر کرده اند و قتی بعد از حج با خود و تیا سفا میگفتند که میر و موم و می
نه دل و نه وقت من خود در چه شمارم آن شب حق تعالی را بخواب دیدم که ایشانرا گفت
ای سپه موفقی تو بخانه خویش خوانی کسی را که بخوابی اگر من ترا بخوابی بخواند می گویند
روزی در راه کاغذی یافتند و در آستین خود نگاه داشتند چون از آستین بر آوردند و دیدند
که در آن کاغذ نوشته اند ای ابن موفقی از فقر میترسی و حال آنکه پروردگار تو ام و ایشان
گفته اند خداوند اگر من ترا از بیم التمس و دین می پرستم و در تو رخ فرو دار و اگر بایست
می پرستم هم گزیم در آنجا جای ده و فرود مبارک را که میبری پرستم بکند گیاره نامی و پس از آن بهر
خواهی بکن و وفات ایشان در سال دود و صد و شصت و پنج هجری بوده و قبر ایشان در شهر
نزدیک باغ سفید گویند که شیخ الاسلام خواجہ عبداللہ الضاہی ہی هر وقت سوار بر آنجا
فرود آید و باب گذشت

حضرت شیخ احمد بن و هب رحمة الله

کنیت ایشان ابو جعفر است و اصل ایشان از بصره گفته اند هر که طلب قوت برخاست نام فقر
از و برخاست و وفات ایشان در سال دود و صد و شصت و پنج هجری بوده

حضرت شاه شجاع کرمانی قدس سره

کنیت ایشان ابو الفوارس است و از انجانی ملوک بوده اند و مرید ابو نعیم متکاد اند صحبت
بسیاری از مشایخ رسیده اند چون ابو تراب بخشی و ابو ذراع مصری و ابو عبید الله

گویند شاه چهل سال محقق شد و قتی در خواب شد حق تعالی را بخوابیدید پس
از آن پیوسته خواب کردی چنانچه ایشانرا خفته یاد طلب خواب میدادند شاه گفته اند مدت
صبر سه چیز است ترک شکایت و صدق رنبا و قبول قضایا و خوشی و فوات ایشان بعد از سال
دو صد و هفتاد و هجری واقع شده

حضرت محمد بن قسار قدس سره

کنیت ایشان ابو صالح است و نام پدر ایشان عماره و طریقه قساریه منسوب بایشان است
و رین طریق اظهار و تشیر بود صاحب کرامات و امام اهل ملاست و در مذاهب سنیان ثبوتی
بودند و با پدر ترا بختی و علی نصر آبادی و ابیو حفص صحبت داشتند اول سلسله که از ایشان
اصحاب بعراف بردند و احوال بگفتند سهیل تستری و سید الطایفه گفتند اگر و ابودی
که پس از این صانع پیغمبر بودی محمد بن بودی ایشان گفتند هر چه خواهی که بپوشیده بود
بر کس انکار نمیکنی و گفته اند من شمارا بدو چیز وصیت کنم صحبت علماء و احتساب ارجح
و گفته اند تو کل دست بخاری زدن است و گفته اند اگر توانی که کار خود بخاری با گذاری
بهر است از آنکه بجلد و تدبیر مشغول نشوی و گفته اند من نیک خوئی را ندانم الا در سخاوت
و بد خوئی را شناسم مگر در تجل و گفته اند تو اضع آن بود که کسر را بنجو و محتاج نه بینی از او
وقات ایشان در سال دو صد و هفتاد و یک هجری بوده و قبر ایشان در بهرات است

شیخ فتح بن شجر قدس سره

کنیت ایشان ابو نصر است و اصل را در مرو از قایم مشایخ خراسان اند گویند و حالت
باخ و پیغمبری میگفتند مردم گوش داشتند میگفتند الهی است شوقی الیک فعمل قودمی علیک
با صایا بسیار شده شوقی من بسوی تو تمجیل کن رفتن مرا نزد خود چون ایشانرا می شنیدند بر پا
یایان نموده دیدند که الفتح شد و فوات ایشان پانزدهم شعبان سال دو صد و هفتاد و سه
هجری بوده بر چهاره ایشان کسی بر آرس نماز گذاردند

حضرت شیخ ابو عبد الله مختار

نام پدر ایشان محمد بن احمد و اصل ایشان از بهرات است و از متقیان و بزرگان مشایخ بهرات اند

ویر شیخ ابویلی بن مختار العلوی الحنفی فرموده اند طعام چنان خور که در او خورده باشی زانو ترا
اگر تو در او خوروی سپهر نو شود و اگر از ترا بهره دو دیگر دوزخات ایشان در سال دوزخه بنشیند
و هفت هجری بوده و قیر در هرات است.

حضرت شیخ ابو عبید الدین مغربی رح

تمام ایشان محمد اسمعیل است استاد ابراهیم خواص و ابراهیم بن شیبیان کرمان شاهی و شیخ
ابو الحسن علی ندین اند و ایشان مرید خواجہ عبدالواحد زید و ایشان مرید شیخ حسن بکر
اند قدس السامعین و قتی بر سر کوه سینا سخن نم گفتند سخن بجای رسید که گفتند
بنده با او چندان نزدیکی جوید که فروماند فرو داشتگ از کوه می جنبید و پاره پاره میشد
و بیا میون می آمد و گفته اند چون خوار ترین مردم در پیشی نبود که با تو نکران مدانه کند
و عظیم ترین خلق را تو ضعیف کند و قات ایشان در سال دوزخه و هفتاد و نه هجری بوده
و مدت حکم یکصد و بیست و دو سال و قبر ایشان بر سر کوه سینا است.

شیخ ابو عبید الدین الخاقان الصوفی رح

از کبار صوفیه اند و قات ایشان در سال دوزخه و هفتاد و نه هجری بوده.

حضرت اسمعیل بن عبدالعزیزی قدس سره

کنیت ایشان ابو محمد است و حنفی مذہب مرید ذوالنون مصری و از کبار علمای انطاکیه
و اوقام و عراقی اند و جامع بودن در میان حقیقت و شریعت طریقہ سبیل مشرب با ایشان
است و بنای انطریقہ بر اجتماع و مجاہدہ نفس است صاحب کشف المحجوب نویسنده اند
اسمعیل بن عبدالعزیزی آنروز که از مادر زاد صایم بودند و آنروز که از دنیا بر رفت
نیز صایم الا ایشان پرسیدند که نشان بدیختی چیست گفتند که ترا علم دهد و تو فنیق
عمل ندان و عمل و پند و اخلاص ندان که عمل کنی بیکار کنی و دیدار و صحبت و دلربایی کان
و ترا قبول نند که گفته اند که در شب آن روزی هر که بیکار خورد این خوردن صدیقان است
گفته اند هر که گرسنگی کشد شیطان کرد او و نگردد بیکار ندانند که گفته اند و سه مرتبه گفته
سیر خوردن است و گفته اند هر چه در کتاب و سنت گواه آن نبود باطل باشد.

و گفته اند هیچ معصیتی غلظت ترا از چهل نیست و گفته اند بزرگترین گرامات آنست که خوی بد
خود را بخوی نیک بدل کنی و گفته اند هیچ معصیتی بزرگتر نیست از فراموشی حتی گفته اند
خداوند ابر هر روزی و سبزه و ساعته عطا با است و هزار گریه وین عطا با آست که ترا از کفر و
الهام کند و گفته اند هیچ یاری و یاری نیست الا خدا می و هیچ و یلیک نیست الا رسول خدا
صلی الله علیه و آله و سلم و هیچ عیال نیست الا صبر و گفته اند خدای ما خلق را
بیا فرید و فرزند و پسر را از گویند و اگر را از میکویند و اگر این نمکسید حاجت او
باز خواهد و گفته اند هر نزول زنده نشو و نا نفس نمیرد و گفته اند تصوف از کج جور و کج
و ما خدای که ام گرفتار و از خلق که رنجین و گفته اند توکل است که اگر چیزی بود و اگر
چیزی نبود و در هر دو حال بیا کن باشی و گفته اند عبودیت رضا دادن است بفعل
خداست و گفته اند نفس از سه صفت خالی نیست کافر است با منافق با مرامی و فاسق
ایشان در ماه و محرم سال دو صد و هشتاد و سه حج می رسد بوده و این قول اصح است
و مدت عمر شریف هشتاد و گویند و دینی که بنمازه ایشان را برداشته مردم با رجوع بود
حج و هشتاد ساله که آن مشغله را شنید بیرون آمد چون بنمازه رسید آواز برادر که ای
مردمان آنچه که من می بینم شما می بینید گفت و شستما از آسمان می آیند
و خود را بر خازنه می مالند و مسلمان شد

حضرت شیخ ابو سعید خراسانی رحمه الله

نام ایشان احمد بن عیسی است و لقب حرازه اصل ایشان از بغداد و طریقه خراسانی است
بایشان و اول کسیکه در فناء و بقا عبادت کرد ایشان بود و در دوازده بزرگان و قدما می باشد
انعام بر علم تو حید و اشارت انعام و یگانگی می باشد شیخ السلام فرموده اند که در علم تو حید
همه میر و بالند و از مشایخ هیچکس از وی نمی شناسم و نه دیک است که خراسانی غیر بی بودی
از بزرگی و مرید محمد بن منصور طوسی و در او شاد و مریدان آبتی بوده اند و با ذوالنون
و سیدی سقطی و شبر خانی و غیر ایشان از اجله اکابر صحبت داشته اند گویند و قتی در غزوات
بودند و حاکمان و عامیکردند و میرا دیدند ایشان گفتند چرا آرزو آن که من هم عاقل باشم

چه دعا کنم چیزی نمانده که بامن نکرده باز قصد دعا کردم با لعلی آواز زد او که پس وجود حق بخاک
این پس از یافت باز ما چیزی نخواهی ایشان گفتند وقت غریز خود را خیر بزرگترین چیزی را
مشتول کن و گفتند علم آنست که در عمل آرد ترا و یقین آنست که برگردد ترا و اوقات ایشان
در سال دو صد هشتاد و شش پنجاه و پنج بود و بقوله دو صد و هشتاد و پنج و یا هفت
و قیر در مکة معظمه است

حضرت شیخ عباس بن حمزه نیشاپوری رح

کنیت ایشان ابو الفضل است و باقر بن النعمان مصری صحبت داشته اند و حضرت بایزید
بسطامی را دیده و فایده ایشان در ماه ربیع الاول سال دو صد و هشتاد و هشت
هجری بوده

حضرت شیخ ابو حمزه بغدادی رح

نام ایشان محمد بن ابراهیم است یا بشرفی و سمری سقزی و ابو تراب نجفی صحبت داشته
و مرید حارث محاسبی اند و از اقربان ابو الحسین نو نسی و خیر سلج بودند و وقتی
در بغداد از قرب الی چیزی می اندیشیدند از خود غایب گشتند و پیمان در رفتن ایستادند
چون با خود می شن آیدند خود را در آبادیه دیدند زیر میله

حضرت شیخ ابو حمزه خراسانی رح

اصل ایشان از نیشاپور است و از جمله مشایخ و دروکل بگانه بوده یا ابو تراب نجفی
و شیخ ابو سعید خراسانی صحبت داشته اند و از مریدان سعید الطائفه بوده اند صاحب
کشف المحجوب نوشته اند که روزی در بیابان ایشان در جای بی اقامت بودند چون سه روز
بگذشت گروهی با آنها رسیدند با خود گفتند که ایشان را آواز دهم باز گفتند که خوب نباشد
که از غیر مددخواهم شکایت کنم که خداوند من مرا در جاه انداخته شمار بر آید آن گروه پس
چاه آمدند گفتند این چاه در میان راه است مباد این چاه بیاید و برفتند تا بحسبیت
نواب سلیمان چاه را بیورشم ابو حمزه گفتند نفس من با خطر است آمد و از جان خود نجات
بخون آنها سه چاه پوشیده رفتند من با حق مناجات کردم و از غیر او نجات گشتم چون

از سر چاه آواز می شنیدم چون دیدم سر چاه را کسی بکشد و جانوری بخلع مثل از دمادم
خود را درون چاه انداخت و انتم که سبب نجات من هست و فرستاده حق است دم از ان بگویم
و مرا بیرون کشید با تنه آواز داد که نیکو نجات یافتی یا اما حمزه که بتلفی از تلفی ترا نجات داد
نقل است که روزی سید الطائفة شیخ جنید البلیس را دیدم برهنه برگردن مردم می نشست
ای ملعون ستم نداری از بن مردم البلیس گفت کدام مردم اینها مردم نیستند مردم ما
که در مسجد شریف اند و بگرم سوخته اند چون در مسجد رفتند ابو حمزه خراسانی و ابو الحسین
و ابو بکر و قاق را دیدند مرا قبا نشسته ابو حمزه سه برآورد و گفت دروغ گفتی ملعون
اولیای خدای از ان غریبه تر اند که ایس را بر حال ایشان اطلاع باشد وفات ایشان
در سال دو صد و نود و هجری بوده

حضرت شیخ ابو بکر و قاق رحمہ اللہ

نام ایشان محمد بن محمد است جامع علوم ظاهری و باطنی بوده اند و با سید الطائفة
صحبت داشته اند و از اقران ابو الحسین نوری و ابو حمزه خراسانی اند وفات ایشان
در سال دو صد و نود و هجری بوده

حضرت شیخ ابراهیم الخواص رحمہ اللہ

کینت ایشان ابو اسحق و اصل از بغداد است صاحب صوفی و در طریق توکل و توحید
بگامه و از خاصان و رگانه الهی بوده اند و از اقران سید الطائفة جنید و نوری و صحبت
دار خضر علیہ السلام گفته اند که شیخ ابو الحسین خرقانی گفت در بیان سخنان
که ابراهیم خواص با من میگفت این بود که اگر با خضر صحبت بایی تو به اگر از هری شیخ
بگم روی از ان تو بکن محبت و دینوری فرموده اند تیم خواب بودم و در مسجد بن نمودم
خواهی که دوستی از دوستان بایستی برخیزم بر سر قل تو به شو بیدار شدم برف ببارد
آنجا رفتم و ابراهیم خواص را دیدم مربع نشسته و گردوی مقداری از سری سبزی
ار برفت و با هم حرف که بر سر و ته کرده بود و عرق غرق گفتم این منزلت بچه یافتی گفت
از خدمت خضر وفات ایشان در سال دو صد و نود و یک هجری بود و یوسف بن حسین

ایشان از شصت و دو قرن گروه لعلیت شکم بر جنت حق پیوسته گویند هر بار سه که فارغ می گشتند غسل میکردند و آن روز که از دنیا بر فتنه هفتاد و پانج غسل کرده بودند و سرهای عظیم بود بار آخر در آب بر فتنه و قبر ایشان در زیر حصار طبرک خفا بان است

حضرت شیخ زکریای بن دلویه

کنیت ایشان ابوبهی است و از اهل بنی پور بود و از کسب ثروت می ساقطند و وفات ایشان در بنی پور سال و دو صده و بنود و چهار هجری بوده

حضرت شیخ ابوالحسن نواری رحمة الله

نام ایشان احمد بن محمد و بقوله محمد بن محمد و مشهور اند با بن لغوی و پدر ایشان از بنی پور که باین هرات و مرو واقع شده مولد و منشاء ایشان بغداد است و نواری از آن گویند که چون در خانه تاریک سخن میگفتند از نور یا طن ایشان محاذبه روشن میشد و بنود حق اسرار از زبان میدادند و مرید سر سی سقلی اند و النون مصری را دیده بودند و با محمد علی قصاب و احمد بن الحواری صحبت داشتند و از زمان سید الشهدا و در رلقت مجتهد و صاحب مذهب بوده اند ایشان را مشایخ وقت امیر القلوب کشف وجود و حالتی عظیم داشتند طریقه ایشان را نواریه گویند و معاملات ایشان موافق جنبه است و قاعده مذهب ایشان تفصیل تصوف باشد بر فقر و صحبت اشیاء میفرمودند که یک نفس در دنیا نزد یک من دوست ترا ده هزار سال آخرت است از هر آنکه این سرای حذر تبیت و آن سرای قربت و قربت بجز نیست باشد نقیض است که نواری شیخ غسل میکرد و روزی جامه ایشان را برد و میخواست از آب بیرون نیامده بودند که باز و خندخواست و هر دو دست او خشک شده بود گفتند الهی چون این جامه باز آورد تو هست این را باین باز ده شیخ خرمو و ند تصوف ترک کردن جمیع حظوظ را است و نیز فرموده ایمین لم یعرف الله تعالى فی الدنیا لم یعرفه فی الآخرة هر که دنیا را حسی خدا را در دنیا نمی شناسد او را در آخرت از اکل مریدان و اکابر ایشان بود و بنی پور خرمو ده اند که یکی کسرح رزمان ابوالحسن نواری چون او نیکو طریقت و عالی سنجیده

شیخ الاسلام گفته اند جوانی خراسانی نزد ابراهیم قضا که گفت میخواهم نزدی را ببینم گفت او چند سال نزدیک
 مایود و پنج از دشت بیرون نیامد یکسال دیگر در شهر بگذشت و با کس نیاخت و در سال دیگر
 در ویرانه خانه بگرفت و پنج بیرون نیامد مگر نماز و سالی خاموشی کرد و نایب یکس سخن گفت
 آن جوان گفت میخواهم البته او را ببینم ابراهیم او را بنوری دلالت کرد چون شیخ رسید
 از و پرسیدند با که صحبت داشته گفت با ابو حمزه خراسانی شیخ گفتند آن مرد که از تو ب
 نشان میدهد و ایشان را میگفت آری گفتند چون با درسی ویر اسلام کوئی با که
 اینجا ما یکنم قرب بعد نه دست شیخ ابن عربی فرماید قرب نماند تا مسافت نپاشد و نماند
 بود دو کاهن بجای پس قرب بعد بود و قات ایشان در سال دو صد و نود و پنج هجری
 بوده و بقوله دو صد و هشتاد و شش واضح قول اول است چون شیخ ابو الحسن
 بر حمت حق پیوستند سید الطائفة فرمود نزد یکس و حقیقت صدق سخن گفت تا روزی
 بمرد که صدیق زمانه او بود

حضرت شیخ عمر و بن عثمان مکی الصوفی رحمه الله

کنیت ایشان ابو عبد الله است مرید سید الطائفة و استاد حسین بن مفلح و حلاج
 و صحبت داشته اند با ابو سعید خراسانی و عالم بوده اند بعلوم حقائق چون سخن ایشان باز
 شد مردم بکلام منسوب داشتند و مجبور ساختند و از مکه مکه بیرون کردند چون بچه
 آبل آند یا ایشان را قاضی آنجا نمودند اصل ایشان از زمین است از بزرگان و سادات
 این قوم اند بزرگان این طائفة گویند هر چه بر حسین که سبب دعای عمر و بن عثمان است
 که ویرا از خود بر نهند و قات ایشان در بغداد سال دو صد و نود و شش هجری بود
 و بقوله دو صد و نود و یک و بقوله دو صد و نود و هفت که سال وفات حضرت سید الطائفة
 است و قول آخر اصح است

حضرت شیخ ابو عثمان واعظ رحمه الله

نام ایشان سعید بن اسمعیل بن منصور است و مولد و فساد وی بوده بعد از آن بر پیشانی
 انتقال نمود و هم در آنجا رحلت فرمودند و قات ایشان در سال دو صد و نود و هشت هجری است

حضرت شیخ سمنون بن محمد الکذاب

گنبت ایشان ابو الحسن است و لقبوا ابو القاسم خود را کذاب لقب کرده بودند پس
که در لغت الاشب و نگور است و تا کذاب نیک گفتند ایشان را نامی دیگر استند و علم محبت
یکانه بودند با سری مقلی و محمد بن علی قصاب و ابو احمد فلاسی رحمه الله صحبت داشته اند
و از قرآن حضرت شیخ بنفید و حضرت شیخ ابو الحسین نوری پوه اند هر شب از روزی تا نصف
نماز میکردند حضرت شیخ ابو احمد فلاسی گفته اند مردی بر فقر ادریچدا و چهلزار درم نفقه
کرد سمنون گفت یا ابو احمد ما استطاعت این نفقه نیست بر خیر ناگو شویم و برود
یک رکعت نماز بگذاریم پس بد اتن رختیم و چهل هزار رکعت نماز گذاریم و بعد از آن
در سال دو صد و نود و هشت هجری رونداوه

حضرت شیخ ابی عثمان حیری قدس سره

نام ایشان سعید بن اسماعیل نیشاپوری است و حیره محله ایست از محلات نیشاپور اما
اصل ایشان از ری است مرید شاه شجاع دابو حفص خدا و بجای بن معاذ رازی صاحب
کشف المحجوب فرماید که حق سبحانه و تعالی فرمود ابو عثمان را از ستم پور ستم مقام عنایت
نمود و مقام رجا از بجای معاذ یافت و مقام عزت از صحبت شاه شجاع و مقام شفاعت
از صحبت ابو حفص و در همین محل صاحب کشف المحجوب می نویسد مرید را و ابابنده که صحبت
شیخ پنج یا شش یا بیش تر ازین برسد و از هر پیری و صوفی ویرا کشف مقامی کرد و یا ستم
در ویم و یوسف ابن حسین و محمد فضیل بنی صحبت داشته بود و در ریاصت انداخت
شود و یگانه و در ابتدای حال بیست سال اندر بیامانها عزت گردیدند چنانکه حسن آدمی
نشدند و از شفاعت پیر ایشان بگذاخت و چشمه ما مقدار سوارش جوان و روزی
مانده و از صورت آدمیان بگشتند پس از بیست سال فرمان صحبت کرد گفتند این
صحبت باطل خداست و مجاوران خانه دس که نام مبارک بود و قصد مکه معظمه کردند و شبها
از آمدن ایشان بدل آگاه بودند با استقبال کردند و ایشان را بصورت مبدل شده
و بجای که بجز رقی چیزی مانده بود و یافتند و گفتند یا ابی عثمان بیست سال برین

و سستی که کردم و ورزش در روزگار و عاقلانه بودی که چراغی و چه دیدی و چه شنیدی
و چرا باز آمدی گفتند بس که میرفتم و آفت سکر دیدم و نویندی یا فتم و بعد از آمدن جمله شاخ
گفتند یا ابا عثمان حرام و سستی که بعد از تو بر میبان که عبارت محمود سکر گفتند که انصاف
جمله بدای و آفت سکر باز نمودی و از جمله سخنان ایشان است که گفته اند خلاف سنت
و نظام سلطنت ریاست باطن بود و گفته اند خوف از عدل اوست و چرا از فضل راوده
اند که خدا را نثار دوست دارد و از او منتهی خدای و بقای خدا بود و گفته اند عاقل است
که از هر چیز پرهیزش از آنکه باورسد که آن بسیار و وفات ایشان در راه بیع اللاد
سال دو صد و نود و هشت هجری بوده

حضرت شیخ احمد بن محمد بن مسروق

کنیت ایشان ابو العباس و اصل از طوس است از قدما می مشایخ و بزرگان تهرانی
بوده اند و در بغداد سکونت داشتند و او ستا و شیخ علی زود باری و شاگرد
حارث محاسبی اند و با شیخ بنی سقلی و محمد بن منصور طوسی صحبت داشته اند
حضرت سید الطائفة شیخ بنی از ایشان حکایات میگردد اند ایشان فرموده اند
هر کس ترک کند تدبیر از تدبیر کافی میکند پراست و نیز فرموده اند که بسیار نظر کردن
بسیوی باطل میرود معرفت حق را از زوال وفات شیخ در سال دو صد و نه هجری
بوده

حضرت شیخ طاهر بن محمد صلیح نبلی رحمه الله

از اهل مریدان شیخ ابو عثمان حیرانی اند و صاحب مقامات عالی وفات ایشان
در سال سیصد و دو و هجری رویداده

حضرت شیخ یوسف بن حسین رازی

کنیت ایشان ابو یعقوب و از قدما می مشایخ کنایه مرید و النون مصری
و شاگرد امام احمد حنبل اند و عمر رازی یافته با بسیار از اهل نظام صحبت داشته اند
فرموده اند شنیدم که ذوالنون ابیسم اعظم میداد نمذقی خدمت وی کردم و در وقت
تعلیم آن نمودم تا آنکه روزی طبعه با سر بویاش که در سفره سیرای بودین داد و فرمود

بنامان دوست من برسان طبق ما برداشته روانه شدیم و در راه بخاطر هم گذشت که آیا در خانه با خود رانته ایستم ضبط کرد چون واکرم در آن موشی بود و بدرفتارم گفتم من استنزه اگر و غصبا باز گشتم چون مراد بدید گفت هرگاه امانت داری موشی نتوانستی کرد امانت داری اسم اعظم را چون توانی نمود و وفات ایشان در سال سه صد و سه یا چهار هجری بوده

حضرت شیخ ابوالعباس سبکی رحمه الله

تمام ایشان عبداللہ بن محمد بن نافع بن کرم بہت و باصل از اہل بیت است کہ در نو احیای قند بار است و در تاریخ ابن کثیر بطور است کہ ابو العباس سبکی مہفتاد سال پلو بر زمین فرسایند و بدیوار و ستون میکشیدند و پامی بر بہتہ از دنیا پور بحر مدین الشرفین رفت و مدتہا در بیت المقدس اقامت نموده وفات ایشان در ماہ محرم سال ۳۵۰ یا ۳۵۱ ہجری بودہ

حضرت شیخ ابوالعباس عبداللہ بن جلابا قدس سرہ

تمام ایشان احمد بن یحیی است و باصل ایشان از اخداد بوده و ساکن گشتند بر بلہ دمشق از اجلہ مشایخ تمام اند و مرید ابو تراب بخشی اند باسید الطائفہ و از صحبت داشتند و قتی ابو العباس بنی ایشان را دیدند کہ در میو امیر و غذا و از او دم کہ بشنا ختم و رجواب ایشان گفتند شناسی شیخ الاسلام فرمودہ اند ابو العباس شاخت شخص را میکشفت و ابو عبداللہ شاختی تمام و معروف را وفات ایشان در سال ۳۵۰ ہجری بودہ

حضرت شیخ حسین بن منصور جلابا قدس سرہ

بکینت ایشان ابو العباس و باصل ایشان از میضای فارس است و صاحب سکر بود و خلایج از این جہت گویند کہ بد و زشتی بدو کان جلابی کہ دوست ایشان بود رفتند و او را یکبارہ فرستادند بجای او با بگشت اشارت کردند چینی کی شود و سپید و از یکسو در باب ایشان مشایخ زعمم الله را اختلاف است بعضی مثل شیخ عمر و بن عثمان مکی کہ پدر ایشانند و ابو یعقوب زنجوری و علی بن سہیل اصفہانی و غیر ہم از مشایخ متقدمین انکار کرده اند و میجو رساختہ اند و نسبت بسو میسکند اما

جوان شیخ ابیکر شیلی و ابوالقاسم بن عطاء و شیخ عبدالقدیر خیف و شیخ ابوالقاسم نراق و
شیخ ابوالحسن و شیخ الاسلام خوانجیه عبدالقدیر انصاری و شیخ ابوالقاسم کرک
و پیر علی جویری صاحب شینت الخیریه غیر ایشان از مشایخین بزرگوارند و بزرگوارند
و گفته اند مجبور شایسته بنور اصل خود صاحب شینت الخیریه و در اندکین معتقدیم اما سخن
او اقتضای انشا بدست حضرت جوهر محمد پارس از بزرگواران و فضل الخلاب آورده اند که
در تفسیر کتب نوشته اند که سید الطائفه شیخ عبدالقدیر قومی مبتل حسین بن منصور ثواب
این اقرا می محض است بر سید الطائفه و وفات ایشان پیش از قضیه حسین بن منصور
پیا زو یا دوازده سال بعد از وفات ایشان بود و نظر بر ظاهر میشود و آنچه ایشان
آید از غلبه شوق و جدی عشق و محققان استین مراتب بود و حدیث عشق الهی است که چون
محبت بر مرتبه اعلی رسید عشق در آبش بسوزد و از جوهر خالص و در نظرش جویباران
هر چه بیند یا در شناسند و در شب و در روز ظاهر و باطن او یار باشد و جز یار در دهر عالم
پسند ندارد و به بنده چون عاشق بر تنه او ال کرده یقین که هر چه در نظرش در آید از کثرت
یا تنه او در چنانچه مولانا عبدالرحمن جامی نسبت به همین حال فرمایند طبیعت بسکه در برابر
نظاره سینه و آرم توئی که هر چه پیدا میشود از او و در تنه او توئی و نیز بعضی او که باطن
فرموده اند طبیعت خود را خانه دل بغیر از تو کس نیست و بهر شکل آبی تو باشی در این
سین حسین بن منصور در نیالت بودند که از بجزی و بدلیه عشق انانیت گفتند و نظر ایشان
بسیج جز خیز یار و در نیالت و چون صورت ایشان نیز نظر افتاد و از راه صورت یار و
اگر چه صورت ایشان بود چنانچه همچون لاله که در حدیث عشق در آید و از لیلی است و در
که این کسبت گفتند لیلی هست منصور و جوهر محبوب تو گفت لیلی خود هم قر و کران لیلی از قیام
بیرون شود و همه کوه و صحرا چون شمع شود و اگر چه در حقیقت همچون لیلی نبود اما در نیالت
عشق و خلد و بد به خود و یار و دیده و یار و اخوند و از کمال یکا یکی و یکپختی و توئی بر شایسته و الا
بسیج چه نسبت خاک را با عالم پاک که که در اکت عاجز است از درک او در اک با قفسیه
بقل ایشان در باب الطاق انداد و در شینت نیست و پنجم دی چه سال صد و نه هجری واقع شده

حضرت شیخ ابو العباس بن عطاء

نام ایشان محمد بن احمد است اجدادی الاصل و از علمای شیخ و ظرفاء است و بود
اندیش کرد ابراهیم مارستانی اند و با سید الطائفة و شیخ ابوسعید خراسانی صحبت داشتند
و ایشان را تفسیر است بس نیکو بر تمام قرآن مجید بر زبان اشارات و قیاسات
ایشان در راه و بیفاده و سال سه صد و نه هجری بوده و بعضی سه صد و یازده نیز گفته
و آن صح قول اول وزیر قاهره با شد خلیفه چون حسین منصور گشت از ایشان سید
که چگونگی و ریحی علاج گفتند تو در حق خود پیر و از و سیم و مان بازده و زیر گرفت تفسیر
میکنی و فرمود تا داند انهای ایشان را لگان لگان کننده بر سر مبارک ایشان نشاندند
و در همین حالت بر حث حق پیوستند

حضرت شیخ ابو بکر رازی قدس سره

نام ایشان محمد بن زکریاست و از بزرگان ابی الطائفة و دلم و ایشانند گفته اند در شیخ
بسیار کس از ایشان گریان نموده و پیوسته عبادت میکردند و قیاسات ایشان و زبان
سه صد و ده هجری بود

حضرت شیخ ابو الخیر حمصی ریحی الله روحه

باز با وید کعبه را بر قدم توکل و تجرید طی نموده اند و قیاسات ایشان و در سال سه صد و ده

حضرت شیخ ابو محمد حریری رحمة الله

نام ایشان احمد بن محمد بن حسین است و بقول حسین بن محمد و ابی سعید اشعری
از اکمل مریدان سید الطائفة اند چون سید الطائفة و قیاسات نمودند ایشان را بجای
سید الطائفة بنشانند و رفق و اصول امام بودند و با سید سلیمان بن عبد الله شری
صحبت داشته اند گویند یکسال بکام عطیة مقام کردند و تحقیق و سخن گفتند و پشت
باز نه نموده اند و با سید دراز نموده ایشان گفته اند اخلاص مقرر یقین است و با سید
و گفته اند مرجع عارفان بخدا و در هدایت بود و مرجع عوام عبادت نامه ای و قیاسات
ایشان و در سال سه صد و یازده و بقول چهارده هجری بوده و در جنگ قرطبه از لشکر حجت حق

حضرت شیخ بنان محمد الحمال قدس سره

اصل ایشان از واسطه است و در مصر سکونت داشتند صاحب مقامات و کرامات علیه السلام
 و با سید الطائفة صحبت داشتند و برای ایشان خواص را در دوا و استخوان نوزی و
 ایشان گفته اند در کشته بودم و نزد یک پسر جوانی بود ششپنجه در می چند پیش آن جوان
 نهاد و گفت مرا با این حاجت بپست آن شخص گفت بر فقیران و مسکینان قسمت کن چنان کرد
 او را دیدم که در وادی برای خود چیزی بپست گفتم کاش برای خود از آن درهما چیزی نگاه
 میداشتی گفت نمیدانستم که تا این زمان خواهم زیست و فایده ایشان در سال سه صد و سی

حضرت شیخ محمد بن فضیل قدس سره

بنیت ایشان ابو عبد الله است و اصل از بلخ فرزند شیخ احمد خضرویه اند و تعصبان بکفایت
 ایشان را از بلخ بیرون کردند و روی شهر کرده اهل شهر را از فرین کردند شیخ الاسلام گفته اند
 پس از آن شهر بلخ صدیقی برخواست ایشان گفته اند مرید می کرد و طلبت نیابند آن ایشان
 ادبار و مکه شاری دوست و گفته اند نزد دو تیار گشت و اگر توانی ایشان کنی و اگر توانی مراد
 وفات ایشان در سال سه صد و نوزده هجری بوده و قبر در مصر قند است

حضرت شیخ ابوالحسن وراق ر.ا

نام ایشان محمد بن سعد است از کبار مشایخ شیخ بود و قدما می ایشانند و مرید الوعیان میری
 و عالم بوده اند گفته اند کرم و جفا داشتند گریه و مکنی گاه یا خود را پس از آنکه عفو کرده با
 وفات ایشان در سال سه صد و نوزده هجری است

حضرت شیخ ابوالحسنین و راح قدس سره

اصل ایشان از شهر بغداد است خادم ابراهیم خواص اند و در سماح از عالم رفته اند و
 ایشان در حال سه صد و بیست هجری بوده

حضرت شیخ ابو عمر و دسقی قدس سره

از کبار شیخ شامی و ده اند و ابو عبد الله جلا و اصحاب ذوالنون مصری صحبت داشتند گفته

تعارف است که غیر خدا را در تقصا نمی بیند بلکه چشم پوشد از با سوای او تنبیب مشاییده او
که منزله است از جمیع نقصان با وفات ایشان در سال صد و بیست و هجری بوده

حضرت خیر النجاشی قدس الله سره

کنیت ایشان ابو الحسن است و نام محمد بن اسمعیل و اصل از سامره و سکن ایشان
بنیاد و مرید سری سقطی و از قرآن سید الطائفه شیخ جعید و استاد نوری و این علما و بزرگ
آنها برایم خواص و شبیه هر دو در مجلس ایشان توبه کردند شبیه را نزد سید الطائفه فرستاد
و النجاشی توبه و سبب انباشی ایشان در تفصیلات الانس مذکور است گویند وقت نماز شام
که ملک الموت سایه انداختند بر او از بالین برداشته گفتند عفاک الله تو وقت کن که توبه
خداست و من بنده خدا هستم ترا گفته اند که جان او بر دار و مرا گفته اند چون وقت نماز آید
بگذارد از اینجا بر توبه فرموده اند فوت نمیشود و آنچه مرا فرموده اند میشوید و پس طهارت کردند
و نماز گذارند و جان سپردند و وفات ایشان در سال صد و بیست و دو هجری بود و
و مدت عمر یکصد و بیست سال

حضرت شیخ ابوبکر الواسطی قدس سره

نام ایشان محمد است ابن موسی و مشهور اند با بنی فغانی از قدامه اصحاب سید الطائفه
شیخ جعید و شیخ ابوالحسن نوری و از علمای مشائخ و عالم و جامع اندر علم ظاهر و باطن
و امام توحید و علم اشارت و صاحب مقامات و کرامت بوده اند شیخ الاسلام فرموده
اند که از زبان یکس و خراسان آن توحید نیامده که از زبان واسطی و هم شیخ الاسلام
فرمایند که واسطی گفته اند که گویند نزد یکم دور است و آنکه دور است درستی او نیست است
وفات در مرد بوده بقول صاحب طریقات سلمی بعد از صد و بیست و هجری و بقول صاحب
مناجس الاخبار سال صد و بیست است و قول ثانی صحت و قبح نیز در مرد است

حضرت شیخ ابوبکر کانی قدس سره

نام ایشان محمد بن علی خفرف است و اصل از بغداد و از مریدان سید الطائفه شیخ جعید و
و سایر ائمه و بزرگ معتمد بود و اند ایشان را بر این حرم میگفتند و در طواف دو باره میخواندند

سی سال در حرم نشسته بودند و درین سی سال شبانروزی یک بار طهارت نکرده و یک بار وضو نکرده و خواب نکرده و صحبت نداشتند و در حق علیه السلام بودند و حضرت رسول صلوات الله علیه در خواب میدیدند و از خواب بیدار میشدند و جوابهای شنیده و چنانچه یک شبی پنجاه و یک مرتبه تهنیت خدا صلی الله علیه و آله و سلم را بجا میآورد. وقتی بنیخبر خدا صلوات الله علیه فرمود که هر روز حیل و کیا و کیا و یا حی یا قیوم یا الله الا است یوں و اینها نمیدول می نمیرد ایشان گفته اند انش کفایت عتوبت است و قرب اهل دنیا و صحبت است و اینها میل کردن مذلت تقصوف همه خلق است هر کرا خلق بیشتر و تصوف و گفته بیشتر و گفته است آن صحبت اختیار است برای محبوب و گفته اند بخت در دنیا پاش و بدل در آخرت و گفته اند که کردن و در دامن استوار گناه است و تنگنادر در موضع فکر گناه و فقاات ایشان در سال صد و شصت و دو هجری بود و در کفر و کفر

حضرت شیخ ابراهیم بن داود رحمه الله

کنیت ایشان ابو اسحق است و از اجله شیخ شام اند و النون مصری و سید الطائفة و ابو عبد الله جلار ا دیده اند و عمر بسیار یافته اند ایشان گفته اند عاخر ضعیف ترین تعلق آنست که عاجز بود از دست داشتن شهادت و قوی ترین آن بود که قادر بود بر ترک آن و گفته اند آنچه کفایت بتو میرسد بچانه است و آنچه استول و فتح در ریاده طلبی است و گفته اند کفایت و در آن تو کمال است و کفایت تو نکران اعتماد بر املاک و اسباب و گفته اند بخت است از دنیا ترا دو چیز یک صحبت درویش و دو دم خدمت ولی و فقاات ایشان در سال صد و شصت و دو هجری بود و در کفر و کفر

حضرت شیخ ابوالحسن بن محمد مزین

نام ایشان علی است و از امتایخ بغداد اند و سید الطائفة و سید السیال بن عبد الله شری محبت داشته اند و مجاور ملک معطی بودند و مزین و داند که مرین صغیر و دیگر بکیر این مرین صغیر اند شیخ الاسلام گفته اند مزین بشیر بکیر سید گفت تم امامه فاقبره شیر برجا خود بمر و چون بر سر کوه رفت گفت تم او را بشیر بشیر بر پایی خاست و زنده شد و فقاات ایشان در سال صد و شصت و شصت هجری و بقول اب صد و شصت و شصت هجری بود و در کفر و کفر

حضرت شیخ ابوبکر بن طاہر دینوری

نام ایشان عبد اللہ بن حارث طائی است و از کبار مشائخ حیل و از اقربان شبلی اند با بزرگو
 بر حسین محبت داشته اند و قات ایشان در سال سیصد و سی و ہجری بودہ

حضرت عبداللہ متنازل قدس سرہ

یکانه زودگار و صاحب اسرار بود عالم معلوم ظاهر و باطن و محدث نوده اند و مریدان
قصا گرفته اند بی کسی فریضه از فراغین منافع کنند الا که مبتدا گردد و فیضانی کردن مستقیم هر که
بزرگ سمت حقیقا گردد زود باشد که در بدعت افتد و گفته اند ناباوب محتاج حیریم که بهیچ
علم و گفته اند حقیقت فقر انقطاع است از دنیا و آخرت و سختی شدن بخداوند دنیا و او
و گفته اند عارف آنست که از هیچ چیز تشویش نیاید و قات ایشان در سال سه صد و سی و یکم خرمی

حضرت شیخ ابراہیم بن غنیان الکرمی شافعی

گفت ایشان ابواسحق و از مشایخ خلیل و از اصحاب ابوسیدالدیلمی و ابراهیم خوافی و
و گفته اند هر که حرمیت مشایخ نگاه ندارد بدستوی های دروغ و گزافهای بیفروغ گردد
و بان فنیحت گردد و وفات ایشان در سال صد و سی و هفت هجری بوده است

تشیخ ابو علی مشغولی قدس سره

نام ایشان حسن بن علی بن موسی است و مشغول دهری است برده فرسنگی مهرش کرد
ابوعلی کاتب و ابو جعفر موسی اندوخت ایشان و رسال سجد و خیمیل و خجری ابو
دقبر و مشغول است

شيخ الوعيد اعرا في قدس بيرة

اصل ایشان از فارس بوده و پیشاپور سکونت داشتند از بزرگان مشایخ و معتقدان
ایضا گفته اند که اگر شیخ ابوبکر شبلی اند و شیخ ایشان از بزرگان میدانستند و قات ایشان
پیشاپور در سال صد و چهل و هجری بوده

فترت شيخنا جعفر الخزاز رحمه الله

نام ایشان احمد بن محمد است و اصل ایشان از بیره و ساکن بودند که بمکه مغیره در وقت خود

خود شیخ حرم بود و اندیشنازه انصافیت بسیار است و با سید الطائفة صحبت داشته اند و وفات ایشان در سال سه صد و چهل و یکم هجری بوده

حضرت شیخ ابوالقاسم بن احمد مولد المصطفی

کینست ایشان ابو محمد است و صحبت داشته اند با سید الطائفة و وفات ایشان در سال سه صد و چهل و یکم هجری بوده و قبری در شیراز است

حضرت شیخ ابوالقاسم الحاکمی المرقندی

کینست ایشان ابوالحسن از کبار شیخ طریقت اند با ابو عبد الله علامه ابراهیم قنصاری صحبت داشته اند و وفات ایشان در سال سیصد و چهل و دو هجری بوده

حضرت شیخ ابوالقاسم بن عیسی البغدادی

نام ایشان اسحق بن محمد بن اسمعیل است و با ابوبکر اوراق صحبت داشته اند و ایشانرا تفسیر است بر بعضی آیتها کلام مجید و فرقان حمید بسی نکات و اشارات مشایخ سلف در آن جمع کرده اند و زری میان خلقی نشده بود و در حکم میکرد و دیگران از بزرگان بزیارت آن و ایشان را در بهانه کار مشغول و بسیار پیاده بر روستا حوض انداخت و نماز کرد تا چون فراغ نشد مراد را گفتند ای برادر این خود کو دکان کنند مردانست که در میان چندین شغل دل با خدای عز و جل نگاه تو انداخته و وفات ایشان در روز عاشورا سال سه صد و چهل و دو هجری بوده و قبر در مینج جا کرد و نیز مرقند است

حضرت شیخ

نام ایشان فارین است از خلفای حسین بن منصور حلاج و معاصر امام ابو منصور مات در مدینه و وفات ایشان روز عاشورا سال سه صد و چهل و دو هجری بوده و قبری در جا کرد و نیز مرقند است

حضرت شیخ ابوالعباس سیاری

و شترزاده احمد بن سیاری اند و با سید ابوالقاسم بن قاسم بن محمدی است و اصل از مروج و مرید ابوبکر اسطی اند و نظریه سیاره بنویسند و ایشان است و بنای این نظر بقدر جمع و اندکی است

وصاحب ماوم ظاهر و ماطن بودند و وفات ایشان در سال ستم صد و چهل و دو هجری واقع شد
و قبر در دست

حضرت شیخ ابوالخیر تنیاتی الاقطع

نام ایشان حماد است و اصل از ده تنیات بوده اند که از توالیع مصر است گویند تنیات
از مصلحه است از ولایت مغرب و شیخ زینبیل میباشند و ایشان را بدو دست نیر دیده اند
باشیر موالست و صاحب کرامات و مقامات بودند باسید الطائفة شیخ حبیب و ابوعبد
جلا صحبت داشته اند و در طریق توکل یگانه بودند و زمی یکبار دیدند که بر آب میروند و
اینچو بدست است و در فلکی بیاورده برو دیگر برآیدند که برآ میروند و گفتند اینچو بدست
که جای میروی گفت کج فرمودند و فرود آمدی راه برد که بدست بریدن ایشان در تنیات
نکود است وفات ایشان در سال ستم صد و چهل و دو هجری بوده

حضرت شیخ ابوبکر مصری قدس سره

نام ایشان محمد بن ابراهیم و استاد ابوبکر دق و فترانی اند و شاکر و نقاق کبیر باسید الطائفة
و نور می صحبت داشته اند وفات ایشان در سال ستم صد و چهل و پنج هجری بوده

حضرت شیخ ابومرزا حم شیرازی قدس سره

نام ایشان ابراهیم و یقوله بن ابراهیم است و اصل از نیشابور باسید الطائفة و دیم
و ابوشمان چیری و ابراهیم خواص صحبت داشته اند و چهل سال مجاورت مظهر بودند
در بندت در حرم بول نکر و نجیة تعظیم کعبه و شفقت حج گذارده بودند و پیوسته میفرمودند
که من سسی سال خلا می جنبید بدست خود پاک کرده ام و باین فخر میگردند چون مشایخ
وقت حلقه میزدند صد رهمه ایشان بودند گویند در موسم حج عجبی آمد که برات من پره
که حج گذارده ام بدو رخ خواهم رفت بامان تو مرا بتواشادت داده اند که برات بستانم
شیخ سادکی او را دیده اند گفتند که یاران یار و مطایبه کرده اند بجز من که محل استخابت
عاست اشارت کردند گفتند آنجا رفته بگوئی یا رب اعطینی البراة یعنی ای پروردگار من
طاکن مرا نجات از دوزخ ساعتی نگذشته بود که باز گشت و بدست او کاغذی بنویسد بنام

نوشته بود و تدبیر انوار الرحمن الرحیم بنده برادره فلان بن فلان من الناریفین این است نجات نما
 فلان پسر فلان از آتش وفات ایشان در سال ستم و چهل و شصت هجری بوده * *

حضرت شیخ ابو عمر و زجاجی قدس سره

کنیت ایشان ابو حمزه است و اصل از بغداد و محل اقامت ایشان در کربلا و سید الطائفة
 و ابراهیم خواص و پیر شیخ ابو العباس نهادند و با توری و درویم و سمون و حجریری
 صحبت داشته اند و ایشان پویدانان بوده اند و گفته اند و نیز پیر امینان اسم ازین طایفه است
 و شمس حج گذارده بوده و گفته اند که روزی نزد حنفیه رفتم و ایشان را با هم رفتم گفتند
 ای استاد با حق بگوی ترا عافیت دهد گفتند و در شریکتم بر سر من نه اند که تن ملک است
 خواهیم درسته داریم و خواهیم بپای تو گیتی که بیان ما و ملک ما داخل کنی تصرف و در کن تا نبند
 وفات ایشان در سال ستم و چهل و شصت هجری بوده و قبر ایشان در شوشنیز می باشد
 نزد یک قبر سری قطعی و شیش هجری است و مدت عمر خود پنج سالی

حضرت شیخ جعفر بن نصیر النخعی التوحاصی قدس سره

نام ایشان علی بن احمد بن سبیل است و اصل ایشان از پویشک که در نواحی بهات
 از جوانمردان شایخ خراسانند ابو عثمان حریری را دیده بودند و با ابو العباس عطار حری
 و طاهر مقدسی و ابو عمر دمشقی صحبت داشته اند ایشان گفته اند مردم گفته کرده اند اولیا
 که باطن ایشان بهتر است از ظاهر ایشان و باطن ایشان یکسان است و جمال که ظاهر ایشان
 بهتر است از باطن ایشان خود القاف نمیدهند از دیگران انصاف می طلبند یکی از ایشان طلب
 دعا کرد گفت حق تعالی ترا از رفقه تو نگاهدارد وفات ایشان در سال ستم و چهل و شصت هجری بوده و گویا بعد
 از وفات درویشی بر خاک ایشان رفت و ادحق و نیا میخواست شیشی بخواب دید که می گفتند
 ای درویش چون بر خاک ما آئی دنیا خواه اگر دنیا خواهی بر خاک دنیا داران رو
 چون بر خاک ما آئی بهمت از و کون بریدن خواه

حضرت شیخ ابو الحسین الصوفی القومحی قدس سره

متروطن بود و تدبیر و با عبد الله بن جلال صحبت داشته اند وفات ایشان در سال ستم و چهل و شصت هجری بوده

حضرت شیخ ابو بکر الدقاقی رحمه الله

نام ایشان محمد بن اود و دمشقی است و گفته اند دینوری الاصل اند اما ساکن بودند بشام مرید
دقاق کبیر اند حضرت سید الطائفة را دیدند و قوی تر و باو بیابانیدند و گفتند الی باذن خود
که مراد او می بود من چیزی بدول من آنکارا کن تا جان میا ساید چیزی برای ایشان بکشادند
و رازی برای ایشان افتاد و نزدیک بود که تباہ شودند گفتند الی بپوش که طاقت ندارم آنرا
پوشیدند و فوات ایشان در شام سال ۳۷۰ هجری و در سن ۷۰ و مدت عمر شریف صد و بیست و یک سال

حضرت شیخ ابو الحسن بن سالم کسری

استاد ابو الطالب کی و برید سبیل بن عبد الله شری اند و آخر کسی که از مریدان سبیل
بن عبد الله فوت کردند ایشانند و فوات ایشان در سال ۳۷۰ هجری و در سن ۷۰ و مدت عمر شریف صد و بیست و یک سال

حضرت شیخ ابو بکر مقید قدس سره

نام ایشان محمد بن احمد بن ابراهیم است و اصل از جرجان و از بزرگان مشایخ بودند
سید الطائفة و یوسف بن حسین را دیده اند و ابو عثمان جری صحبت داشته اند
و فوات ایشان در سال ۳۷۰ هجری و در سن ۷۰ و مدت عمر شریف صد و بیست و یک سال

حضرت شیخ اسمعیل بن یثیاء لوری قدس سره

نام ایشان اسمعیل بن یثیاء لوری است و اصل از بزرگان مشایخ بودند
سید الطائفة و یوسف بن حسین را دیده اند و ابو عثمان جری صحبت داشته اند
و فوات ایشان در سال ۳۷۰ هجری و در سن ۷۰ و مدت عمر شریف صد و بیست و یک سال

حضرت شیخ ابو عمرو بن بختاز

نام ایشان محمد بن احمد المقر است و یوسف بن حسین و عبد الله خراز را دیده اند
و فوات ایشان در سال ۳۷۰ هجری و در سن ۷۰ و مدت عمر شریف صد و بیست و یک سال
و فوات ایشان در سال ۳۷۰ هجری و در سن ۷۰ و مدت عمر شریف صد و بیست و یک سال

شیخ ابو عبد الله مغیری رحمه الله

حافظ و امام بنیاد بودند و حدیث شاکر و عبد الله بن احمد بن حنبل رضی الله عنهم سیدان طائفة

شیخ جنید را دیده بودند وفات ایشان در روزی چهار سال بعد از شصت و هجری بوده و قبر
در نذا دست

حضرت شیخ ابو بکر قطبی رحمه الله

نام پدر ایشان محمد بن عیسی بن یحیی است جامع بود در میان ظاهری و باطنی حاکم ابو بکر الله
گفته اند میرت و چند سال با ایشان صحبت داشته ام گمان میرسم که فرشته روگناهی نوشته
باشد وفات ایشان در سال سده و شصت و هشت و هجری بوده

حضرت شیخ ابو احمد قدس الله تعالی شرفه

نام ایشان احمد بن عطاء است از کبار مشایخ شام اند و ساکنی بودند بصحرای ایشان گفته اند
که حدیث نوشتن بمبل از مرد مرده و در ویشی گیر و وفات ایشان در سال سده و شصت
و نه هجری است و قبر در صحرای بود که الحال آن زمین را آب گرفته

شیخ ابو عبد الله دیلمی رحمه الله

نام ایشان محمد بن سلیمان صعلوکی الفقیه و اصل از فیثا یور است و در تبعیت و طریقت
امام وقت بوده اند ناشبلی و مترکش و ابو علی تقی صحبت داشته اند و صاحب این جا
گفته که ابو سبیل مثل خود ندیده و با نیز مثل او ندیدیم ولادت ایشان در سال دو صد
و نود و هجری وفات در سال سده و شصت و نه هجری بوده و مدت عمر هفتاد و نینال

شیخ ابو سبیل صعلوکی

کنیت ایشان ابو اسحق است با سید الطالعه صحبت داشته اند شیخ ابو عبد الله بن سلیمان
گفته اند ایشان را گفتم مرا و جیتی کن گفته کاری بکن که ازان ایشان شوی وفات ایشان
در سال سده و شصت و نه هجری بوده

حضرت شیخ ابراهیم بن ثابت

نام ایشان محمد بن عمر الحکیم است و اصل از قرطاجه در الانج می بود و در مرید محمد بن علی حکیم بود
اند و با احمد حنفی صحبت داشته بود و در صاحب انصاف اند و ثوریت و انجیل و زبور
و دیگر کتب آسمانی خوانده بودند و بدان اشعار نیز وارد و گفته اند اگر طبع را بر سر سگ گذارند

گوید شاک در سطره و اگر گویند پیشه تو چیست گوید یکرب کردن دل و خوارسی و اگر گویند نماز
تو چیست گوید تو میدی وفات ایشان در سال سیصد و هفتاد و هجری بوده و قبر و ترنیت

شیخ ابوبکر فرار از حجره الشکر

نام ایشان محمد بن جردون الفرائست از اجلای شیخ نیشابوری و تدبیر ابوعلی نسفی و عبد الله
منازل و ابوبکر شیبی و ابوبکر طاهر اهری و مرغش صحبت داشته اند شیخ گفته اند
اگر من ابوبکر فرار از اینمیدم صوفی نمیشدم وفات ایشان در سال سیصد و هفتاد و هجری بود

حضرت شیخ ابوالحسن حصری

نام ایشان علی ابن ابراهیم است و اصل از بصره و ساکن بود در بغداد و باطنی در نیشابور و در
شیخ شیبی میفرمودند که هرگز بنام کسی از من مطلق نگرد و گفته اند سحر کاهی مناجات
کردم که الهی از من راضی هستی که من از تو راضی ام ندا آمد که ای کتاب اگر تو از من راضی
میبودی که راضی باشی طلب میکردی وفات ایشان بروز جمعه ماه ذی قعد سال سیصد
هفتاد و یک هجری بوده

حضرت شیخ ابوالقاسم نصر آبادی

نام ایشان ابراهیم بن محمد بن حمزیه است و مولد به مقام نیشابور و در شیخ سبطی است و جامع
بود در میان علوم ظاهر و باطن و در حدیث و فقه فاضل و اسطر را دیده بودند و با اسطر
رو و باری مرغش و ابوبکر طاهر اهری صحبت داشته اند و در آخر مجاورت مکه معظمه گذشتند و وفات
ایشان در فحاشات الانس مذکور است بخط مولانا عبد الرحمن غامی قدس سره که در سال سیصد
و هفتاد و دو هجری فوت شده اند و بقول امام باقری و کتاب بحاسن الاجار و رساله امام قزلباش
در ماه ربیع الاول در سال سیصد و شصت و هفت است و قول اصح همین است

حضرت شیخ ابوبکر طرسوسی الحرمی

نام ایشان علی بن محمد بن محمد طرسوسی است چندین سال مجاورت مکه معظمه بودند و ایشان را
طاهر الحرمین میخواندند شاکر ابوالحسن مالکی اند و با ابراهیم شیبان کرمانشاهی صحبت داشته
اند و با ایشان نسبت درست ستم کردند و وفات ایشان در سال سیصد و هفتاد و چهار هجری

بوده و قبر در کد مغظمه است

حضرت شیخ عبدالواحد بن علی السیاری

ایشان شکار و شواہر زاده ابو العباس سیاری اند و روزے صوفیان را دعوت کردند و آنہا بسمع مشغول بود و ندیکہ ازان میاں پہوایتد و ما پدید گشت و ہرگز پیدانیا ندسرای خود را بر صوفیان وقت کردند و دین کار در آمد و وفات ایشان در سال سصد و ہفتاد و پنج ہجری

حضرت شیخ عبداللہ دیرقی

اصل ایشان از بزمی صافات خوازم ست و در بخارا متوطن شدہ اند و در فقہ و شعر و لغت و نحو و علم معرفت امام بودند و وفات ایشان در سال سصد و ہفتاد و شش ہجری رویدادہ

حضرت شیخ ابوالنصر سراج

نام ایشان سید اللہ بن علی الطوسی ست و لقب طاووس الفقہ اول تصانیف بسیار دارند از انجملہ کتابہ ست در علم تقوی و مرید ابو محمد مرتضی اند و سرے سقطی و ہسپیل شتری را دیدہ بود و در شب زمستانی آتش میسوخت و در معارف سخن میرفت ایشان را حالتی پدید آمد در میان آتش خدایر اسیدہ کردند و روی ایشانرا از آتش آتشی نرسید ازان سوال کردند گفتند کسیکہ بدرگاہ او آبروی خود و ریختہ باشد آتش روی او را نتواند سوخت وفات ایشان در سال سصد و ہفتاد و ہشت ہجری بودہ و قبر ایشان در طوس ست گفته اند ہر جنازہ کہ از پیش خاک من بگذرا بند مغفور بود و یکم این بشارت اہل طوس جنازہ ہارا از پیش مرقد ایشان میگذرانند

حضرت شیخ ابوالقاسم راژی قدس سرہ

نام ایشان جعفر بن احمد بن محمد ست متوطن بنیسا پور بود و ابو ابن عطا و محمد بن المہرادی و ابو علی رودباری صحبت داشتہ اند مشایخ دی گفتمہ اند چار چیز را ابو القاسم جمع ست کہ کسی را بنود جمال و مال و زہد و سخاوت یکاں وفات ایشان در سال سصد و ہفتاد و ہشت ہجری

حضرت شیخ ابوالقاسم المقری

نام ایشان جعفر بن احمد بن محمد المقری ست برادر ابو عبداللہ مقری اند از شاگرد

شیخ تراسان بود و نزد بابین خطا و جریری و ابو بکر بن ابی سعدان و ابو علی رودباری و ابو بکر
مبارک بنوری و غیره و گذشته اند وفات ایشان در نیشاپور در سال ۸۷۰ هجری و در وقت هجرت
هجری واقع شده است

حضرت شیخ ابو بکر کلا یا دی قدس سره

نام ایشان محمد بن ابراهیم بن یعقوب الکلا یا دی بنی سست کتاب ترفند از قصاید و اشعار
و اشعار از بزرگان گفته اند اگر ترفند بودی تصوف دانسته نشد و وفات ایشان در نیشاپور
در جمعه نوزدهم جمادی الاول سال ۸۷۰ هجری و بقولی هشتاد و چهار سالگی رویداده

حضرت شیخ ابو النجیر حبشی قدس سره

نام ایشان اقبال بود و لقب ایشان طاووس المؤمنین گویند پیر گاه بود و عند مقدسه
حضرت رسالت بنده صلوات و گنجی السلام علیک یا رسول الثقلین جواب آیه
و علیک السلام یا داوود المؤمنین و ایشان غلامی بود در حبشی الاصل و در وقت بزرگی
نیز بزرگی حق سبحانه خواست اشتغال تمام داشتند و همیشه خواجہ ایشان میگفت از من چیزی
نخواه ای شیخ نمی خواستند روزی الحاج کبیرا کرد گفتند اگر میخواهی برای من خدمت آزاد کن
خواجہ گفت که من چندین سال است که ترا آزاد کردم و حقیقت آنکه خواجہ بودی و بنده
پس خواجہ خود را و داغ کرده روی بچند و او را و در وقت حضرت سال مجاورت در نیشاپور
بودند و هرگز از روی کسی چیزی طلب نکردند و هرگاه میخواهند از کسی سوال کنند تا وقتی
آواز رسد که شرم نمیدارم و روی که باین پیش با سجد میکنی از ترا پیش غیر از آنکه اگر دانی شیخ بنویسد
شیخ ابو الدیاس بریدار ایشان نیز میگردند و وفات ایشان بکلمه عظمی در سال ۸۷۰ هجری و در نیشاپور

حضرت شیخ احمد بن ابراهیم السیوطی قدس سره

گفته اند ایشان ابو علی است و از اول متقدمان مشایخ بعد از ابو دینار شیخ سمری سقطی صحبت

داشته اند گفته اند ایشان با یک پسرین و دوای و غلبی خجسته اند که کوزه بردارند و میگردانند
و در تمام راه بغداد تا مکه معظمه بومی کسی میگردانند و قات ایشان در شبان در سال
سه صد و هشتاد و شش هجری بوده و بابت عمر هشتاد و سه سال

حضرت شیخ ابوالحسن بن سمعون

نام ایشان محمد است و لقب ناطق با حکمت و مشهور اند با بن سمعون از مشایخ بقره و در
شیخ سبلی بودند این سمعون گفته اند هر شخصی که از ذکر خدای است لغو است و هر ناموست
که از فکر خدایت مسو است و هر نظر که از عبرت خدایت لغو است و شیخ الاسلام گفته اند با بن
سمعون یکسانیم چرا که هر سه استاد و مراد یکسانند و هر که استاد را در بخاند و توازن نمیست
از نو بود و لذت ایشان در سال سه صد و هجری بوده و قات روز جمعه پانزدهم و بیستم
یا دوی هجده در سال سه صد و هشتاد و شش یا هفت هجری است و ایشان را در خانه که
بودند دفن کردند بعد از هشتاد و سه سال حیات که در میان اهل کنگرین ایشان چنان بود

حضرت شیخ ابوطالب بن علی

نام ایشان محمد بن علی بن علی الحارثی است و وفاتش مکه معظمه است مرید شیخ ابوالحسن
محمد بن ابی عبداللہ احمد بن سالم البصری اند و قات ایشان در جمادی الآخر سال سه صد
و هشتاد و شش هجری بوده

حضرت شیخ ابوبکر البوسنی قدس سره

نام ایشان محمد بن ابراهیم الضوفی البوسنی است در شام متوطن بوده اند و صاحب اثر
و کرامات و قات ایشان در شوق در ماه ذی الحجه سال سه صد و هشتاد و شش واقع شد

حضرت شیخ ابوالقاسم دینوری و عطا

نام ایشان عبدالعزیز بن عمر بن اجمی است و رفقه و حدیث و زهد و روح و مجاهده نفس
و صدق امام وقت خود بود و در قوت ایشان از ایت کوفه آن ایام و بی عطاران بود و قات
ایشان در روز سه شنبه بیست و چهارم ذی الحجه سال سه صد و نود و هفت هجری واقع شد
و قبر نزد یک قبر امام احمد حنبل است قدس سره

حضرت خواجہ یحییٰ بن عمار الشیبانی قاضی شہر

اصل ایشان از سمنانست شیخ عبد اللہ حقیقت را دیدن بودند و شیخ الاسلام حضرت خواجہ عبد اللہ انصاری در ایام طفولیت ایشان را ندیده اند و خواجہ یحییٰ فرمود اندک زمانی از باجی سمنان بعد از شتر و خندان و مبتدیان را بر آورد و ہم شیخ الاسلام گفت اندک روزی علم را برات خواجہ یحییٰ آورد و قات ایشان در سال چهار صد و دو و سی و پنج بود.

حضرت شیخ عثمان بن ابو عمر یاقلائی

از بزرگان این قوم بوده اند گویند کہ بیچاره از خانه خود بیرون نیا آمدند کہ برای نماز جمعه و درختی چند از فرما در خانه داشتند کہ قوت ایشان از این بود و قات ایشان در سی و سال چهار صد و دو و دو صد و دو و سی و پنج سال

حضرت شیخ ابو علی وفاق

نام ایشان حسن بن محمد بن وفاق است مرید شیخ ابو القاسم نصر آبادی بودند و بسیار از مشایخ را دریافته بودند استاد ابو القاسم قشیری داماد و شاگرد ایشان بودند و روزی پیر بجهادس ایشان در آمد بنیت آنکہ از توکل چیزی بپرسد و شیخ دستار می نیس و بر سر داشتند و آن پیر آن میل کرد کہ گفت ایها الاستاذ توکل چه باشد گفت آنکہ طبع از دستار مردم کوتاه کنی و دستار را باده اند و قات ایشان بنیتا پور بوده و دیوہ ذیقہ سال چهار صد و پنج و بقول چهار صد و شش و پیر

حضرت شیخ ابو عبد الرحمن سلمی

نام ایشان محمد بن حسین بن محمد بن موسی سلمی است صاحب تفسیر قیاقیق و طبقات شایخ اند و قاضی ایشان بعد رسیدہ مرید شیخ ابو القاسم نصر آبادی مرید شیخ شیبانی و شیخ ابو سعید ابو الخیر قدس اللہ سرہ بعد از وفات پیر ابو الفضل از دست شیخ ابو عبد الرحمن خرقہ پوش شیده اند و حضرت مولانا عبد الرحمن جامی کہ در نقات الانس در ذکر بعضی از مشایخ آورده اند کہ فلان از طبقہ اولی است فلان از طبقہ ثانی از کتاب طبقات ایشان است و قات ایشان در ماه شعبان سال چهار صد و دو و از وہجری واقع شد

حضرت شیخ ابو سعید مالینی

نام ایشان احمد بن محمد بن اسماعیل بن جعفر است و اصل از مالین و آن نوشته است از نوادگان
از بزرگان این قوم اند و در تاریخ ثبت بود و آن من عالم را سپرد و ده اند و بصورت بسیار
از مشایخ رسید و آن وفات ایشان در شهر رشتال سال چهارصد و دوازده هجری دیده شده است

حضرت شیخ ابو اسحدر بن جعفر بن ابی

نام ایشان علی بن محمد بن جعفر خدی اند و مشایخ فریم بودند و ایشان کتابی
در فضیلت الاسلام نام که در آن خوارق و احوال حضرت عیسی علیه السلام و شیخ عبد القادر جیلانی
و غیره است و آن وفات ایشان در رشتال چهارصد و پنجاه هجری بوده است

حضرت شیخ عبد القادر طایفی

نام ایشان محمد بن فضیل بن الطایفی سجستانی است و مدینه موسی بن قمر
حیرتی و از استادان و پیران شیخ الاسلام اند و وفات ایشان در رشتال سال
چهارصد و شانزده هجری است و قبر و دربار واقع است

حضرت شیخ ابو عبد الله داکستانی

نام ایشان محمد بن علی داکستانی و لقب شیخ المشایخ نیست ابراهیم ایشان را
شیخ عمر بطایمی که برادرزاده و مرید حضرت سلطان بابزید بسطامی اند میرسد و از قرآن
شیخ ابو الحسن خرقانی اند و وفات ایشان در ماه رجب سال چهارصد و هفتاد هجری است
و مدت عمر پنجاه و نه سال

حضرت شیخ ابو منصور اسمعقانی بغدادی

از کبار مشایخ زمان و بزرگان صوفیه بودند و وفات ایشان در ماه رجب سال چهارصد و
هفتاد هجری است

شیخ سالار سحر و غازی قدس سره

شیخ عبد الحی ذوالحی است که از کبار و عارفان است و وفات ایشان در ماه رجب سال
اند و در احوال اسلام و هندستان و قزوین بسیار نوشته و در تاریخ مشهور است و رسیدن آن

و چهارمین و کرامات بسیار بعد از وفات ایشان ظاهر گشته و میگرد و خلق اینوی مستفاد ایشان
شمارت ایشان در سال چهارصد و نوزده هجری بوده و قریب بر این است و هیچ کس نمی
داند و زعم از زیارت روضه ایشان بمساجیدی بسیار از اطراف و آنست هندوستان و چین
و نوزده و بیست و یکم می باشد

حضرت شیخ ابو علی سیاه قدس سره

از کتب مشایخ مراد اند و با شیخ ابو العباس قصاب و احمد نصر معاصر بودند و با استاد ابو علی قاسم
معیت داشتند و در این زمان و به قاضی میگرد و سی سال روزه داشتند چنانچه کسی مطلع
شخصی بایشان گفت که یکس با شما که عیب خلق و اندک فتنه باشد بخت پس از ابتدا تا
سائر الیوم بنویسند شیخ گفتند خورشید را از زمین بپوشش نه الحال آن خبر داس گرد و جامه او
و برهنه گشت تصریح و زاری نمودند تا دعا کردیم آن مرد بحال خود باز آمد و وفات ایشان در
در شب بیان سال چهارصد و بیست و چهارم هجری بوده

حضرت شیخ ابو احمق بن قهریار گافرونی

نام ایشان ابراهیم و اصل ایشان از غار سنست و اعتساب ایشان در قزوین و شیخ ابو
بن محمد الفیر و آبادی الکارسست و ابو حسین جهم را دیده اند و در حدیث ایشان بود و بهر
بودند با صاحب کشف الحجب یکین ملاقات واقع شده یکی از در را با شیخ ارادت تمام داشت
هر چند که شیخ از چیزی قبول نکرد و بفراموشی فرستاد که چون چیزی قبول نکند از کس
توجه نیده را آزاد کرد و م و ثواب آنرا بنویسند شیخ فرمود که بفراموشی رسید و دیگر
نیکوئی نوا کرد و م لیکن آزاد کردن بندگان مذیب من نیست مذیب من بنده گردانیدن
اذا دانست که برائی و احسان وفات ایشان در دوی قنده سال چهارصد و بیست و شش هجری

حضرت شیخ ابو منصور محمد الانصاری قدس سره

پدر شیخ الاسلام ابو احمد انصاری اند و مرید شریف حمزه عقیل و خدمت ابو
ترندی کرده بودند شیخ الاسلام گفته اند که شیخ احمد کو قاضی مرا گفت که در سیه عالم گشتی چون
پدر تو دندی و میم گفته اند که گفتند و چند سال علم آموختیم و تو ششم شیخ بر سر صدر و

و آنکه از پدر خود آموخته بود و وفات ایشان در ماه شعبان سال چهارصد و سی هجری بوده و قبل از آنکه
در این نزدیکی شریف حضرت عقیلی است

حضرت شیخ ابوسعید بن ابوالخیر قرطبی رحمه الله

نام ایشان فضل الله است و اصل او حقه خراسان سلطان وقت و سرور اهل طریقت و شیوا
زمره حشمت بود و در صاحب علوم ظاهر و باطن و شرف القلوب و همه اهل آثران سحر و ایتا
بود و نسبت اراوت ایشان شیخ ابوالفضل بن حسن خراسی است و ایشان مرید ابوالنضر
سراج و ایشان مرید ابوجعفر تمش و ایشان مرید پید الطایفه حضرت شیخ جلیله بغدادی
و بعد از فوت پیر ابوالفضل خرقه از شیخ عبدالرحمن سلسی پوشیده اند و بجهت حل بعضی مشکلات
یکسال با شیخ ابوالعباس قصاب اطمینان بود و نگویند شیخ ابوالعباس از صومعه بیرون
آمدند چون قصد کرده بودند رک کثا و ده شده بود و شیخ ابوسعید از آن حال خبر داشته شد
از او به خود پیش شیخ رفتند و دست ایشان را شسته و دست خود را فرو داده و
جامه خود پیش ایشان داشتند و شیخ گرفته پوشیدند و شیخ ابوسعید جامه را شسته
و خشک کرده پیش شیخ آوردند و شیخ اشارت کرد و نگویند پیش شیخ ابوسعید پوشیده
بنا و به خود رفتند چون با اوصحاب حاضر شدند جامه شیخ ابوالعباس را در پیش
ابوسعید و جامه شیخ ابوسعید را در پیش شیخ ابوالعباس دیدند و تعجب شدند و شیخ ابوالعباس
فرمودند و شنش را برداشت و همه نصیب ایوان بهیگی گشت مبارکش باد و حضرت
شیخ ابوسعید را اشارت کرد و تصوف بسیار است و این از آن جمله است و بسیار
حسب همه است گشت و چشم بگریست و در عشق تو به چشم همه باید زبست و از بین
اثری نماند این عشق از حقیقت و چون من همه معشوق شد و معشوق گفتم و در راه یگانا
نه کنه است و نه دین بدیک گام خود بیرون نه در راه بین و ای جان جهان تو راه
اسلام گزین و با ما ز سید نشین و با خود نشین و تا روی ترا دیدم ای شیخ طراز
نه کار کنم نه روزه دارم نه نماز و چون با تو بوم مجاز من جمله نماز و چون به تو بوم
نماز من جمله مجاز و این رباعی نیز از حضرت ایشان است بجهت تپ مجرب است

که بر کاغذ نوشته بود و با عی اعی و صفت ذات تو حیران کرد و در جای جهان خدمت و کلاه تو
 به علت ترسناکی و شفا هم تو دینی و یارب تو بفضل خویش بستان و بده و از حضرت
 شیخ پرسیدند که لغت چیست فرمود و در آنچه در سر داری بپوش و آنچه گفت داری بپوش و
 بر تو آید بپوش و بایشان گفتند که فلان کس بر روی آب می‌رود و فرمود و در سلسله بزرگ و صوفیه
 بزرگ آب می‌رود و گفتند فلان کس در هوا می‌رود و گفتند زغنی و گشت نیز در هوا می‌رود و گفتند فلان
 در یک لحظه از شهر کس می‌رود و گفتند شیطان در یک نفس از مشرق به مغرب می‌رود
 اینچنین چیز را پس قیامت است مردانست که در میان خلق نشیند و او دست کند و زن بخواند
 و با مردم در آمیزد و یک لحظه از خدای خود غافل نباشد و ولادت حضرت شیخ روز یکشنبه
 غره محرم سال صد و پنجاه و هفت و فوات ایشان در شب جمعه چهارم شعبان سال چهارصد
 و چهل هجری و مدت عمر شریف ایشان هزار و نه ماه است حضرت شیخ وصیت کرده بود و دیگران
 ابیات را پیش جنازه بخوانید ابیات خوبتر اندر جهان از آنچه بود و کار به دوست بروی
 رفت یارب یارب آن پند اندوه بود اینهمه شادی و دانه گفتا بود و اینهمه کرد از و قهر و غصه

حضرت شیخ عماد قدس سره

کینست ایشان ابو اسماعیل است و نام احمد بن محمد بن حمزه صوفی شیخ ابو العباس نهاد
 لقب ایشان عماد و در شایخ بسیار کس را خدمت کرده بودند و بایشان السلام صحبت
 داشته اند و کمال یگانگی در میان یکدیگر بوده و فوات ایشان در رجب سال چهارصد
 و چهل و یک هجری است و مدت عمر نو و دو سال و قبر در گاه و نگاه هرات است نزدیک سی جایی

حضرت شیخ ابو عبد الله ماکو رحمه الله

نام ایشان علی بن محمد بن عبد الله است و معروفت یابن ماکو به و جوانی شیخ ابو عبد الله
 خفیف را دیده اند و با استاد ابو القاسم قشری و شیخ ابو سعید و شیخ ابو العباس
 نهاد و ملاقات کرده بودند و فوات ایشان در شیراز سال چهارصد و چهل و دو هجری است

حضرت شیخ ابو الحسن روری

نام ایشان علی بن محمد بن ابراهیم است از کبار شایخ و فقیه بود در مرید شیخ ابو الحسن

حضرت شیخ ابوالحسن سبکی صحبت داشته اند و ایشان فرموده اند که با بزرگوار شیخ صحبت داشتم
 و از هر یکی حکایتی یاد دارم و با طرودنی با ایشان مشوب است که براسه پر خود ابو الحسن
 بنا کرده بوده و قات آنهان در رستمان حال چهارصد و پنجاه و یک عمری دیداده و مدت
 عمر شتاد و بحال است

حضرت شیخ میر علی بن جویری قدس سره

کینست ایشان ابو الحسن ست و نام پدر عثمان ابن ابی علی الجلی الغزنوی و ایشان
 صاحب محو بود و در چنانچه در بناب میفرمایند که شیخ من چندینی با هم بود و میگفتند که سکر
 باز نگاه کو و کانت و همی فنا گاه مروان و منکه علی بن عثمان الجلی ام بر موافقت شیخ
 خودم که کمال حال صاحب سکر محو باشد و کمتر بن در به اندر جو از روت باز ماند که بیشتر
 بود و پس محوی که آفت نماید بر از سگری که عین آن آنت بود و در پیش ابوالفضل بن
 حسن الحنفی اند و ایشان مرید حضرت و ایشان مرید شیخ ثعلبی اند و شیخ ابو القاسم که
 و شیخ ابوسعید ابوالخیر شیخ ابو القاسم قشیری و بسیاری از شیخ را دیده اند و حسن است
 بوده و اصل ایشان از نرینه است و جلیب و جویری و جمله است از محلات شهر ارمین
 که از تنال کرده اند از بی بگری و قیر و الد و زکوار ایشان در نرین است و مسجدی
 که خر ساخته بود و همرا به آن نسبت بر سجد و دیگر قابل نسبت جویری است که از وقت
 پرست درین باب اشترا می کردند و زنی همه را جمع نموده خود امام شده و آن سخی باز
 له ارم و بعد از آنجا که این گفتند که نگاه کنید که کعبه بکدام سمت است جای با از میان بر جا
 و کعبه مجازی نمودار گشت و قبر ایشان موافق منی ایشان است و قبر الد و ماجده نیز در
 متصل شایع الا و لیا که خال میر علی جویری اند و خایه اده ایشان خا و اده ز و و تقوی بود
 و حضرت میر علی جویری را تصانیع بسیار است اما کشف الحجب مشهور و معروف است
 و هر کس را بران سخن نیست و مرشدی است کامل و کتب تعریف نبوی آن در زبان فار
 گمان آن تعریف نشده و حواقی و کرامات زیاده از حد و نهایت و بار بار قدم تجرید و توکل
 شکر کرده اند و بعد از مساجی بسیار در دار السلطنت لاهور رسیده اقامت و زریه

اہل آن دیار ہمہ میرید و مستقد گوشتند و لاہور شہریت معظم و متبرک نقایس رلی سکون
درین شہر ہمہ میرسد و امروز مجمع اولیاء و صلی علیہم و آلہم و سلم و مزارات متبرک بسیار دارد و از
مجموع القول کشیندہ شد و یک محلہ طلاکہ از خلالت ابن شہریت توبہ پسہ ہزار حافظ
قرآن مجید از مرد وزن و صغیر و کبیر پیش از وہابی کہ درین شہر شدہ بودہ اند و اکنون
نیز در آن محالہ حفاظ بسیار مدوقات ایشان در سال چہار صد و پنجاہ و شش و بقوی شست
و چہار ہجری بودہ و قبر در میان شہر لاہور مغربی قلعہ واقع شدہ و خلقی ابنوہ ہر شب
جمہ بزبارت آنز و صندہ منورہ مشرف میکردند و مشہور است کہ ہر کہ چہل شب جمہ یا چہل
پی ہم طواف روضہ مشرفہ ایشان بکند ہر حاجتہ کہ داشتہ باشد حصول می انجا بدقیقہ
نیز بزبارت روضہ منورہ ایشان دوالدین و خال ایشان مشرف شدہ

حضرت شیخ ابو القاسم قشیری قدس سرہ

نام ایشان عبدالمکریم بن ہواذن القشیریت از مشایخ خراساند در سالہ ثبیریہ و
تفسیر بطالیف الاشائات از تصانیف ایشانست میراد و اما شیخ ابو علی وقاش
و استاد شیخ ابو علی فارندی و صاحب کشف المحجوب گفته است کہ امام قشیری
از ابتدا کے حاشا رسیدم گفت وقتی مرا بسنگی بالیت از بہر روزن خاصہ ہر
کہ میگرفتم میشد می انداختم وفات ایشان در ربیع الآخر سال چہار صد و شصت
و پنج ہجری بودہ

شیخ الاسلام حضرت خواجہ عبد اللہ انصاری قدس سرہ

کنیت ایشان ابوالکاسمیل است و نام پدر ایشان ابو منصور محمد الانصاری و لقب
شیخ الاسلام و ہر جا کہ در تفہات الانس و این کتاب شیخ الاسلام مطلق مذکور شدہ
مراد ایشانند میرید پرخو داد و اصل ایشان از ہرات است و از فرزندان ابو منصور
مست انصاری ابن ابوالیوب انصاری کہ صاحب جمل رسول صلعم بودہ اند و دست انصار
در ملن خلافت حضرت امیر المومنین عثمان با حنف ابن قیس خراسان آمدہ و ہر
ساکن شہر شیخ الاسلام از بزرگان مجتہان و صاحب مقامات بلند و کرامات

در زمان خود یکا نه بوده اند فرمودند که اول مراد در بیرستان زنی گردید چهل ساله شدیم
مراد در بیرستان بایلی گردید چون نه ساله شدم اهل کوشتم از قاضی بامنخورد از جابر رود
و چهارده ساله بودم مرا بخیس بنهادند و من در بیرستان ادب خوردم و دوم که مشعر علی
میکشتم چنانچه دیگران حسدی بر او نهید و اشعار ایشان از شش هزار بیت بوی میشتند که اند
یک لک بیت اشعار عرب یاد دارم و گفته اند که من سه صد هزار حدیث یاد دارم بانه از
هزار استاد و گفته اند که هیچکس بر او در کار من آن نکرده که من اگر دست براندام خود بنها
می گفتند این چیست آنرا حدیثی دانستم و گفته اند من از سه صد تن حدیثی نوشته ام
همه سنی بوده اند و صاحب حدیث فرموده اند که قاضی ابراهیم با حرمی مرا گفت
الذی قالے را بنجواب دیدم گفتیم خداوند ابدی کی بتو رسد گفت انگاه که او را هیچ
مانع نماند که او را از من باز دارد و کلمات ایشان روز جمعه وقت غروب آفتاب ماه
شعبان در فصل بهار سال سه صد و نود و ششست هجری و فاته ایشان در نیم ربع آخر
سال چهار صد و هشتاد و یک هجری بوده و مدت عمر شریف ایشان هشتاد و پنج سال
و قبر در گاذرگاه هرات است

حضرت شیخ ابوالحسن نجار

از بزرگان مشایخ بوده اند و در دگر میگردید و در قندهاری بودند و دوشی که ایشان
کسی نمیشناخت و فاته ایشان روز جمعه دوم ماه ذی حجه سال چهار صد و هشتاد
و یک هجری بوده و مدت عمر هشتاد و چهار سال

حضرت شیخ ابوالنضر الهروی النخعی باوی

نام ایشان محمد بن احمد بن ابی جعفر است و اصل از کرمانست گویند که هشتاد و پیر اخذ است
و صحبت دار خضر بودند علیه السلام و در حرمین و بیت المقدس و غیره میافشیدند و فاته
ایشان در سال بالنصر هجری بوده و قیر در نخعی باو است و مدت عمر یکصد و بیست و چهار سال

حجة الاسلام حضرت امام محمد بن محمد الغزالی الطوسی

بست ایشان ابو حامد است و لقب زین الدین اصل ایشان از طوس بوده و انتساب ایشان

در تصوف بشیخ ابوعلی فارابی است جامع بود و در علوم و اخباری و باطنی و در وقت خود عالم علم بود و مجتهد بود و در مذہب امام شافعی رحمۃ اللہ و صاحب تصانیف بسیار مثل تفسیر یا قوت التاویل که جبل مخلص است و احیاء العلوم و جواهر القرآن که کیمیای سعادت و غیر جمیع و برادر امام احمد غزالی اندکونید چون کتاب منحول تصنیف کرده پیش حضرت امام الحرمین که استاد ایشان بود تدبر و مد امام الحرمین گفتند تو زنده و زکو کردی یعنی این کتاب تو مصنفات برانچوید ولادت ایشان در سال چهارصد و پنجاه و فوات در چهاردهم جمادی الآخر سال پانصد و پنچ ہجری و در پنج عشر شعبان پنجاه و چهار سال و قبر در بغداد است

حضرت شیخ ابو العباس خری

نام ایشان احمد بن جعفر است بابیاری از مشایخ صحبت داشته اند و صاحب مقامات بلند فکرات است و مجتهد بود و اندکونید و رسالت که ایشان کجی نمی رفتند نیز ایشان از مردم در وفات سید بیند وفات ایشان در سال پانصد و هفت ہجری و دیده اند است *

حضرت حکیم سنائی غزنوی رحمۃ اللہ

کنیت ایشان و نام ابوالمجد محمد و دین آدم است اگر بر می شغرائی مخلوقید و مرید خواجویید بنید اسمی اند و باید بشیخ رضی الدین علی لالا ابنا می غم اند چون در حدیقه حکیم بعضی بیت نامستقول و الحاقی است و از استماع آن در دل این فقیر انکار نمی رسید بود و در یک بغرنین داخل میشد بخود قرار داده بود که زیارت جمیع اکابر آنجا مشرف گردد الا حکیم میان پیش از آنکه داخل شود بخواب دید که در زیارت مرزات مشایخ غرنین است و شش خط میگوید که این قبر حکیم سنائی است چون با بخار رسید قبری از سنگ سفید دید که بر آن نوشته اند هذا قبر حکیم سنائی و دین شنبه دارد که سنی نیز نوشته بود بانه چون چنین مشاهده شد فهمید که اشارت بآنست که حکیم سنی اند چون صبح آن زیارت کرد و میان قبر سنگ سفید بروی که در خواب دیده بود مشاهده نمود و یقین شد که آن است الحاقی بدین میان میدرخ است وفات ایشان در سال سب و پنچ ہجری است و همین تاریخ بر قبر ایشان نوشته اند

حضرت شیخ ابو عبد الله جوئی قدس سره

نام ایشان محمد بن حمویه است از جمله شیخ حواسانده و آیه ابی شیخ ابو الحسن ربیبی و معلوم
ظاهر و باطن آراسته بودند و وفات ایشان در سال پانصد و سی و هجری بوده و مدت
عمر شریف نود سال

حضرت عین القضاة همدانی قدس سره

نام و کنیت ایشان ابو الفضل خبداشندین محمد المیاخی است و لقب عین القضاة
و اصل ایشان از همدان است و با شیخ محمد بن حمویه و امام احمد غزالی صحبت داشته
و خوارق و کرامات عجیبیه مثل احیاء و امات بسیار از ایشان بظهور رسیده و فضایل
و کمالات از تصانیف سربل و فارسی ایشان ظاهر است و وفات ایشان در سال
پانصد و سی و سه هجری بوده

حضرت حجة الاسلام شیخ الاسلام حضرت شیخ احمد جام قدس سره

کنیت ایشان قدوه انام ابو نصر است و نام پدر ایشان ابو الحسن و اصل ایشان از
نامق که از توابع جام است قطب غوث وقت مقتدای اهل طریقت و راهبانی سالکان
حقیقت و یگانه زمانه خود بودند و از فرزندان حریر بن عبد الله الجلی اند که ایشان از جند
امیر المؤمنین محمد بن الخطاب یوسف ابن است نام کرده بودند و حضرت شیخ امی بودند
و در سبب و دوا لکی توفیق یافته بکوه فتنه و بعد از هجده سال ریاضت و در چهل
سالگی ایشان را بیان خلق فرستادند و ابواب علم لدنی بر ایشان گشاده گشت و باره
از سه صد کاغذ در علم توحید و معرفت و علم سر و حکمت تصنیف کرده اند که بیخ عالم و حکیم
بران اعتراض نکرده است و این تصانیف همه بآیات و احادیث مستویید و موافق است
و استعاره عالی و تصوف نیز دارند و چهل و دو فرزند حق سبحانه تعالی بحضرت شیخ کرامت
فرموده بود سی و نه پسر و سه دختر و الله اکبر بادشاه که جد و الا ماجد ابن مقبر انداز
اولاد حضرت شیخ بودند و بعد از وفات شیخ چهارده پسر و سه دختر ماند و این چهارده
پسر همه عالم و کامل و صاحب تصانیف و کرامات بوده اند و در شصت و دو سالگی منقرض

که تا حال صد و هشتاد و نه سال و در دست من تو بگرفته اند و شیخ ظهیر الدین عیسی که از فرزندان
ایشانند در کتاب رموز الحقائق آورده که تا آخر عمر بر دست پدرم ششصد هزار کس تو بگرفته
اند و شیخ ابوسعید ابوالخیر خرقه که اشتباده که آنحضرت صلی الله علیه و آله از ایشان رسیده بود و در
طاعت میکردند و بامو گشتند که آن خرقه را بحضرت شیخ جام رسانیدند و فرزند خود شیخ ابوطاهر
را وصیت کردند که بعد از وفات بچند سال جوانی نو خط بلند بالایی از رزق چشم احمد نام
بجایگاه تو در آید و تو در میان باران شمشیر باشی البته آن خرقه را با ویده بعد
از وفات حضرت شیخ ابوسعید ابوالخیر شیخ ابوطاهر بخوانید و بدیدند که والد ایشان
با جمعی از یاران تجلیل میروند و پرسیدند یا شیخ چه تعلیم است فرمودند تو نیز سر و خط
میرسد چون روز دیگر شیخ ابوطاهر و جانفاه خود شسته بودند جوانی تان صحبت کرد
فرموده بودند در آن شب شیخ ابوطاهر در حال دریا فتنه اعزاز و اکرام تمام نمودند اما آنچه
مقتضای بشریت است تفکر گشتند که خرقه پدر را چون از دست بدینحضرت شیخ
جام گفتند انخواجیه در امانت خیانت روا نباشد شیخ ابوطاهر را وقت خوش شد
برخواست آن خرقه را بدست خویش بحضرت شیخ جام پوشانیدند گویند که آن خرقه را
بست و دو قرن اند شاخ پوشیده بودند آخر بحضرت شیخ حواله شده بعد از آن کس
نداشت که آن خرقه چه شد ایشان بایشخ ابوطاهر گرو صحبت داشته اند خواجیه نمود و
چشتی را نیت ارادت بخدمت حضرت شیخ بوده از حضرت شیخ پرسیدند که مقامات
مشایخ مشیبه ایم و کتب ایشان دیده از هیچکس مثل اینهاست که از شما ظاهر شود
نشده فرمودند که ما در وقت ریاضت هر یک از ما که اولیای خدا گشته اند
مجا آوردیم و بران مرید نیز کردیم حق نیاید تعالی فیض و کرم خود و هر چه بهر ایشان
داده بود بکیا یا محمد او ولادت ایشان در سال چهارصد و چهل و یک هجری و وفات
در سال پانصد و سی و شش هجری بوده مدت عمر شریف بود و نیم سال و قریب شیخ در وضع خرقه
است

حضرت شیخ ابوالعباس بن عریف

نام ایشان احمد بن محمد الصناجی اندلسی است جامع بود در میان علوم و هر یک و باطن

چون مریدان و مفتدای ایشان بسیار شدند سلطان وقت را بهر کسی در دل بدید آمد
ایشان را بخت و طاعت و در راه او آتش رحمت نمود و در سال پانصد و سی و شش هجری

شیخ عبد السلام بن عبد الرحمن بن ابی الرجال تهرانی الالبیلی
کینت ایشان ابو الحکیم است کسب علوم منوری و فتوی نمود و بود و کتاب شرح اسماء
از مولات ایشان است و وفات ایشان در سال پانصد و سی و شش هجری بوده و قبر
و مراکش برابر قبر شیخ ابو العباس بن عریف است * * *

حضرت شیخ ابو البیان بن محفوظ القرطبی

مرغفت اندامین خواری صاحب مقامات و حالات علیه و سلم با هر باطن کامل بودند
و مرید بسیار داشتند و وفات ایشان در سال پانصد و پنجاه و یک هجری بوده * *

حضرت شیخ الشیوخ عبد الاول بن عیسیٰ البحرانی الهروی قدس سره
کینت ایشان ابو الوقت است مقبول خواص و عام و جان ظاهر و باطن بوده اند و بعد

شماره جمال الاسلام داد و دی اند و صحبت حضرت شیخ الاسلام خواجه عبد الله الصبار
سید و اند و از سال پنجاه و نهم پس از وفات ایشان در راه و بیست و چهار سال چهارصد و پنجاه و هشت و نهم

در رباط فقیر و زبده و ذی قدس سال پانصد و پنجاه و سه هجری بوده و قبر ایشان
در شوشن نزد متعلقات و متصل قبر شیخ رویم است و حضرت قطب ربانی محبوب سبحانی

غوث الثمانین سید عبد القادر جیلانی رضی الله عنه امامت نماز جنازه ایشان کردند

حضرت تاج العارفین ابو الوقت قدس سره

نام ایشان کاکیش است از کباب شاه و بزرگان این قوم و قدوه اولیا الکل و مرید شیخ
محمد شبکی اند و در ارشاد طالبان آئینی بودند شیخ علی تهرانی و شیخ بقای بن بلوچ عبد الرحمن

طفه و شیخ مطربا البازدانی و شیخ ماجد کردی و شیخ جاکر و شیخ احمد بن نقلی از بزرگان
ایشان نزد نقل است از شیخ علی تهرانی و شیخ ماجد کردی و شیخ جاکر و شیخ احمد بن نقلی از بزرگان

بالای منبر و غلط بودند که حضرت شیخ عبد القادر رضی الله عنه در مجلس ایشان حاضر
و همان ایام سید راه آمده بودند و آوردن جوانی ایشان بوده شیخ تاج العارفین قلع

کام کرد و گفتن اینجایان را از بنیاس بیرون برید چنان کردند باز در وسط شدند و شیخ عبد القادر را باز و آنچه
 باز تاج العارفین بیرون کرد و در غوث اعظم امر نمودند باز آنحضرت و آیه مرتبه بیستم تاج العارفین
 از بنبر فرمود آیه اند شیخ عبد القادر را در کار که گفتند میان دو چشم ایشان بود سبزه دانه و حلقه
 محاسن را گفتند بر خیزید و نظم کنید که این ولی خدای است و گفتند ای اهل بغداد و ابرار
 او نه از بهر این است او که دم بگردد از برای آنکه شما او را بشناسید و بغیرت مبداء که بر سر او نور
 می بینیم که شمع از مشرق و مغرب گذشته است بعد از آن فرمودند ای شیخ عبد القادر
 امروز وقت ماست و درین نزدیک وقت تو خواهد شد خروس بر سبزه بانگ کند و خاموشی
 نکند خروس تو که تا قیامت در بانگ خواهد بود و دوست آنحضرت را گرفته گفتند ای شیخ عبد القادر
 مرا وقتی خواهد بود چون آن وقت بیا و مرا یاد کنی و سجاده و پیراهن و تسبیح و کلاه و تکیه
 بشیخ عبد القادر و از بدیش شیخ عمر بنیاد گفت تسبیحی که شیخ تاج العارفین بغوث الثقلین
 داده بود و در چون آنرا بر زمین نهاده اند یکان یکان دایره خود میگشت و آن کاسه را
 چون کسی میخواست که بدست گیرد خود می جفت و بر دست آن شخص می آمد و فات ایشان
 بعد از آن قصد میر می بوده و قبر در موضع قلینا که از مصافات بغداد است واقع شده و در
 عمر هشتاد و سال متجاوز است

حضرت شیخ عدی ابن مسافر الشامی الکنکری قدس سره

با حضرت غوث الثقلین سید عبد القادر جیلانی رضی الله عنه و شیخ حماد دیاس که پیشتر
 غوث الثقلین و با شیخ عقیل مسیحی صحبت داشته اند که امانت و خوارق عالیه از ایشان
 بظهور آمده و چون در شام خاق بر ایشان حجت شد ندانجا بحلیل مکاری که از لواحق
 موصل است از دیه بنا کرده غزلت کردید و مردم آن دیار همه مرید و متفقا بشتند و حضرت
 غوث الثقلین شیخ عبد القادر رضی الله عنه فرمودند اول ایار که بقدم تجرید از بغداد
 غریبت حج کردم جوان بودم تنها میرفتم شیخ عدی بن مسافر پیش آمد و نیز جوان بود
 پرسید که میر می گفتی میگفت میل صحبت داری گفت من بر قدم تجریدم گفت من
 نیز بر قدم تجریدم با هم روانه شدیم روزی دیدم که جاریه حبشه رحمت الله علیه را

بر منی بر سر پیش من ایستاد قبر تیر ز روی من نگریست پس گفت ای جوان از کجائی گستر گفت
 امروز مرا در اینجا آنگه می گفتی چرا گفت میم نمی در بلاد جسته بودم مرا مشاهده افتاد که حجابی
 بر دل تو بجای کرده و عطا فرمود ترا آنچه عطا نفرمود مثل آن غیر ترا از آنجا که من دانم چرا هم
 که ترا به چشم و شناختم و گفت امروز در محبت شما ام و مشب با شما افطار خواهم کرد و در آن
 شهادت در کیطرت و ادوی برقت و مایک طرف و چون شب شد طبقی از موهو افرو داد بر آن شش
 نای با سه که و نمیری آن جاریه گفت شکرت خدا را که اگر ام کرد و مراد همانان مرا بر مشب و نان
 فرو می آمد مشب برای هر یک و نان بعد از آن سه ابرق آب فرو داد و بیا شامیم
 در لذت و علاوت با بهای زمین مانند نبود پس بمان شب آن جاریه ادا جاد شد و رفت
 چون بکه رسیدیم شیخ حدیر در طواف بجای واقع شد و میخویدفت و چنانکه بعضی می گفتند
 که بمر و ناگاه و دیدم آن جاریه پیش سراد ایستاده است و میگاید ننده گردانا و ترا آنگاه
 که میرانده بعد از آن در طواف مرا بجای واقع شد و از باطن خود خطابی شنیدم و در آفران
 بامن گفتند که ای عبد القادر بخیز خطا هر را بگذارد و تفریاد تو حیدر لازم دارد برای نفع
 مردم بشن که ما را بندگی خدا هستند که میخواهم ایشان را بر تو بر دست تو بشرف قرب خود
 برسانیم ناگاه آن جاریه گفت ای جوان نمی دانم امروز چه نشان است تر که بر سر تو از
 نوز شبیه زده اند و تا آسمانها گرد تو زده اند و چشم همه اولیا از مقامها سه خود در تو خیره مانده
 و همه بمثل آنچه ترا داده اند میدارد بعد از آن جاریه برقت و دیگر او را ندیدم و فوات شیخ
 حدی در سال پانصد و پنجاه و هفت هجری بوده و قبر ایشان در جبل بنکاریه است

حضرت شیخ ماجد گردی رحمه الله

مرید شیخ تاج العارفین ابو الوفا اند صاحب کشف و کرامات بودند جمیع کتبی که ایشان
 بهر مذهب شدند و از معتقدان حضرت غوث الثقلین بودند و در و سه شیخ بجز مذهب
 شیخ ماجد اند گفت اراده مکه بنظر دارم بر قدم تجرید شیخ کوزه خود را با دست خود نموده
 فرمود عمر هرگاه تشنه شوی آب شیرین و هرگاه گرسنه گردی ملکات با شکر آینه ازین کرده
 پدید آید و فوات ایشان در سال پانصد و شصت و یک هجری بوده و قبر در جبل بنکاریه است

حضرت شیخ سیدی احمد بن ابوالحسن الرفاعی قدس سره

از اولیاد اجداد حضرت امام موسی کاظم اند و نسبت فرقه ایشان پنج واسطه حضرت شیخ
 کشیمیر سید حضرت خواجه ثقلین را دیده اند و در ایام عبودیه بطایع سکونت داشتند
 صاحب کشف و کرامات و مقامات علیه و لیسای بزرگ و شافعی ندرت بود و عذر الجبر الحسینی
 که خواهر زاده ایشان گفتند روزی بر در جلوت ایشان نشسته بودم که آواز سی
 شنیدم چون نظر کردم پیش خال من شخصی نشسته بود که آنرا هرگز ندیده بودم ساقی
 با هم سخن گفتند پس آن شخص از روزی که در دیوار حضرت شیخ بود و بیرون آمد و چون
 برق دید و آنکشت پیش سیدی درآمد و پرسیدم که انیم که بود و فرمودند از ادویه
 کفتم دیدم گفتند او کسی است که خدا تعالی بحیاط را بونی محافظت میکند و یکی از جلال
 ابدیه است که روز است که مجبور شده است اما خیر ندارد و کفتم یا سیدی ای سبب
 مجبوری او چیست گفتند یکی از خیرات محیط مقیم است آنجا سه ساله است و متصل به اربابان
 بارید بخاطر او گذشت که کاش این باران در آبادانی می بارید بعد از آن که متفکر گردیدم
 این اعتراض مجبور شد من گفتن یا سیدی او را بخوری خبر دار سخنی گفتند نه شرم دار
 کفتم اگر فرمای من او را خبر دار کنم گفتند میکنی کفتم آری گفتند که بر بیان خود فرد کوش چنان
 کردم آوازی بگو ششم رسید که یا علی سر برآ سر برآ و دم خود را در گویا از خبر از خبر
 دیدم حیران شدم برخاستم و اندو که من بر فتم و آنم خود را دیدم و برو سلام کردم در آن
 قصد را بگفتم سوگند من داد که هر چه از بگویم چنان کن قبول کردم و گفت فرقه مرا در کردن
 من و مرا بروی در زمین میکش و ندا میگوین که اینست سرای کسیکه بر خدا است
 اعتراض کند خرقة در کردن او کردم خواستم که با ششم باقی آواز داد که ای بزرگوار
 که ملائکه آسمان برای او نزاری و آمده اند و گریان شده اند خدا تعالی از خوش خود
 بعد از شنیدن آن آواز بخودم شدم و چون بخود باز آمدم خود را پیش خال خود دیدم
 و الله تعالی که چون آمدم و چون رفتم روزی در مجلس شیخ احمد رفاعی مناقب حضرت
 شیخ عبدالقادر رغبی الله عنه مذکور شد شخصی بطریق انکار گفت پس کی سیدی

بجانب او بعضی نگاه کرده اند فی الحال استقصی فرمودند که کرا قدرت است که تائب
 شیخ عبدالقادر را بدین بیان کرد که پیر تپه اولیاد رسید و شخصی است که در یکجا تائب ما و دریا
 شریعت و در یکجا تائب ما و دریا بی حقیقت است هر جا که میخواهد عوطه میزند و برادران و مردمان
 خود را و صیبت میکردند که چون یثا و روایتش از شیخ عبدالقادر کسی را نمیدید چه در ایام
 حیات و چه بعد از وفات که او از حق تعالی عهد گرفته است هر که بمقتل او دراید و مرا زیارت
 نکند احوال او ساو بگردد و میفرمودند که حسرت بر کسی که حضرت شیخ عبدالقادر را ندیده و فایده
 ایشان روزی چشیده و دوازدهم چادری الاول سال یا نقد و هفتاد و هشت هجری بوده
 و بعضی گفته اند که در ساحل از دنیا رفته اند و مدت عمر هشتاد سال متجاوز بود و قبر در قریه
 اتم عبده بطایح است

حضرت شیخ حیوة بن قیس الحرانی قدس سره

صاحب الوصاف جمیل و مقامات جلیله اذ اجل اکابر و مرجع مشایخ کبار بودند و حضرت
 غوث اعظم را در یافته شیخ ابوالحسن قریشی فرموده اند چهار کس میدانم از کبار و مشایخ
 که در قبور خود تصرف میکنند چنانکه او یا شیخ معروف کرخی و سید محی الدین عبدالقادر
 و شیخ عقیل ششمی و شیخ حیوة حرانی قدس الله تعالی اسرارهم و وفات ایشان در سلخ
 حمادی الاخر سال یا نقد و هشتاد و یک هجری بوده و قبر در موضع حران است

حضرت شیخ شهاب الدین سهروردی المقبول رحمه الله

نام ایشان یحیی بن حبش است و در حکمت شائبان و اشراقیان مشهور بودند و بعضی از مشایخ
 ایشان را مشوب باجم سمیاد و بعضی بخجل و عقیده و اعتقاد فلاسفه متهم میداشتند چون
 بخلب رسیدند علما القتل ایشان فتوی دادند و بعضی گویند در حبس آخه کردند و بعضی
 گویند قتل و صلیب کردند و بعضی گویند مخیر ساختند میان انواع قتل چون زیارت
 عادت داشتند اغلبا کردند که بگرستی یکشد و اهل حلب و دستان ایشان مختلف
 بودند و بعضی بالحد و زندان نسبت میکردند و بعضی بکرامات و مقامات می ستودند و در زمان
 عبدالرحمن جامی قدس سره فرمودند علم بر عقل غالب بود و باید که عقل را علم غالب است

وفات ایشان در سال پانصد و هفتاد و هفت هجری و مدت عمر شریف سی و هفت و دو ماه و سی

و شش سال بود

حضرت شیخ جاکیه قدس سره

اصل ایشان از کربلاست و متوطن ابو احمی سامره بود و شیخ تاج العارفین ابو الوفا طاقیه خو و ابراست شیخ علی مدینی بحجت ایشان فرستاده بودند و تکلیف حضور نکردند و گفتند که من از خدا میترسم که جاکیه را از جمله مریدان من گردانند ای غرضی و برین بحثید حضرت غوث الثقلین را در یافتند بودند و صاحب کرامات عالی بود و وفات ایشان در سال پانصد و نود و هجری و قبر در ابو احمی سامره است

شیخ عبید الرحیم مغربی قدس سره

کنیت ایشان ابو محمد و اصل از مغرب زمین است از سادات حنفی و اعیان مشایخ مصر و صاحب کرامات و مقامات عالی بود و در روزی شیخ طهارت میگرددند شیخ جی قدس است ایشان آمده التماس نمود که شیخ بآبی که طهارت نموده بودند اشارت کردند از آن آب بخورند حالیکه از سبب شده بود باز یافت و ایشان میفرمودند که شیخ عبدالقادر از اعیان است و او تاد وجود است وفات ایشان در سال پانصد و نود و هجری بوده است و مدت عمر هفتاد و سال و قبر در موضع فتی واقع شده که از ابواب مصر است

حضرت شیخ ابو علی بن مسلم قدس سره

از کبار مشایخ عراقند و صاحب تاریخ یا فی فیضیه که ایشان از جمله ایدان بودند و در کمال و تجربه کمال داشتند و همیشه مراقب گریبان میبودند و وفات ایشان در سال پانصد و نود و چهار هجری بوده و مدت عمر نود و سال

حضرت شیخ نظام التجوی قدس سره

مولد ایشان کنیه است و عالم بوده اند و علوم ظاهر و باطن و از مریدان انجی فرخ ربجانی اند و عمر گرانمایه از اول تا آخر بقیامت و تقوی و عزت گذرانیده اند و صاحب کرامات بودند از ملاقات سلاطین اجتناب داشته اند بلکه سلاطین را بنده است ایشان

چون بود و حق تعالی شیخ را در حق قدرت تمام داده بود و اشعار ایشان تمام حقیقت
کشف و بیان معارف است و این از خط استعاره شیخ است ایضا است
چون مصداق آنی از سر نوبت بدو کس نه ختم از دور تو به همه را بر درم فرستادی
من نمی خواهم تو میدادی به چونکه بر در که تو ششم پیر به زانچه رسیدی دستم گیر
وفات ایشان در سال بالفصد و نود و شش هجری بود و قمر در گنده است

حضرت شیخ عبدالقشیری الماشی قدس سره

نام ایشان محمد بن ابراهیم است صاحب کرامات و وفات یکنه عالم بعلم ظاهر و باطن
بوده اند و در زمان خود تصرف تمام داشتند و بصحبت شیخ ضیاع رسیده بودند و
ایشان در سال بالفصد و نود و نه هجری رویداده

حضرت شیخ

کنیت ایشان ابو محمد بن ابی نصر است مرید سراج الدین محمود بن خلیفه اند و باب شیخ
ابو النجید با سهروردی در سماج صبح بخاری شریک بودند و تصانیف سیار دارند از جمله
تفسیر عرائس است که در آن بسن نکته های دقیق و اشارت های لطیف مندرج است
و در وجود و وق و استغراق حالت تامل داشتند و پنجاه سال در جامع عتیق سیرا و غفلت
و مجاس نهادند گویند و با او آخر عمر او وجود و سماع یازده شیخ ابوالحسن کرد و به
گفته در عتبات بعضی صوفیه باب شیخ روز بهان یکجا شدم و بر حقیقت حال او مطلع شدم
و در طرم آمد که در علم و حال او و زیاده ام بر شرمین مطلع شد گفتم ای ابوالحسن این
خطر را از خود دور کن که امر روز پنجکش بار و زبان بر ابریت و او یگانه زمان
خود است وفات ایشان در نصف محرم سال شصت و شش هجری رویداده

حضرت شیخ روز بهان سبکی

صحبت او از نظر بودند و شصت سال از خانه که در شیراز است خیر آبادی نماند
و کفایت هجرات بیرون نیامد و در علم و تقوی کامل بودند وفات در آخر محرم سال
شصت و شش هجری

حضرت شیخ ابوالحسن انصاری قدس سره

نام ایشان ابراهیم بن علی است و از اعیان شیخ بطایح و صاحب کرامات و مقامات عالی و جامع میان علما و مصلحان و باطنی و شافعی و سبب بود و در محبة خلیفه استغراق اکثر مرآت
 فی شمس و کونین سال رو پنجانب آسمان نکردند اگر کشیری آمد و صاحب بیای شیخ میگوید
 ایشان همیشه بودند که شیخ عبدالقادر سیدناست امام صدیقان و صاحب عارفان
 و قاصده کمال است و قات ایشان در سال شصت و نه هجری بوده و قبر و بطایح است

حضرت شیخ ابوالحسن کردویه قدس سره

تیسفند ایشان ابو الحسن و نام علی بن حمید الصیدی خوانی بسیار و کرامات بسیار و از
 ظاهر شده پدر ایشان درگزیر بوده و میخواست که پدر نیز درگزیر می کند و ایشان را گران آمد
 در خدمت صدر فیه رفت و آمده و اشتند و زدی پدر ایشان آمده و در یک جا جمای مردم را
 در یک جا که در آن روز غریب شد و در دوکان نثارهای بسیار بود و در یک رنگی چون غضب
 پدر را دید و در یک جا که در یک نثارها و در غضب پدر را دید و در یک گفت جا جمای مردم را
 ضایع کردی بهر یکی رنگی خواسته بود و در یک رنگ کردی شیخ ابوالحسن دست را
 تکان داده پدر را به یکبار بیرون آورد و در یک رنگی را آن رنگ شده بود که صاحبش خواسته بود
 چون پدر را آن بیدار بود که راه منقوبه بازگذاشت و از درگزیر می معذور داشت و قات
 ایشان در پانزدهم شعبان سال شصت و دوازده هجری بوده و قبر و روی است از اولیاء مصر

حضرت شیخ ابن صبیح رضی الله عنه

کینست ایشان ابو محمد است صاحب اسرار و معارف و کرامات و خوارق در زمان خود
 از مشاهیر بود و در صحبت حضرت شافعی الثقلین شیخ عبدالقادر جیلی از سرسیده اند و کما
 گفته اند مرید شیخ علی بن ابی طالب و ایشان مرید تاج العارفین ابوالوفاء ایشان
 مرید شیخ ابومحمد بن ابی و ایشان مرید شیخ ابوبکر بطایحی قدس الله سرار هم و حرقه
 که حضرت صاحبی اکثر و در واقع شیخ ابوبکر بطایحی داده بودند و از شیخ علی بن سیتی

و سکنت ایشان در مصر بود و انقباض نبی سعدانده و قصیده تاسیه فارغید از ایشان است چنانچه این قصیده را تمام کردند شبی پنجم علیه السلام در پنجوایب یدنگه از ایشان می پرسیدند قصیده خود را تمام کرده چه نام گفتند و اواج الجنان در و اواج الجنان فرموده اند نظم السلوک نام کن همچنان کرد که حضرت رسالت سلام فرموده بودند و قات ایشان در دوم بخاری الاول سال ششصد و سی و دو هجری بود و

حضرت شیخ ابو جعفر محمد بن ابی القاسم بن علی بن ابی طالب

مرید شیخ رکن الدین سنجاسی اند و ایشان مرید شیخ قطب الدین ابروی و ایشان مرید شیخ ابو العیوب عبدالقادر سمرقندی اند قدس الدامین و صبحت شیخ محی الدین عربی رسیده اند گویند ایشان را بنشاند به حال ظاهری میل تمام بود شیخ شمس الدین تبریزی از ایشان پرسیدند که در چه کاری گفتند ماه را در طشت آب می بینم فرمودند اگر بترقی و ایل نداری چرا بدست آسمان نمی بینی و پیش مولانا جلال الدین رومی گفتند شیخ ابو جعفر الدین شهاب یاز بود اما پاکباز بود و مولوی فرموده کاش کردی و گذشتی و قات ایشان در سال ششصد و سی و پنج هجری بوده

حضرت مولانا محسن الدین تبریزی

نام ایشان محمد بن علی بن ملک داد است گفته اند که هنوز در کتب بودم پیش از بلوغ اگر چهل روز بر من میگذاشت از عشق سیرت محمدی مرا از روزی طعام نمیداد و اگر سخن خفای می گفتند بستم و سر منع آن میکردم مرید شیخ ابو بکر سلیمان تبریزی آمد و بعضی گویند که مرید بابا کمال خجندی بودند و بعضی گویند مرید شیخ رکن الدین سنجاسی اند و حضرت مولانا عبدالرحمن جامی فرموده اند احتمال دارد که صحبت همه رسیده اند و از همه تربیت یافته باشند مولانا جلال الدین رومی کمال لیکانگی و یک جیتی با ایشان بوده و همیشه باهم صحبت میدادند و در انشاء نحو و همه جاستایش ایشان کرده اند و اکثر در خلوت رود و شنیده بودم و حال می شنیدند و قات ایشان در سال ششصد و چهل و پنج هجری بود

شیخ ابو العیوب محمد بن ابی القاسم بن علی بن ابی طالب

او کبار مشایخ و بزرگان ایقوم صاحب کشف و کرامات اند و او را اهل از قلاع الطریق بودند

روز سه در کین قافله شست نظار می کشیدند شستند که ما نشی می و بدای آمدیم بر خانه
 داری و دیگر بر چشم پرست و ایشان این امر عظیم کرده و پیوند از ان محل بار ایستاد
 و بصحبت شیخ ابن الفلاح یعنی سیده پیرانه ولایت فایز گردید بعد از ان استخ کثیر بل
 رسیده التماس مست کرد و شیخ قبول فرمودند و زری برای همینم بغیر افتاد و در کوی
 با خود بردند چون کبچ کردن بهیم مشغول شدند شیری در آنوقت تپ را بدید چون بهیم
 که بار کنند دیدند که شیر در آنوقت را گشته روی بشیر کرده گشتند که بهیم خود را بر چه بهیم
 سوگند بغیرت میبند که بر پشت تو بار خواهم کرد بهیم را جمع کرده بر پشت بشیر نهادند و او را راه
 تازد یک شهر آورد بعد از ان گفتند هر جا خواهی بود وقت ایشان در سال شصت و پنجاه
 و یکم هجری روئداد

حضرت شیخ ابوالحسن شاذلی

نام ایشان علی بن عبد الله اصل از مغرب از سادات حبشی اند و ساکن بودند در کوفه
 جمع کثیری از اصحاب بصیرت ایشان پیوسته انداز کار اولیای و غلامی مشایخ بودند گفته اند که
 هشتاد و دو ذکر سینه بود و در خاطر گزشت که مرا از یکا رصیه شد ناگاه زنی دیدم که از قاف
 بیرون آمد بنایت خود می گوید که بار می آید و نور آفتاب بود و میگفت بخشی هشتاد و دو ذکر
 ایستاده از بر خدایتا بکنند بعل خود و شش ماه برین گذشت که طعمای پخته شده اسم
 اول کسیکه قمره خورد ایشان بود و وفات ایشان در سال شصت و پنجاه و چهار سنه
 هجری بوده در راه مکه مظلوم و صحرایی که آب نبود داشت چون ایشان را اینجا دفن کردند
 ایشان آب آن سرزمین شیرین گشت

حضرت شیخ علی الخیار قدس سره

از مشایخ کبار ائمه و صاحب مقامات جلایه شهادت ایشان در سال شصت و پنجاه
 و شش هجری بوده

حضرت شیخ عبد الله بلیا فی قدس سره

شیران قدس اولیای اکمل اوصیاء الدین و تامل پیر ایشان ضیاء الدین سعود بن محمد بن

این اندین عمر بن اسمعیل بن شیخ ابوعلی وفاق است قدس الله ارواحهم و شیخ عبد الله
بلیانی خرقه را از پدر خود دارند و پدر ایشان بچهار واسطه از شیخ ابو النجیب سه ورودی
و بصحبت زاهد ابو بکر مدائنی پیوسته از ایشان نیز بهره تمام حاصل نموده اند و پدر ایشان بکفایت
که من آنچه از خدا می شود خواسته بودم بعبد الله دادند و آنچه بر من بقدر در یک کف دست و باو قضا
در دانه کش و ندو شیخ از بزرگان و موحدان این طائفه و صاحب کرامات و بزرگ مقامات بودند
بودند فرموده اند که یک آه که بر آرم خدایم را چون منصور حسین بدیگرم و شیخ فرموده اند
که در ویشی نماز روز و احیای شب است آنجمله اسباب بزرگی است در ویشی و شیخ
است اگر آنجا حاصل کنی و اصل گروهی و این رباعی از اشعار ایشان است رباعی
ناحق بدو چشم تر بزم مردم از پای طلب می نشینم مردم بگویند خدا چه چشم تر توان
آن ایشانند من چه نیم مردم وفات ایشان روز عاشوره سال شصت و شش و شصت و هفت هجری و شصت و هشت

حضرت شیخ کبیر المغربی السودی قدس سره

ایشان کسب حجامی را ستر حال خود ساخته بودند از اهل کرامت و ولایت بوده اند
امام محی الدین تونیسی از جمله مدبران و معتقدان ایشان بودند و بصحبت و خدمت ایشان
بزرگ بخت و وفات ایشان در ربیع الاول سال شصت و هفتاد و هشت هجری بوده
و مدت عمر پشتاد سال

حضرت شیخ عقیق الدین تلمسانی

نام ایشان سلیمان بن علی است بعضی از فقهای ایشان را بزرگوار و الحاد مشوب و اشتباه
بزرگ داشتند و حضرت مولانا می عبد الرحمن حافضی فرموده اند که هر که اندک چاشنی از شیر
این طائفه بنوشد اندک سخن او در شرح منازل الایمان برین که تصنیف شیخ الاسلام است
چقدر مینویسند و عرفات منست گویند که مجلس سماع حاضر می شدند و عقیق تمام بات
داشتند و خود می نمودند وفات ایشان در سال شصت و نود و هجری بوده است

حضرت شیخ سعدی شیرازی رحمه الله

لقب ایشان مشرف الدین و نام مصلح الدین بن عبد الله است و تخلص سعدی در شعر

ظا هر دو باطن و نظم و شریح و کامل و مجا و رقیقه تر لایه شیخ ابو سعید اللہ صلیت لوده اند و تقریباً
 سه ماهه زیارت حرمین شریفین پیاده رفته اند و اکثر اقامت را گشته اند و بعد وستان رسیده
 بت سوسات را شکسته اند و محبت شیخ طه باب الدین سرور می و بسیار رسیده از اکابر را
 در باده اند و در بیت المقدس و بلاد شام مدتی سفای کرده اند و قتی با یکی از اکابر سادات
 فی الحکمه گفت و گوئی واقع شد که انشرف حضرت رسالت بناه صلعم را انجواب دید که او را
 عتاب کردند چون بیدار شد پیش شیخ آمد و غدر خواست و تقاضای ایشان بپوشید
 و مقبول است و این از جمله شعرا ایتان است غزل من ندانتم را اول که تو پیوسته و قافی
 عهدا بستن ادا این که تیر می و نه پائی که گفته بودم چه بای غم دل با تو بگویم چه بگویم که غم
 برد و حوتمو بای و دوستان حبیب کنندم که چرا دل نبوده اوم که ما بد اول بنو گفتن حسین
 خوب چرایی که جمع ما باید ازین خانه بدون بر دین که بنی که همه آید بلکه تو در خانه نمانی
 وفات ایشان شب جمعه ماه شوال سال ششصد و نود و یک هجری بوده و قبر در بیرون شهر سراسر است

حضرت شیخ حسن بلغاری قدس سره

اصل ایشان از انجوان است و صاحب جذب و مقامات عالیه بوده اند و نسبت ابرار است
 ایشان آبرو واسطه شیخ ابو العجیب سرور می میرسد و درسی ساکنی تائب شده و زیاده
 در آمده اند و کفاف مال را سیر نموده اند و وفات ایشان در سال ششصد و نه و هشت هجری
 بوده و مدت عمر نو و هشتاد سال و قبر در خراب تبریز است

حضرت شیخ ابو محمد مر جاسنی

تمام ایشان عبداللہ بن محمد است و اصل از مر جان مغرب زمین ابواب علوم الهی و انوار
 ربانی روحی ایشان گشاده بود و بزرگان انبیا و وفات ایشان تو شش سال ششصد
 و نود و نه هجری بوده

حضرت ابن مطرف اندلسی

نسبت ایشان ابو عبداللہ است و میاور که مغلیه بوده اند و او است که اندک بشبان روزی
 بخانه اسبوع طواف میکرد و وفات ایشان در رمضان سال ششصد و هفت هجری بود

و مدت عمر ایشان از نو دسال پنج و زیاده شاه عصر از سعادت مندی و کمال اخلاص که بخیریت ایشان داشت بنابر شیخ را بر دوش خود گرفت

حضرت شیخ شمس الدین قدس سره

نام ایشان محمد بن احمد و نامی صوفی است جنبلی ندبیب بوده اند و قات ایشان در سال هجری ۷۱۰ و یازده هجری روئ داده

حضرت شیخ عمار الدین رحمه الله

نام ایشان احمد بن شیخ الحرامید ابراهیم بن عبد الرحمن است و اصل از داسط در علم تصانیف بسیار دارند و قات ایشان در مقصد و یازده سال هجری بوده و مدت عمر خود ۷۰

حضرت شیخ سلمان شرکان قدس سره

در دمشق بوده اند کم می گفتند و کم از جای بر میخاستند و کم می گفتند و حکمای ظاهر اهل کربلا و بزرگی نیازمند اند سلوک بایشان میکردند با وجود آنکه در ماه رمضان چیزی نمیخوردند و نماز نمیکردند اما کشف و اطلاع بر مرقیات بسیار داشتند و این طائفه را ستر حال خود ساخته بودند و قات ایشان در سال مقصد و چهارده هجری ۷۱۰

حضرت شیخ نجم الدین قدس سره

نام ایشان عیدالدین احمد بن محمد الاصفهانی است صاحب مقامات و مناقب عالیه شاکر ابو العباس المرسی الشاذلی و مدتی مجاور مکه معظمه بودند و قات ایشان بکره مظهره و در جاموی آلاخر سال مقصد و بیست و یک هجری بوده و مدت عمر مقصد و بیست سال

حضرت شیخ اوحدی اصفهانی

گویند ایشان از جمله اصحاب شیخ اوحد الدین کرمانی اند و بر سر پای جام مستند جام جم از ایشان است و اکثر اشعار ایشان در تصوف و حقیقت است و این بیت نیز از اشعار است اوحدی شمس الدین قدس سره
تا شبی روی یک بخوابی و قات ایشان در سال مقصد و بیست و یک هجری بوده و قیر در اربعه تیر نیست

حضرت مولانا محمد و زاهد مرعانی قدس سره

لقب ایشان جلال الدین است و در علوم ظاهر شاکر و مولانا نظام الدین همدانی اند و بکثرت

متاعت سنت و شریعت میرتبه عالی رسیده بودند و تقوی و روح جید بلیغ میبردند و وفات ایشان در ماه ذی حجه سال هفتصد و هفتاد و هشت هجری بوده و قبری در مهابه هرات است

حضرت مولانا زاهد مرغانی رحمه الله

نام پدر ایشان شیخ علی بن شیخ ابوبکر بن شیخ احمد بن شیخ محمد شاه بری شیخ محمود بن شیخ اسماعیل تایبادی است و تایبادی است از توابع جام در علوم ظاهرش اگر مولانا نظام الدین هرگز بوده اند اما بواسطه متابعت سنت و آداب شریعت ابواب عالم باطن برایشان مفتوح گشت و کرامات و مقامات خالیه از ایشان بظهور آمد و او کسی بود نماز و حاکمیت شیخ احمد جام و پیرو زیارت روضه حضرت می نمودند و در مدت هفت سال بیاباد و پامی بر بنه از تایباد بروضه میر که ایشان قرآن خوانده می رفتند و از برکت روحانیت حضرت شیخ مططاب اقصی مرتبه اعلی فائز گشتند حضرت خواجہ بہاء الدین نقشبند قدس الله سرہ چون بمجلس ایشان رسید مولانا حضرت خواجہ بر رسید بیکه جام دارد خواجہ فرمود که بہاء الدین نقشبند گفتند برای ما قسمی بنمیزد خواجہ فرموده اند که آیدیم که نشستی ببریم و دور و بر با هم صحبت داشتند و حضرت توحید علی از اہل برہانہ کمال اخلاص و ارادت و خندست مولانا داشتند بیکه مولانا مری صاحب قرآن و وفات ایشان بمرور پنجشنبہ سلج مورخ الحرام سال ہفتصد و نود و یک ہجری بوده و قبری در موابہ تایباد است

حضرت خواجہ حافظ شیرازی

نام ایشان محمد است و لقب شمس الدین حضرت مولانا عبد الرحمن جامی فرمودند با وجود آنکہ معلوم نیست کہ بظاہر دست ارادت بر پیروی داده باشند اما ایشان از اسان العیب گفته اند و آثار حقائق و معارف در دیوان ایشان بسیار است و در تذکرہ عبد القادر بیلکونی از شیخ نظام الدین انتقی نقل کرده است کہ خواجہ حافظ مرید حضرت خواجہ بہاء الدین نقشبند اند و اکثر تعدادی کہ از دیوان حقیقت بیان ایشان نموده میشود موافق مطلب بری آید چنانچہ سہاگیر بادشاہ کہ در ایامش ہزارہ کی بسبب آزدگی از والد خود جدا شدہ در اہل آبادی و تہودہ ہستند را عجب کجاومت پدر عالیقدر بر برد باند دیوان حافظ را طلب نمودہ قال کشادہ و انشا

غزل

چرا نه خاک ره کوی یا رخود باشم
نیشتر خود روم و شمر یا رخود باشم
دین رگان خداوندگار خود باشم
که روز واقعه پیش لگاری خود باشم
و گرنه تا بابدشمر یا رخود باشم

چرا نه در پی غم و دیا رخود باشم
غم غریبی و غم غریبی چو بر تری تا بجم
زمران سراپرده وصالی شوم
چو کار عمر نه پیداست بازی آن اول
بود که لطف از لایم نمون شود حافظ

و بموجب این فال بنی نامل و اهالی بسرت روانه شده بکلازمت ایشان مشرف گشتند
و قضا را بعد از شش ماه اکیر بادشاه فوت کردند و ایشان بادشاه شدندان فقیر بدست
حضرت جهانگیر بادشاه دیده که در خاشیه دیوان حافظ انیقدمد را نوشته اند و قات
ایشان در سال هفتصد و نود و دو و هجری بوده و قبر در شیراز است

حضرت مولانا ظهیر الدین خلوقی قدس سره

صانع بود تدبیر علم ظاهر و باطن مولانا ظهیر الدین ابابکر تائید میفرمودند امر و در زیر ملک
مثل ظهیر الدین کس نمیدانم مرید شیخ سیف الدین خلوقی اند و قات شیخ سیف الدین
هفتصد و هشتاد و سه هجری بوده و قبر شیخ در مزار تاجوتیان بر سر مل گاه است
و قات ایشان در سال هفتصد و هجری و قبر در مزار شیخ سیف الدین است

حضرت شیخ کمال محمدی قدس سره

بسیار بزرگ و صاحب حال بودند و خود را در لباس شعر و شاعری پوشیده میداشتند
و ترک و تجرید ایشان کمال بوده چنانچه گویند در تبریز او دیده داشتند که در اینجا بسر میبرد چون
بعد از فوت ایشان اینجا دیو تدبیر او بود پای که بران می نشستند و سنگی که زیر سر
می نهادند چنانچه گویند و قات ایشان در هفتصد و سه هجری بوده و قبر در تبریز است و بر قبر
ایشان این بیت نقش کرده اند بیت کمال از کعبه رفتی بر دیار و بزارت آفرین مردانه

حضرت مولانا محمد شیرین

تخلص ایشان مغربی است مرید شیخ اسمعیل سبی اند و شیخ اسمعیل از اصحاب شیخ

نورالدین عبدالرحمن سقزانی دارمعاصران و معاصیان شیخ کمال نجفی بوده اند و قات
ایشان در سال هجرت قمری سب و مدت عمر شصت سال و این غزل نیز از جمله

استعار ایشان است غزل

و ز موج دریای ازل بگشت صحرائی ابو
ضحرا لبین و دیا متود چو یابد از دریاه
در خط ملک صحر احمد بود عین احد
بر و سه بحر بیکران باشد چو در و باره
سر و هم آرد دانه از بیتی بخیر عدد
ارصد بکی نعمت بان سده از یک یک باز عدد
باشد که مو حق در رسد بارم بدید و گشت
از سرچ دل طالع شود از اندر دل سر زبده
گر مغرب را آئینه بنمایانست در نمد

از جنبش بحر قدم برخاست موج بید و

و ز موج بحر بیکران صحرائی دریاه

اند و جهان بید و واحد احد نبود و سه

لیکن جهان جسم و جان اگر چه شد از دریاه

اند و سه اسلم تزل باشد از عین ازل

اما ریکه صد بن نال دو صد یکی را بین جهان

من بر مثال باقیم افتاده از دریا و نال

وقت کمان خود شید با دال ماه مانا پدید

ان آفتاب سحر فی بید است و در مغرب

حضرت شاه قاسم الخوار

قدس سره اصل آن سبادت نام از آذر یا بیکانست مولود متولد و بزرگوار و اتم
حال نسبت ارادت شیخ صدر الدین دارد و بلی و استبداد از ان صحبت صدر الدین علی بنی
که از مریدان او محمد الدین کرمانی بود و در رسیده اند و در لواحق انبوره حضرت خواجہ محمد الدین
نقشبند را دیدند و با ایشان صحبت داشتند و بواسطه ایشان مشغول بر حقائق و معارف
و اسرار است و در باب مریدان ایشان حضرت مولانا عبد الرحمن جامی قدس سره فرمودند
که مقبر بعضی از ایشان را دیده و احوال بعضی را شنیده اکثری از بقع دین اسلام حاج بود
و بدارت اباست و توانو استر و سنت و اخل فرموده اند که میتوان بود که چون فتوح و نذر
بسیار و سیر سید و همه را صرف گفتگو و مریدان و در ویشان میشد و اصحاب نفس و عوار
مقصود در اینجا حاصل بوده و برین جهت جماعه بیکان نیز فرمودند و از مریدان ایشان داخل حقا
باشند و آن عبادت منزلت این بیکان بود و در مریدان حضرت شاه عدا نیز در هندوستان انجال
دارد و اکثری بیکان اعد و قات ایشان در سال هشتصد و سی و هفت هجری بوده و قبر در حرم و بیکان

شیخ زین الدین خوانی رحمه الله

کنت ایشان ابو بکر است جائز بوده اند میان علوم ظاهری و باطنی و از اول تا آخر توفیق
استقامت بر جاوه شریعت و متابعت سنت یافته بودند حضرت مولانا عبد الرحمن جامی فرموده
که متابعت سنت بزرگترین کرامتی است پیش ازین ائمه و شیخ زین الدین خوانی مرید شیخ نور الدین
عبد الرحمن قریشی مصری اند و ایشان مرید شیخ سیف کورانی و ایشان مرید شیخ تاج الدین
شمشیری و ایشان مرید شیخ محمود اصفهانی و ایشان مرید شیخ عبدالصمد نظیری و ایشان مرید
شیخ علی بخش و ایشان مرید شیخ شهاب الدین سهروردی گویند و از خیریات ایشان را
داروی رسید که شبانه روز با کمال از خود غائب بودند و چون از آن غیب ایشان را باز
قریب یکسال خاموشی بر ایشان غالب بود و سخن نمیگفتند و غایت ایشان در شب بایستادن
دوم شوال سال هشتصد و سی و هشت هجری بود و بعد از وفات ایشان نسیه یافتند که در آنجا
قبر شیخ در هرات است نزدیک عیدگاه و عمارت عالی بر آن ساخته اند

حضرت سید بدیع الدین رقدس سره

لقب ایشان شاه مدار است و مرید شیخ محمد طغوزاشی نسبت ارادت ایشان بسبب که سن
یا حجت دیگر پنج یا شش واسطه حضرت رسالت پناه صلعم میسر است و احوال و خصال
و مقامات بلند و کرامات ارجیده داشته اند و بزرگی حضرت شاه مدار زیاد از آنست که در کتب
و تقریر آید گویند و از ده سال طعام نخوردند و لباسیکه یکبار می پوشیدند دیگر احتیاج نشستن
نمیشد همیشه سفید پاکیزه میماند و شیخ عبدالحق دهلوی نوشته اند که ایشان در مقام
صمدیت بودند و آخرتیه سالکان است و از حجت جمال کبابی که حتی تا سالیان ایشان عطا فرمود
بود که اگر نظر برده سید مبارک ایشان اقتادی بسید اعتقاد میجو کردی از تعجب است
همیشه برق بر روی انداختند و وفات ایشان هجدهم جمادی الاولی سال هشتصد
و چهل و هجده بود و قبر ایشان در موضع مکن پور که از اربع قنوج است واقع شده
و هر سال در ماه جمادی الاول که غرض ایشان است قریب به پنج شش کلب آدم
مرد و زن و بزرگواران و جوانان هندوستان را با خود میبردند و در شب و در وقت شریف

ایشان با جلوه‌های بسیار جمع می‌شود و همه نذر دنیا می‌آرند و کرامات و خوارق عجیبه غیریه الحال نیز نقل
 میکند و از چهار حصه اهل هندوستان اروصیح و شریفین دو حمله مرید حضرت میر دستگیر غوث فقیه
 شاه شیخ الدین سید عبدالقادر جیلانی انداماً شرافتمند و یک حصه مرید شاه بهادر امانت‌آباد
 بیشتر و نیم حصه مرید حضرت خواجہ معین الدین چشتی و نیم حصه مرید مجدد و مہربان الدین ذکر ریاست
 ملانی قدس الله اسرارهم

حضرت مولانا جلال الدین یورانی

کیست ایشان ابو یزید سنت بود از کسب علوم ظاهر و باطن کمال متابعت سبک و رعایت شریعت
 به مرتبه اعلیٰ رسیدند و اکثر مکلفات عبادت سالکان بقدر امکان کوشش می‌نمودند و هر که رجوع
 بایستی کرد و خواست که با حق مبرقند اگر چه نظر بر دست ارادت به پیر نداشتند اما احوال و سبک بود
 چنانچه بیشتر و در هر گاه مرا تشکالی می‌افتاد و حاجت حضرت رسالت پناه صلعم می‌خواست
 رفیع آن می‌کنند و گویند روزی از اصحاب خود شانه طلبیده اند و گفتند حضرت رسالت پناه
 صلعم فرموده اند که باریک نگاه می‌کنم خود را شانه نیکین و ایشان بصحبت مولانا حضرت
 ظہیر الدین خلونی رسیدند و معتقد طریق ایشان بودند حضرت مولانا عبد الرحمن جامی اکثر
 پیش ایشان می‌رفتند چنانچه گفته اند روزی با جماعتی زیارت مولانا جلال الدین یورانی و شمیم
 وقت ما رسیدن متناهی یکبار از ایشان را در خاطر گذشت بود که اگر مولانا را که اگر امتی هست بیاید
 که باریک منتهی بزرگ بمس بدید چون ده اندک شدیم آن شخص را آواز دادند که کیساعت باش
 سخا درون رفته یکساعت می‌رسد و آن آواز دادند و گفتند معذور دارم که در باغهای تاش
 می‌باشد و عادت ایشان در شب ده و شبیه و نیم ماه و یکصد سال بتصدیق و شمعیت و دوپیری بوده

حضرت خواجہ شمس الدین محمد الکوٹوی الحامی قدس سرہ

کوسو قصبه ایست از توابع ہرات کہ ولادت ایشان در آنجا واقع شده و از اولاد بربر کوہ
 حضرت شیخ الاسلام احمد الحاقی التاتقی اند قدس اللہ سرہ جامع بودند و علوم ظاہر و باطن
 و بخدمت شیخ زین الدین خانی بسیار می‌رفتند و بصحبت شیخ بہا الدین عمر نیز بسیار می‌رسیدند
 مولانا سعد الدین کاشغری و مولانا شمس الدین محمد اسد و مولانا جلال الدین یورانی و غیرہ ہم

از عزیزانی که در الوقت بودند مجلس ایشان حاضر میشدند و محارفات و لطایفت خواجہ را سخن
میکردند و در انسانی و عظم و مجلس سماع خواجہ را و جدی خطیم میر سید و سایرهای بسیار نیز دند
و مجلسی را اثر میکرد و اکثر در محبت ایشان چیزی که در خاطر کسی میگذاشتند آنرا از او سبج
که غیر او کسی ندانستی اظهار نمیکرد و وفات ایشان در روز شنبه بیست و ششم قباوی الاول
سال هشتصد و شصت و سه هجری بود و در قبر در بهرات نزد یک سید جامع قریب مزار اقله کونیز میر می

مولانا شمس الدین محمد روسی

اصل ایشان از قریب روم است و آن بر نه فرسنگی هرات واقع شده از کبار مریدان مولانا
سعد الدین کاشغری اند و هم غیره حضرت مولانا جانی ایشان گفتند که مرا همیشه از روسی
آن میبود که پیغمبر صلعم را بخواند نیم روزی بخدست والدۀ خود قسم ایشان کتابچه کشید
و شستند و میخواندند که هر کس این دعا را شب جمعه چند بار بخواند پیغمبر صلعم را بخواند بسیار اتفاق
الشب آینه شب جمعه بود و رخصت خواندن دعا از والدۀ خود گرفته بکار خاتمه بود و قسم خود
شده باشد ایا نیر دعا را خواندم و نیز شنیده بودم که هر کس شب جمعه که هزار مرتبه و دو
بر رسول علیه الصلوة والسلام بفرستد آنرا و در آنجا ایستد این عمل نیز کردم چون بخوانم
قسم در واقع دیدم که از در سراسی خود در آمدم و والدۀ من ایستاده مرا گفت من از ظاهر
نومی بروم انیک رسول صلعم بخانه ما آمده اند یا تا قرا و خدمت آنحضرت بروم پس دست مرا
گرفته بجائی که آنحضرت نشسته بودند برویدم که آنحضرت نشسته اند و جمعی کثیر در گرد و پیش
آنحضرت نشسته و ایستاده اند و مکاتبات نوشته بر اطراف عالم میفرستند و کوفی اطلاع
رسول میکنند مولانا شرف الدین عثمان زیار لکاهی که از علمای ربانی بود دنیا میبویست و ما
مرا برده عرض کرد که یا رسول الله سپریک و عده کرده بودی که در از عمر و دولتت خواجہ
این آن سپر است یا نه آنرا و ریختن من دیده تبسم کردند و فرمودند که همان فرزندان
چه وقتی که مادر من سپری داشت صاحب جمال فوت کرد و او بسیار عالم شد شش
رسالت پناه صلعم را بخواب دید که میفرمایند عیال من باشد که خدا میتغالی تو سپر صاحب
دولت و در از عمر خواجہ عطا فرمود و مرا اخذای عز و جل بایشان داد پس آنحضرت

بمولانا عثمان فرمودند که مکتوبی برای این پسر بنویس مولانا کاغذی نوشت مستعمل بر یک خط
 و در زیر آن بطور مثل گواهی که مردم و قبایل ما بنویسند چند اید اینجوری نوشت و بعبده سید
 من داد و من روان شد دم با خود گفت که منم مکتوب را انداختم با گشته بخدمت
 آنحضرت آدم و عرض کردم ندانم یا رسول الله که درین کاغذ چه نوشته شده حضرت
 آن مکتوب را از دست من گرفته بخواندند و من یکس خواندنم نمود آن مکتوب را یاد فرم
 و ما بر عبده بدست من داد و من بخوانستم که ما زنجیری بر پشم نگاه آواز در بر آواز خوابیدند
 دیدم که ما در می آید و ششم در دست دارد بر قاسم گفت ای محمد چربی در خواستی
 گفتم آری گفت من خواب دیده ام و آنچه من مشاهده کرده بودم بعینه آنرا عمل کرو و اوقات
 ایشان در شب پرات سال بمشغولیت هر سه بوده و اوقات روز سینه شان در سه ماه
 رمضان سال بمشغولیت چهارم بجز بوده و قمری در گاه نزدیک مزار شیخ الاسلام خوانم
 عهد الله النضاری است قدس الله سره

حضرت شیخ صفوی علی قدس سره

اصل ایشان از ولایت بام است و مرید شیخ ربیع الدین خوانی اند و سبب در آمدن
 ایشان باین راه این بود که روزی جمعی از درویشان بزیارت مزار بزرگی میرفتند
 و ایشان در صحرائی بزیارت مشغول بودند چون نظر ایشان بر درویشان افتاد
 اثری در دل شیخ نهم رسیده و با درویشان همراه شدند بزیارت آن مزار رفتند
 و از بزرگت متابعت درویشان و زیارت نمودن مزار آن بزرگوار دل از دنیا داشت
 دنیا برکنند و درین راه در آمده اند و اوقات ایشان در سال بمشغولیت هر سه

حضرت امیر سید علی قوام رحمه الله

از اصوات سواند اند که در نزدیکی سرهند است و از بزرگان ارباب کمال و لشکر و جواهر
 و از کبار مشایخ هندوستان بوده اند لباس ایشان محبت بنود گاهی فرق میر میوشیدند و گاهی
 لباس لشکریان و در بر میگردیدند و در اول طلب الهی بجهت نور و رفعت بخدمت شیخ مبارک الدین
 جوپوری رسیده مرید شد و در ابواب فتوحات بر ایشان کشته کشت که بنده تاجمل

بہج خامی امر نکر دند و خدمت فرمودند و سیاحتی کہ منہ صلعم را جواب و پیغم کہ میفرمودند
علی دہلی پرورد خو و میرنے و از احوال خلقتی خبر دایشی شہوی گفتیم یا رسول اللہ اگر وہیل ہست
از ان است او اگر درست ازان است علی بیارہ و ربان ہست فرمودند برای خلقت خدا
و حاکمن کہ دعای تو در حق ایشان مستجاب است و وفات ایشان و در سال ہفت و پنجاہ ہجری
بودہ و قبر و حوالی جو پتور و روضہ است کہ توطن داشتہ اند و ان سہرا فی ہجراتی شہدا
است بنار و بہتر کہ

حضرت مخدومی شیخ حسین خواجہ

ایشان مرید حضرت مخدومی اعظم حاجی محمد بنوشانی کہ از کبار رشتہ خیزین و بزرگان دین
و صاحب کرامات ارجمند و مقامات بلند بودہ اند مخدوم اعظم در سلسلہ کبر و پرورد
شاہ علی پیدا دری و ایشان مرید شہید الدین محمد اسفزاری و ایشان مرید عید اللہ
براست آبادی و ایشان مرید شیخ اسحق خٹائی و ایشان مرید سید علی سہدائی اند و در
اسرار ہم وفات مخدومی اعظم در سال ہفت و سی و ہفت ہجری زدیادہ و وفات شیخ حسین
بشام بودہ در ہفت و پنجاہ و شش سال ہجری

حضرت شیخ علی متقی قدس سرہ

نام پدر ایشان عبدالملک بن قاسم بنان التقی القادری الشافعی الحسینی است از کبار
اولیای وقت و مشایخ ہندوستان اند آبا سی کرام ایشان از جو پتور بودہ و مولد ایشان ہندو
برمانپور است در سن ہفت سالگی والد ایشان در خدمت شاہ باجن چشتی کہ در بر مانپور
مرید تہذیب و بعد از ان از شیخ عبدالحمید بن شاہ باجن خرقہ مشایخ چشت پوشیدند و بجا
ماتان سفر کردہ صحبت بسیار سے از مشایخ آنجا رسیدند و تحصیل علوم نمودہ و غریمت حسین شہر
کردند و با آنجا رسیدہ از شیخ محمد بن السجاد خرقہ تبر کہ قادریہ و شافعیہ کہ منسوب است شیخ
نور الدین ابوالحسن علی الحسینی الشافعی پوشیدہ و بر تہ کمال رسیدند و ثناء بہت مشہور
بسیار و در وفات ایشان دوم شہر جمادی الاولی سال ہفت و پنجاہ و شش ہجری بودہ

و دست عمر نوزده سال است و ولادت شیخ در سال هشتصد و هشتاد و پنج هجری لوده و قهر در بن سمرقند

حضرت شیخ ادب بن جوینوری

نام پدر ایشان شیخ بهاء الدین است و در وقت فراز بزرگان شیخ هندوستان بودند با وجود جوانی سن و عمر گشته بودند که تا دو کس ایشان را میگردیدند و میخواستند استیلا اما چون بسیار می در آمدند ایشان را ده کس نمیتوانستند نگه داشت و فوات شیخ در سال هشتصد و هشتاد و شش هجری است و عمر ایشان از صد و نجاه بود و قهر در جوینور است

حضرت شیخ سلیم فخروری قدس سره

نام پدر ایشان شیخ بهاء الدین است و اصل از دلی و مرید خواجگاه ابوسعید اندک از اولاد حضرت خواجہ فضیل عیاض و در سلسله کفایت بودند و شیخ از اولاد کرامت در مدت عمر و در طریقه میرا شده اند و اول حال بطریق سیاهان می بودند و چون در یکار در ده اند بهاریت حرمین شهر یقین شریف گشته و مملکت عرب و عجم را سیر کرده و مشایخ آنوقت را در یافتند باز به هندوستان آمدند و در کوه سیکری که در آنوقت ویرانه بود قنوطن گزیدند و حضرت اکبر بادشاه از اخلاص و اعتقاد می که شیخ داشتند متهمی در اینجا آگاه کردند و قلع و مین بر آن کوه ساختند و فخرور نام نهادند چون پادشاه را فرزند می نمی ماند و هرگاه که از ارباب کمال و صاحب حال شخصی را می شنیدند رجوع با و نموده التماس فرزند میگردیدند شخصی یوزر ساینده که وزیر می درین نزدیکی از خانه مبارک آمده و کوه سیکری میگذاشتند پادشاه خود بزرگ و شیخ رفته التماس فرزند نمود و شیخ گفتند فردا جواب خواهیم داد چون روز دیگر پادشاه رفتند شیخ فرمودند حق تعالی بپادشاه فرزند خواهد عطا فرمود و فرزند کمال خود را با خواهر میداد که تربیت نمایم چون مدت حمل جهانگیر پادشاه نزدیک رسید اکبر پادشاه پادشاه شیخ فرستادند جهانگیر پادشاه بخانه شیخ متولد شد و شیخ خود را بر ایشان گذاشته سلطان سلیم نام کردند و صبیحه خود را بشیر خواند و او را مدد مقرر نمودند و گفتند و فتی که این سه سن در آید ما رحلت خواهیم نمود و پنجین پسر و ولادت شیخ در سال هشتصد و هشتاد و هشت هجری بوده و فوات در سن و نهم و هشتاد سال هشتصد و هشتاد و هشت هجری است که اگر پادشاه بجز حضرت شیخ بنا کرده اند بهیچ

حضرت شیخ نظام انبستنی قدس سره

از بزرگان مشائخ هندوستان انما حاصل از قصیده انبستنی که از تالیفات کاتب مشهور
 جوینوری امد و شیخ معروف و کاتب شیخ الداد شایسته کافیه و دیوانه که سلسله ایشان بچند
 واسطه شیخ نور قطب عالم که در بنکالاسود و اندامیر سردار خستهای شافیه کشیده صاحب
 کشف و کرامات گشته بود و در کاز سماع پرنسپس منموده و میگفتند چرا در اختلاف باید افتاد
 وفات ایشان در سال تصد و هفتاد و نه هجری بوده و قبر در قصیده انبستنی است ۴ ۴

حضرت شیخ داود جهنی وال قدس سره

جنتی قصیده است از مضافات لاله زار ابایی که ارام ایشان از عرب هندوستان آمده اند و تولد
 در سبب پور شده و الله ایشان پیش از ولادت شیخ فوت کرده امد و در احوال محل پیش مولانا
 امجد علی آچه که از شاگردان حضرت مولانا عبد الرحمن جوی قدس الله سره السامی بود و کسب
 می نمودند و ایام طفولیت اصفهانی را بقدرت تمام میخواندند و منسوب اند به سلسله علی قادی
 در ادب و اهل سلوک ادیبی بودند از روحانیت حضرت قطب بانی غوث صمدانی سید عبدالقادر
 جیلانی رضی الله عنه و بابشاره حضرت غوث اعظم نظامیه و وصیت ارادت به شیخ صادق قادری
 ولد شیخ غید القادر ثانی دادند و از بزرگان مشائخ متاخرین صاحب مقامات بلند و خوارق
 از چند گشتند وفات ایشان در سال تصد و هشتاد و دو هجری بوده و قبر در شیرکده نواحی جنتی

حضرت شیخ نظام نارنگولی قدس سره

نارنگول از شهر پارس مشهور به هندوستان است مرید شیخ خانوچشتی اند که در کربلا و یار وطن
 داشتند و از کبار مشائخ وقت خود بودند و شیخ نظام تا چهلین سال بایشاد طلبان مشغول بودند
 و جمعی کثیری بمرکت ایشان بمرتبه عالی رسیدند گویند همیشه پادشاه از نارنگول حضرت خواجگان
 اویسی قدس روح بود و ذوق و جذبه تمام میفرستاد و ولادت شیخ خانو در سال تصد
 و چهل هجری بوده وفات ایشان در سال تصد و نود و هفت هجری بود و زاد ۴ ۴ ۴

حضرت شیخ حبیب الدین کجانی

نسب ایشان معلوم است از کبار مشائخ متاخرین اند و در علوم ظاهر و باطن ایشان بمرکت

که بر اکثر کتب درسی حاشیه یا ترمیمی نوشته اند خلق ابنوه بخیرت شیخ رسیده است سفینه مستقیم
 بیگشتند و حالت یاطنی نیز بر کمال داشته اند در احمد بابا سکونت وریده بودند و بیج بجای
 فوت و آمدن یکدیگر اندک چه ارادت بجای دیگر داشتند اما ارشاد از شیخ محمد غوث اعظم یافته اند
 و در اب طریق تامل ایشان بودند و کار را نزد شیخ محمد غوث با تمام رسانیده اند و چون
 شیخ محمد غوث بکجرات رفتند شیخ علی متقی که صاحب علوم ظاهر و باطن بودند با جمعی از علمای
 ظاهر بسبب بعضی سخنان بلند فتوی بر قتل ایشان نوشتند و حاکم آنها متولی را موقوف بر نوشتن
 شیخ وحید الدین داشت چون ایشان بخانه شیخ محمد غوث رفتند و دیدن اول فرستیده
 شیخ گفتند و کاغذ فتوی را بیاور که کردند و شیخ علی متقی گفتند که فهم شما کمالات شیخ نرسیده
 و میگفتند که در ظاهر شریعت چنان باید بود که شیخ علی متقی است و در حقیقت آنچه نگاه
 است و آنچه از اکثر مردم معتبر تحقیق نموده است که شیخ محمد غوث از اهل دعوت بوده اما آنرا
 بکمال رسانیده بودند و فوات شیخ وحید الدین در غره صفر سال نصد و نود و هشت هجری بود
 و قبر در میان شهر احمد آباد است و فوات شیخ محمد غوث اعظم پانزدهم رمضان سال نصد و نود و هشت
 هجری در اکبر آباد واقع شده و مدت عمر هشتاد سال و قبر در اکبر آباد است

حضرت شیخ علاء الدین او دهمی قایس سره

صاحب کرامات و مقامات عالیه بودند که گاهی حقایق و معارف را بصورت نظم و می آواز
 چنانچه این مطلع از ایشانست بیست و نه نام آن گل خود و رویه رنگ و بود دارد که که من چنین
 گفتگوی او دارد و از مریدان ایشان بسیاری یکمال رسیده اند گویند همیشه و عاید میگرد
 که شهادت لغیب ایشان گردوشی و زوان خانه ایشان در آمدند و با وجود آنکه شیخ
 بنود رسیده بودند شیری بدنست گرفتند و چندی را کشته خود پدر بچه شهادت رسیده
 و شهادت ایشان در سال نصد و نود و هشت هجری بود است

حضرت شیخ محمد بن فضل الله قایس سره

از اولاد امجا حضرت شیخ الاسلام احمد جام الله قایس الله و وجه و موضح زندگان کران و این
 هرات است می بوده اند صاحب مقامات بلند و کرامات ارجین در ریاضت و محاسنات یکجا

والکثر صائم بود و افطار ریشور بانی کرده و بالایی آن صایون آب میخوردند تا روتنود
 و از حضرت اخوند خود شنیده ام که میفرمودند چون عبد الله تخان از بابک از نا و رالنهر
 بتسخیر ترسانان روانه شد و در مدججان بخدمت ایشان رسیدند و او فرمود و بندای خدا
 بکشتن مده و صید کردن که قاصد میراث بعد از نه ماه و نه روز و نه ساعت فتح خواهد شد
 بعد از گذشتن مدت مذکور همچنان شد که خواجہ فرموده بودند و نیز حضرت اخوند از زبان
 والد ماجد خود شیخ فصیح الدین نقل میکند که ایشان میفرمودند شبی بخدمت خواجہ عبد الحق
 ایشان اراده زیارت حضرت خواجہ عبد الله انصاری کردند و چون شب تاریک بود و خواستند
 که چنانی روشن کنند و غن چراغ بهم همه سید چراغ دانا با آب تر پر کردند و قلیله تافته بآب هین
 خود تر نمودند و آنرا بدست مبارک خود گرفته مستوجب شرمند و راه
 قریبیک فرستاد بود و با و تندی میوزید و چراغ روشن بود تا بقریه حضرت خواجہ رسیدند
 بمحور رسیدن چراغ خاموش شد بعد از زیارت باز چراغ را روشن کرده تا منزل خود
 بهمان طریق آمدند و نیز اخوند میفرمودند که قریب بموت خواجہ وصیت کردند که جنازه مرا خواجہ
 گنبد داشت تا ابلق سواری رسد و امامت جنازه من گذرخون خواجہ بر حمت حق پوستند
 چنین کردند و انتظار دیکشیدند که در بهمان وقت والدین شیخ فصیح الدین براسپ ابلق
 سواری رسیدند و امامت جنازه ایشان کردند و نماز خواجہ در سال هزار و پنجاه و هجری بوده
 و قبر در مدججان است و وفات شیخ فصیح الدین روز پنجشنبه شبست و دوم رمضان سال هزار
 و نوزده هجری بوده قبر در لاهور است *

حضرت شاه ابوالعالی قدس سره

از سادات صحیح النیب و صاحب کرامات و خوارق بوده اند در سلسله علییه قادر بر مدتیست
 داود و جنی دال اند و بعد از سی سال ریاضت و مجاهدت در شهر لاهور سکونت و زیارت
 حضرت اخوند میفرمودند که روزی همراه اخوند خود ملائمت الله که عالم و عامل بودند و بدین
 ایشان رفتم و آنجا نشستیم بودیم که شخصی تسبیح شاه آورد و در دل من گذشت که اگر شاه را
 که استی باشد باید که این تسبیح را بمن بدهند وقت رخصت مرا طلبیده و همان تسبیح را بمن دادند

و گفتند هر وقت شیخ فوت نماید همه مرتبه صلوات بخوانند و از خود ملائمت الله متولست
 که روزی در خاطر من گذشت که من اراده و اعتقاد بکبریت ثلاث الثقلین دارم آیا آنحضرت
 از من خبر دارند بود و حسب درخواست دیدم که بجهت امری در مابادام و من رهنه است
 فی الحال غوث الثقلین حاضرند و دستاری سفید عنایت کردند و فرمودند که ملائمت الله
 ما در چنین جای از شما خبر داریم فردوسی آن شاه ابوالمعالی مر اطلبیده اند و دستاری سفید
 دادند و گفتند که این دستار است ولادت شاه روز و شب دهم ذی حجه سال همدست
 و بخت هجری و وفات شانزدهم ربیع الاول سال یک هزار و بیست و چهار هجری روداد
 و قبر و قهر لاهور است تحقیقا در آنکه در آن تمام احوال حضرت غوث اعظم ست ایشان
 هیچ کرده اند و کمال ارادت و اخلاص با حضرت داشتند و آنحضرت را نیز کمال عنایت و شفقت
 شیخ بود و داد از روحانیت آنحضرت بشاه میرسید

حضرت خواجه محمد الحق جامی قدس سره

نام جد ایشان شیخ محمد صدر است از فرزندان حضرت صدیق اکبر اند رضی الله عنه
 و آبائی ایشان در جوین و دیو و دما موله شیخ در احمد آباد گجرات است و شیخ صدیق
 که هلد ایشان بر حمت حق پیوست و رایتی می جوین بجز است شیخ صفی گجراتی رسید
 خرقة اجازت پوشیدند و شیخ ایشان را خصمت که معتقد بودند و بقدم تجرید و تقریر زیارت
 حسین شریفین کرده تا دوازده سال در مکه شریف در صحبت شیخ علی متقی گذرانیده اند و
 باز معاودت نموده با احمد آباد رسیدند و تا هلد و دوازده سال دیگر پیش شیخ و حلقه
 گجراتی تحصیل علوم ظاهری و غول بودند و در همین ایام صحبت شیخ ماه جوین پوری هم که در گجرات
 بودند میرسید و شیخ ماه چون از زبان والد ماجد ایشان شنیده بودند که کسپ خورد و مقلب
 وقت خواهر شد ایشان را محترم میداشتند و شیخ ابو محمد حقیر می که مرید والد ایشان بودند
 از قلع اسیر گجراتی شیخ و جمیع الدین و شیخ ماه و شش تن که شاه چهار در ابر و از قبیله آرید ایشان
 در جواب نوشته اند که بدست شماست و شیخ را رحمت اسیر کردند شیخ ملازم است شیخ ابو محمد
 رسید و گفته را که والد بزرگوار ایشان شیخ ابو محمد امانت سپرده بودند گرفتند و در بر ایشان

توطن گرفته بر سر اشتغال داشتند و بعد از آن ترک تدریس نموده به امرایت تعلق مشغول شدند
 و هیچ کنیزی بیکرت معیت ایشان صاحب کالات ظاهری و باطنی شدند و شیخ در زمان پیش
 یگانه و مرجع مشایخ کبار و از بزرگان متاخرین سلسله شریعت بود و در وضع و تشریف و ولایت
 خانان پس و آن حوالی را روی ارادت با ایشان بود و قبولی ملایم داشتند شیخ زانچه توادد اخلاص
 بخدمت حضرت سیدانام صلی الله علیه و علی آله الکرام و اصحابه العظام مبر توبه بود که گفت
 و شنید راست نیاید چنانچه هر چند گاه از ذوق و اشتیاق و از بی اختیار بی متوجه بدیده
 سیر که میباشند و بعد از توقف چندین مرتبه بموجب ارشاده آن سرور باز مراجعت می نمودند
 و طریقه ایشان تمام مطابق شرع و سنت بود و آنچه فتوح میر سید به حصه میکردند یک
 بجهت قوت عیال میدادند و حصه دیگر صرف خانقاه و فقرای می نمودند و یک حصه دیگر
 حضرت سرور کائنات صلعم نموده بخریدن بزرگترین میفرستادند و خوارات ایشان
 بسیار و بیشمار است و قات ایشان در ربیع الثانی و در شب دوشنبه دوم ماه رمضان سال
 و بیست و نه هجری بوده چنانچه خوابیده با ششم رجه الله تاریخ فوت ایشان را این فضل الله یافته
 و مدت عمر شریف او و شش سال و چهار روز و پنج ساعت که خوابیده بود و دیده برادر

حضرت احمد کابلی و اسیر هندی قدس سره

از اولاد حضرت امیر المومنین عارفه و قی رضى الله عنه حنفی مذسب بوده اند و در سرزندگی
 و رزیدند و در سلسله نقشبندیه مرید خواج باقی بودند و ایشان مرید مولانا خواجگی املکی
 و ایشان مرید پدر خود مولانا در ویش محمد و از مشایخ قاذرین و چشتیه نیز اجازت ارشاد
 حاصل کرده بودند از متاخرین مشایخ و صاحبان ریاضت و مجاهدت و خوارق و تصانیف
 در ادراک حال بعضی بر شیخ تهمت کردند که شیخ میگوید عزیمت من زیاده است از خانقاهی
 را شنیدین رضى الله عنهم اما این محض بهتان و اقراضی مخالفان است بر شیخ چه اگر این
 فقیر خود شنیده از سیادت و نقابت پناه فضائل و کالات مسکاهه حقائق و معانی
 آگاه افضل فضلای عصر علامی قوامی استادی حضرت میرک شیخ بن شیخ قصبه الدین
 که میفرمودند و گفته ما را جوهر سرزند واقع شد و کیفیت ما تحقیق ملاقات شیخ احمد روی تمام

در اتمامی ملاقات بجا گذاشت که اگر شیخ را کرامتی است باید که مردم انچه از ایشان بپایند
 خاطر نشان من سازند و دیگر آنکه شنیده بودم که خواهم باقی که پیر ایشان سستی افروز
 مولانا خواجگی امکانی هر یک فکر کنند دیگر آنکه بخواه خاوند محمود و چه اعتقاد دارند چون سستی
 پیش شیخ ششستم خبر و یکدیگر از میسرند خود من حادثه که مطالعه نمایند چون آنرا تمام بیدم
 من گفتند ازین چیزی ظاهر میشود گفتیم ازین خوب هیچ ظاهر نمیشود و انچه در اینجا است
 درست است گفتند پس بدانید که انچه از ما واقع شده همین است و باقی افتراست
 و ما بعد از ساعتی گفتند که روزی خواجہ خاوند محمود و ما اینجا آمده بود ند گفتند که خواجہ
 اجازت صریح از میر خود نداریم بجهت آنکه روزی مولانا خواجگی امکانی خریدنه میخورند
 و قاج قاج را خود بریده بدست حاضران و مردمان میدادند و بخواجہ باقی ندادند
 اصحاب گفتند خواجہ نیز حاضر اند مولانا خواجگی امکانی فرمودند یا خرپوزه با و درست و ایم
 خواجہ باقی ازین استیضا کردند که مرا اجازت ارشاد دادند من گفتیم این چنین نیست
 چرا که ما هرگز انچنین سخنی از پیر خود و دیگر مردم نشنیده ایم بلکه خواجہ باقی ابا میگردند
 که این کار از دست من نمی آید و این بار را من نمیتوانم برآست و مولانا خواجگی میفرمودند
 که ما اجازت دادیم و ترا اینکار را باید کرد و درین اثنا چیزی از ریش سفیدان نیز
 گفته اند که ما و ران مجلس حاضر بودیم که مولانا خواجگی اجازت ارشاد بخواجہ باقی دادند
 خواجہ خاوند محمود گفتند پس ما غلط شنیده بودیم و بعد از آن شیخ احمد فرمودند که انچه
 از مردمان خواجہ خاوند محمود بایشان اعتقاد دارند خواجہ آنچنان نیستند و من آن اعتقاد
 بخواجہ ندارم هر سه سوا الیکه در خاطر حضرت اخوان گذشته بود شیخ جواب دادند و وفات
 ایشان در سال یک هزار و سی و چهار هجری بوده و مدت عمر شخصت و سه سال و قیصر در سمرقند

حضرت شاه بلاول قدس سره

ولادت ایشان در قصبه شیخ و آهمن که از مضافات پنجاب است واقع سده و دویست و
 سکونت داشتند علم ظاهری و باطنی کسب نموده بودند و در سلسله علییه قادریه
 شیخ شمس اند و ایشان مرید شیخ ابوالحسن و ایشان مرید شیخ داود جینی دال که

ذکر ایشان بالا گذرشته و شیخ بلاول صاحب الدبر و قائم اللیل میبود و مدودن بدو روح امتیاز دادند
 این فقیر یک مرتبه بخدمت ایشان رسید و آثار ریاضت و عبادت بسیار از بشارت شیخ ظاهر میشد
 هر روز جمیع و کثرت بخدمت ایشان آمد و رفته می نمود و دو هر کس هر وقت که بخدمت شیخ میرفت
 البته برای او ما جهری میکشیدند و مردم همیشه صحبت شقای بیماران کوزه آبی بخدمت
 شیخ می بردند و ایشان دعا خوانده بران آب میدیدند و اکثری شقای می یافتند و وفات
 ایشان در وقت غشای شب و در شب نیمه بیت و هشتم شعبان سال یک هزار و چهل و شش
 هجری بوده مدت عمر شریف هفتاد و سال و قریب از راهور است بموضع که سکونت داشتند
 الحمد لله المنة که با تمام رسید و کرامت شایسته فرقه که تا پنج وفات مولودات و محل قبور اکثری
 در کتاب لغات الانس و الجنایح یافت می شود و این خادم فقر الفیاض و تجسس یار از کتاب
 سیرت قدیمین متاخرین پدید آورده بقید ضبط و تدوین امید که در ارجح طبع ایشان قدس الله ارحامهم این نعمت شود گردد
 و کرامت العارفات الصالحات الکاملات الواضحات رضی الله عنهن

بدانکه افضل انسا العالمین پیش از عید حضرت رسول صلوات الله علیه و آله و سلم از آن فرعون و
 مریم بنت عمران است و بعد از آن سر و ملاذج مطهره خدیجه کبری و عایشه صدیق و از آن
 فاطمه زهرا راضی الله عنهن

و کرامت اوج مطهرات حضرت سرور عالم صلی الله علیه و سلم
 و نسبت که آن حضرت فرموده اند من رستم و رستمی استم و هیچ کس از دختران خود و بزرگوار
 ندادم مگر آنکه جبرئیل آمد از پروردگار و مرا بان امر نمود از اوج مطهرات ده ائمه بودند
 که آنحضرت بایشان زفاف فرموده اند از آنجا بازده متفق علیه اند و یکی مختلف فقیه و دیگر
 حضرت خدیجه کبری رضی الله عنها

کینست ایشان ام بعد است و نام پدر ایشان خویلد بن احمد بن محمد الغزالی بن قس بن کلاب
 و نسب ایشان در قصی پستی است آنحضرت صلوات الله علیه و آله و سلم و والد ایشان فاطمه بنت
 زاید بن الاصم که از بنی عامر بن لوی بوده او را زنی که پیغمبر صلوات الله علیه و آله و سلم
 پیشتر از خواستگاری آنسر و زوجه ای دیده بودند که آفتابی از آسمان در خانه ایشان

فرمود آمد و نور آن از نشاء ایشان منتشر شد چنانکہ در مکہ معظمہ میج خانه نمائندہ الاکہ بآن لوگوں گشت
و دوران زمان کہ در وقت آن سرور در آمدند سن مبارک ایشان چهل سال بود و سن آنحضرت
بست و نیم سال و عمر ایشان بیست و ستودہ سال بود و والد او اکثریت از دختر و پسر تمام از ایشان
بود و سید عالم صلعم رحمت حمایت خاطر ایشان تا ایشان ذریات بود و نمیج ذل نحو استند
و اوکل کسیکہ از زمان ما اتفاق بیشت اسلام شرف گشت حضرت حدیث کبری بگویند
روزی جبرئیل علیہ السلام بید عالم صلعم گفت یا رسول اللہ صلعم این خدیجہ است کہ می آید
برائے تو نظر کن بر او و طعام می آرد چون بتو رسد او را از پروردگار او و از من
سلام رسان و بشارت ده او را بچاند در بہشت از یک ہر دایرہ محو کہ در آن خانہ بہیم
خصوصیت و رکنی بود گویند چون حضرت سید بشیر از حضرت پروردگار خود باز جبرئیل سلام
رسانید حضرت حدیث کبری جواب سلام فرمودند و فات ایشان اصح آنست کہ در دہم ماہ ربیع
سال دہم از بعثت آن سرور واقع شدہ مدت عمر شریف حضرت و نجبال و قبر ایشان و غیر
عجون است پیغمبر صلعم خود بمقبرہ ایشان رفتہ دعائی بخیر کردند و بعد از جات آن سرور بسیار یاد میکردند

حضرت عائشہ صدیقہ رضی اللہ عنہا

کنیت ایشان ام عبد اللہ است ایشان از تقیات و فقہاء و علمای و فصحاء و لغتای صحابہ بودند
چنانچہ حضرت رسالت پناہ صلعم و عثمان ایشان فرمودہ اند کہ خذ عنی و سک من ہذا المعنی بکثیر
و حصہ از سنہ حصہ دین خود را از من بسخن بپوش و از حضرت عائشہ صدیقہ کرمہ و است کہ گفتند
ما افضلیت و مزیت دادہ اند بہ سائر از اولاد پیغمبر صلعم بدہ چیز اول بکری خیر از من بخیر استند
سیدانام دہم آنکہ هیچ نحو استند آنحضرت کہ پدر و مادر او ہجرت کردہ باشند در راہ خدا
غیر از من تنوم آنکہ در بایکی من آیات کریمہ از آسمان نازل شد چنانکہ آنکہ پیش از آنکہ مرا رسول صلعم
بخواب جبرئیل علیہ السلام صورت مرا بر پارچہ حریری بآئینہ در نمود و گفت این را زن کن پیغمبر آنکہ
من پیغمبر صلعم از یک طرف منسل میکردیم و با هیچ نفی این امر بجائی آوردند ششم آنکہ آنحضرت
لانہ میگذاشتند و من پیش نماز آنحضرت بہ پہلو خوابیدہ بودم و این امر مخصوص من بود ہفتم آنکہ
در جامہ جو استیج زن و حی آنحضرت نازل نمیشد مگر در جامہ خواب من ہشتم آنکہ در حال کہ در حج

آنسور را بقتل کردند و مبارک آنحضرت میان سینه و ششش من بودیم آنکاه آنسور را میخواست
 من رجعت نمودند و بهم آنکه آنحضرت در خانه من مدفون گشتند و بیهوشت میوسته که از رسول
 صلعم پرسیدند که دوست ترین آدمیان تو و یک تو کیست فرمودند و الله اعلم از مردان
 فرمودند پدر از انس بن مالک رضی الله عنه فرمودیت که اول دوستی که در اسلام
 پیدا شد دوستی پیغمبر بود و صلعم با عایشه صدیق و مردم بهایای خود را در روز نوبت عایشه
 صدیق بنزد است آنحضرت میفرستاد و مقصود ایشان ازین امر طلب رضای آنسور بود
 و آنحضرت بغافل از این میفرمودند که اسی و خسر من دوست بنیداری تو آنچه من دوست
 میدارم حضرت فاطمه گفتند آری دوست میدارم فرمودند پس دوست و ابرایکند را او حضرت
 عایشه منقول است که گفتند پیغمبر صلی الله علیه و سلم من فرمودند که میدارم که تو از من کی خوشتر
 و که در غیبت گفتیم باز رسول الله و کیامیدانی فرمودند چون شنیدی کسی قسم بخوردی که لا اله الا
 محمد هرگاه دشمنی کی با منی لا درت ابرایم گفتیم آری چنین است گویند عایشه صدیق رضی الله
 شش سال بود که سیدنا نام بعقد خویش در آورده و همراه ایشان تمام که بود بجهاد دریم
 می اندید و روایتی بالصمد دریم بود آنحضرت آنرا قرض نموده تسلیم ایشان کردند و وفات حضرت
 صدیق رضی الله عنه در هجدهم ماه رمضان سال پنجاه و نهمت هجری بوده و مدت عمر شریف
 شصت و شش سال و قبر در بقیع است و اکثر اهل مدینه مشرفه حاضر شدند و ابوهریره را از آنجا
 برپا نهاده ایشان نماز گذارند

حضرت زینب رضی الله عنها

نام پدر ایشان خزیمه بن حارث بن عبد الله بن عمر بن عبد مناف بن هلال بن عامر بن صعصعه
 در رمضان سال سوم از هجرت پیغمبر صلعم ایشان را در عقد نکاح خویش در آورده و هشت ماه
 در خانه مبارک آنحضرت بود و بعد از بعضی بر آنکه که ماهه ایشان را ام الساکین میبافند آنجا میرفتند
 و شگفت و کثرت طعام و حسنی که برپا کین داشتند و وفات ایشان و غره بیخ الاحمر سال چهارم از هجرت بود

حضرت زینب بنت جحش رضی الله عنها

کنیت ایشان ام الحکم و نام پدر ایشان امیه بنت عبد المطلب که عمه رسول صلعم بود و نام او

اینان بره بود حضرت سیدنا ام ایثان را نیز داده زینب گذاشته اند و در راه و بقیعه
سال پنجم از هجرت ایشان را در عقد خود آورده و در باب پنجم اسد نگاری ایشان بر آنحضرت
آیات کریمه نیز وارد شد مرویست که رسول می اذن بخانه زینب رفتند و حالی که ایشان
سر برهنه بودند گفتند یا رسول الله می گواه فرمودند ان الله المزوج و جبرئیل الانابر
از زینب رضی الله عنهما مرویست که روزی بحضرت سید المرسلین گفتیم که ما چقدر فتنه است
که بیجا بدارم از اذولح ترا نیست یکے آنکه نکاح من و در کسمان واقع شده و دیگر
در آن فتنه جبرئیل میانمی بود و گواه اول زنی که از ارجح مطرات بعد از پیغمبر صلعم
فوت کرد ایشان بودند و وفات ایشان در سال ستم از هجرت و بقول بیست و یکم بود
مدت عمر پناه و سه سال حضرت فاروق اعظم رضی الله عنه اهل مدینه مشرفه را حاضر فرمود
را ایشان نماز گزار دند و قسیر در بقیع است

حضرت سوده رضی الله عنها

ایشان ام السود و نام پدر ایشان زید بن قیس بن عبد خمس بن عبد و بن نصر بن
بن حنبل بن لوسه بن غالب قرشی العامریه است و سب ایشان مانس
سرور کائنات در لوی متعل می شود و نام مادر ایشان بنت قیس بن عمر بوده و در کعبه
او اقل نعت مسلمان شدند در سال و هم از موت بعد از وفات حضرت خدیجه کبری را
و پیش از نزوح حضرت عایشه صدیقه رضه حضرت سیدنا ام ایثان را در نکاح خود آوردند
و همرا ایشان چهار صد و دهم بود چون کبر سن ایشان را دریافت و آنحضرت اراده طلاق
ایشان کردند بخیر سر راه آسودر نشسته و فتنی که بجا نه عایشه صدیقه می گفتند یا رسول الله
ما طلاق مده و من هیچ طبع ندارم لیکن میخواهم که فردا سے قیامت با انواج تو محشوش
و من نوبت خود را بعبایت بخشیدم حضرت رسالت پناه صلعم از ان اراده در گذشتند
وفات ایشان در اواخر خلافت امیر المومنین عمر فاروق رضی الله عنه بوده و بقوله
در زمان حکومت میثا و پید و حلت نموده اند و قول او له الشریست
و در بقیع است

حضرت صفیه رضی اللہ عنہا

نام پدر ایشان حمی بن خطاب بن ثعلبه بن ثعلبه است و نام مادر ایشان بنت سموال و صفیه
از سبایمی خیمه بود و چون سیدنا نام صلوات الله علیه را شنید که آزاد کند و بقوم ایشان ملحق
سازند با آنکه اسلام آوردند حضرت رسول خواستگاری نمایند و گفتند یا رسول الله تعالی
که آردوی اسلام دارم و تصدیق تو کرده ام پیش از آنکه دعوت کنی و اگر تو کنی من نیز تو
مرا در پی و پیسج حاجت نیست نه پندی و نه بدادنی در میان پیود دارم یا رسول الله مرا
در میان کفر اسلام نمیگردان و ای و الله که خدا و رسول وی احب اند نزد من از آزادے
و حقوق بقوم خود پس حضرت را خوش آمد و ایشان را برای خود نگاه داشتند و آزاد کردند
و آزادی ایشان را امر ایشان ساختند و قات ایشان در سال سی و شش و بقولے
در سال پنجاه و بقولے پنجاه و دو از هجرت و بقولے دمایام خلافت امیر المومنین عمر رضی الله
بوده و ایشان مادر گزارده اند و قبر و بقیع است

حضرت ام حبیبه رضی اللہ عنہا

نام پدر ایشان ابوسفیان است و نام مادر ایشان صفیه بنت ابی العاص بن اسد بن عبد
است که عمه حضرت امیر المومنین عثمان بود و غلام حبیب فرمودند که در واقع دیدم که شخصی
با من خطاب میکند که یا ام المومنین بیا ر شدم و بقره واقع خویش بان نمودم که پیغمبر صلوات
مرا خواهد خواست حضرت عثمان ایشان را در مدینه سال به هجرت از هجرت بسرو عالم دادند و
در الوقت ایشان بی و عجله بودند و حضرت ایشان چهار صد و نیا در سرخ و بر و استی
چهار هزار و درم نقره بود و قات ایشان در سال چهل و دوم یا چهل و چهارم از هجرت
واقع شده و قبر و بقیع است

حضرت حفصه رضی اللہ عنہا

ایشان دختر حضرت امیر المومنین عمر بن خطاب اند رضی الله عنه و مادر ایشان بنت
بنت منطلق بن حبیب بن و هب است و در سال سوم یا دوم از هجرت حضرت سیدنا
ایشان را عقد خویش و مادر و تولد ایشان پنج سال پیش از بعثت بوده و قات

وفات و سال میل پنجاه و یک یا چهل و هشت بمکه واقع شده و قبر در بقیع است

حضرت جوهره رضی الله عنها

نام پدر ایشان حارث بن ابی مرثد بن حبیب بن عذیر بن مالک است و آنسر و صلح ایشان را در سال پنجاه و یک یا چهل و هشت در مدینه واقع شد و وفات ایشان در روز نهم سال پنجاه و یک یا چهل و هشت بمکه واقع شده و مدت عمر شصت و پنج سال بوده و قبر در بقیع است

حضرت میمونہ رضی الله عنها

نام پدر ایشان حارث بن خزیم بن کریم بن النعمان است و نام مادر هند بنت عوف بن زبیر بن العوف در سال هفتم هجرت سیدنا ام سلمه در حبش مراحت ایشان را در عقد خویش در آورده و ایشان را مروست که فرموده اند شش نبوت من بود رسول مسلم از نبی من بیرون رفتند بر ما مسلم و در آن بعد از لحظه آن در خانه مد کشودم سوگند دادند که در را بکشانی لکنم یا رسول الله و حسب نبوت من در خانه ندان و دیگر بروی فرمودند مگر دم لیکن قصاصی حاجت رفته بودم و وفات ایشان در سال پنجاه و یک یا چهل و هشت بمکه واقع شده و مدت عمر شصت و پنج سال بوده و قبر در بقیع است

حضرت ام سلمه رضی الله عنها

نام ایشان هند بنت ابی امیه است و رسول صلح در ماه شوال سال چهارم از سحر بیت ایشان را در عقد خود در آورده و مهر ایشان متاعی بود که قیمت آن ده درم بود و آخری که از آن در مطهرات رحمت حق پیوست ایشان بود و وفات ایشان در سوم ربیع الاخر سال شصت و یک یا پنجاه و نه هجری بوده و ابو بکر علیه السلام بر ایشان نماز گذارده اند و مدت عمر هشتاد و چهار سال قبر در بقیع است

و اگر بنات طاهره است که اکیات حضرت صلح حضرت فاطمه زهرا رضی الله عنها

گفت ایشان ام محمد و القاب مبارک ایشان طاهره و زکریا و زینب و فاطمه و بنو است اگر چه فاطمه زهرا پس خود ترین بنات آنسر و صلح اند و در محبت و شفقت که آنسر و صلح ایشان بود بزرگترین همه اند و جمیع اولاد اجداد سیدنا ام سلمه از ایشان است حضرت امیر المؤمنین علی کرم الله وجهه در رمضان سال دوم از هجرت بعد از مراجعت آنرا در مدینه ایشان را فرستاد

و در آنوقت حضرت فاطمه پانزده یا بیست و سه ساله بودند و سید که حضرت امیرالمومنین حسن و حسین و محسن و سید و دیگر که در آنوقت و ام کلثوم و زقیه باشند از ایشان متولد شده اند و محسن و زقیه در طفولیت بر محبت حق بیوسته اند از غیب که بعید است و بعد از آنکه حضرت امیرالمومنین عمر فاروق تروج کرده بودند فرزند نامدار حضرت عائشه رضی الله عنها را رسیدند که از کودکان میان که دوست تر بود رسول صلعم فرمودند فاطمه گفتند از مردان فرمودند نشوید و در روزی که سید صلعم با حضرت علی و فاطمه همراهی باطلت میفرمودند و بر دو طاقت می نمودند حضرت علی گفتند یا رسول الله او دوست تر است بنده از من یا من آن سرور فرمودند که ای صاحب الی مشک است علی متنها یعنی فاطمه دوست تر است بسوی من از تو و تو غیر تویی بر من از و در آنوقت حضرت سید اتمام صلعم بحضرت فاطمه فرمودند این شخصی که در راه پیش آمد دیدی گفتند یا رسول الله آری فرمودند ملکی بود که هرگز پیش ازین بر زمین نیامده ام و از پروردگار خود و مستوری خواست که بر من سلام کند و بشارت دهد مرا که فاطمه سید زان اهل نبوت و حسن حسین سید جوانان اهل بهشت خواهند بود و ولادت با سعادت حضرت فاطمه در ماه رجب سال پنجم و ثانی و یکم از و اقمه میل شجایی پیش از نبوت حضرت سید انبیا صلعم واقع شده و وفات در شنبه ششم ماه رمضان بعد از وفات آنکه در صلعم و بقول اصح شبش ماه رومی نموده مدت عمر شریف بیست و هشت سال بوده و قبر در بقیع است و نماز بر ایشان حضرت علی گذارده اند و بقول عباس بن سید الله عنها

حضرت زینب رضی اللہ عنہا

ایشان بر گزیده نبیجات آنست و راند صلعم بقول اصح ایشان از بابیست خاله ایشان ابو العاص بن الربیع
عقد کرده بود و بعد از ایام آن آوردن ابو العاص آنست و در نسیب یا تجیه نکاح کرده و بعد بقول بیه
نکاح با و باز گردانید و بعد از ایشان یکسیر علی نام و یک دختر امامه نام متولد شد پس چون سیر جدید
رسید از دنیا برد و امامه را حضرت امیر المؤمنین علی کرم الله وجهه بعد از وفات حضرت فاطمه زهرا علیها السلام
بجواب وصیت ایشان بعهده خویش در آورد و بعد ولادت ایشان شش از نبوت حیدر الی سوم ربیع الثانی

وقات در سال هشتم از هجرت واقع شده

حضرت رقیه رضی الله عنها

ایشان بعد از حضرت زینب قتل شده اند و سیدنا ام علیه الصلوٰه و السلام ایشان را بایرکنش
نشان فرموده اند و از ایشان بسیاری است و آن سید و سرسبز و سالیکی وفات یافت و بعد از آن
دیگر فرزندان و اولاد حضرت فاطمه پیش از هجرت در سال سی و سوم از واقعه فیل بوده وفات در سال
دوم از هجرت که آن سید و سرسبز بود و در وفات خود و قید در لقیح است * * *

حضرت ام کلثوم رضی الله عنها

بیا در قیه و پیش از فاطمه زهرا رضی الله عنها قتل شده اند و نام ایشان آمده بود آن سید و
صلح بعد از وفات حضرت رقیه در سال سوم از هجرت ایشان را بطریق کجای امیر المومنین نشان
داد و در دست حضرت فاطمه بود و وفات ایشان در سال نهم از هجرت بوده است * *

و کزنساء العارقات الصالحات رحمہ اللہ تعالیٰ علیہن حضرت زینب و حمات الله تعالیٰ

ایشان نیز می حضرت امیر المومنین عمر فاروق اند رضی الله عنهما گویند روزی بلا از دست حضرت
رسالت باه صلح آمده سلام کردند و صلح فرمودند ای زینب و دیر بر می آئی آنچه
و من تراد دست میدارم زاینده گفت یا رسول الله صلح امروز بچشمی آمده ام فرمودند آن چیست
گفتند بادر و بطلب میزنم میزنم چون ایشان را میزنم و میزنم و میزنم تا بر کمر سوار می
دیدم که آن آسمان رزمین آمد و بر من سلام گفت و گفت سید ابی ابراهیم سلام گوی و بگوی
و خوان فاذن بشت گفت بشارت مر ترا که بشت بر امتان تو باشد و چه قیمت کرده اند که در پی
بیماب پر بشت رو و دیگر و پی حساب آسان کنند و گروهی را استعانت تو بپسند این گفت
و قصد آسان کرد و از میان آسمان و زمین من التفات کرد و مرا دید که آن پشته را رنجی تو
بر دست گفت یا زاینده این پشته را بر سنگ بگذازم و مرستگ را گفت آن پشته را بار بار
نخانه عمر رخ بر آن سنگ روان شد و پشته را میزنم می آید و تا بد رخانه حضرت عمر رضی و رسول
صلح بر خاستند و باز آید بد رخانه حضرت عمر رضی و گفتند اتر آمد شد سنگ بدیدند سید که چنین
صلح گفت الحمد لله که خدا تعالی مرا از دنیا بیرون نبرد تا رضوان مرا بآمرزش ابرمت من بشارت

و خدایتعالی زنده تا از است من بدر بچشم رسا بند

حضرت شیخو انور رحمة الله تعالی

از عجم بوده اند و در آید می نشستند از پنجاهات خوش و عظیم فرمودند و او از خوش داشتند عازان و عایدان و زاهدان و ریاس ایشان حاضر میزدند عایشان از گفتند میترسم که اگر یک بسیار چشم نوبت دنیا شود گفتند و ز دنیا کو چشم که اگر یک بسیار بر او دست ترست اگر بود شدت غذا نچسب و در آخرت و گفتند چشم که از لقای محبوب باز ماند و بیدار او و شتاق باشد بی گریه یک نمی نماید گویند چون پر شدند شیخ فضیل عیاض نزد ایشان آمدند و طلب حاکم کردند گفتند ای فضیل میان تو و خدایتعالی چیزی هست که اگر حاکم مستجاب شود فضیل عیاض فرمود و در پیش او افتاد و وفات ایشان در سال یکصد و هفتاد و پنج هجری بود

حضرت غفره العابد رحمة الله

از اهل بصره بود و معاذ و مدویه صحبت داشتند اند چونان بگریستند که چشم ایشان نابینا گشت کسی گفت چه دشوار است نابینایی ایشان گفتند مجرب بودن از خدایتعالی از آن دشوار نیست وفات ایشان در سال یکصد و هشتاد و پنج هجری بود

حضرت رابعه بصری رحمة الله تعالی

اصل ایشان از بصره است بزرگی و مالیت فقر زیاده بران داشتند که در تحریر بنشیند سفیان ثوری رضی الله عنه بحجت پرسیدن مسائل بصیبت ایشان می رفتند و بمحظمت و دعای حضرت رابعه رخصت داشتند حضرت رابعه همه شب نماز میکرد و ندوتاسخ برپای می ایستادند و گفتند اند در شبانروزی هزار رکعت نماز میگذاشتند و وقتی ایشان را از آخر حج پدید آمد روی بیابان نهادند و فری داشتند که رخت بران با کرده بود و چون بمیان باو می رسیدند خرید و اهل قافله گفتند که ما رخت شما بر میداریم ز نمودند شما یکبار خود بردید که من تو کل شما نیامده ام اهل قافله بر رفتند و ایشان را ماندند مناجات نمودند که الهی یا دشمنان من کشتن با عورت غریبه حاجری مرا بنما خود خواندی و در راه حرم را میرانندی و در بیان تنها گذاشتی هنوز مناجات تمام نکرده بودم که خبر خواست و ایشان باینه نمودند و بیکه محفل رفتند و رو می گفتند که بعد از موتی

و قبر در جبل مقدس است بعد از فوت ایشان را بنوا ب دیدند پس سید ندک که خبر گوی از مکه و مکه فرمودند
چون آنجا آمدند و آن در آمدند گفتند این رنگ گفتیم باز کردید و حق تعالی را بگوئید که ما چندین هزار خلق
توبیره زنی را فراموش نم کردی و من که از هر چه جان نثار دارم چون قدر اموشت که نه * * *

حضرت القسیر رحمه الله

نام پدر ایشان حسن بن زید است از قدماء و انسااء محدثه و مقیم مصر بود و منقول است که چون
امام شافعی رحمه الله مصر رسید تدبیر ایشان هدایت شدند و دند و چون امام بر حجت حق
پیوستند بنیاده ابام را بنحانه ایشان برده نماز گذاروند و قات ایشان در ماه رمضان
سال و دصد و هشت هجری بوده و چون بر حجت حق پیوستند روح ایشان اسحق بن جعفر
خواستند که مدینه بر عاقل مصر و بنواست نمودند که مرقد ایشان همین جای باشد قبول نمودند
و بموضعی که باین قاهره و مصر است و از او رب سباح گویند و فن کردند * * *

حضرت فاطمه نیشاپوریه رحمه الله

از قدمای انسااء و کبار عارفات بوده اند مجاور مکه مکرمه گشتند و گاهی زیارت
بیت المقدس می رفتند حضرت شیخ باینرید بطامی قدس الله سره برای ایشان بنا گشته
و فرموده اند در عمر خود یک مرد و یک زن دیده ام آن زن فاطمه نیشاپوریه است آنچ
مقام او را خبر نکردم که آن خبر او را عیان نبوده یکی از مشایخ ذوالنون مصری را دیدند و
پرسید که گریه بر کردیدی از انسااء ایفر فرمودند زنی بود در مکه او را فاطمه نیشاپوریه میگفتند
و در فهم معانی قرآن مجید سخنان میگفت که مرا عجب می آید گویند روزی برای حضرت
شیخ ذوالنون چنبری فرستادند شیخ قبول نکرد و دند و گفتند از بنو آن گرفتن نداشت
و نقصان است ایشان گفتند هیچ صوفی در دنیا بزرگتر از ان نیست که سبب در بیان
ندیدند و قات ایشان در سال د و صد و بیست و سه هجری بوده است * *

حضرت تحفه رحمه الله

از کبار انسااء عارفات کمالیات و اصلاکات بودند از شیخ سمری قطعی قدس سره منقول است
که فرمودند تدشبی اضطراب داشتیم و خواهم بنی آمد چنانچه تعجب و قوت شد چون نماز با دعا

دروغ آدم نخست حصول تسکین آل اضطراب سرکار در قسم مسیح فائده مکرر آفرینم به بیاریستان
روم دابل استار را به بیستم تا یک از بیم آن بحال آیم چون به بیاریستان در آمد مردم دل من تسکین
وسید من به بیستم گشت نگاه گیر که دیدم بهاسانیکو داشت و حاجای یوسف سید بلومی خوشتر
از او بهاسانم رسید هر دو دست و پا و پای و در بند بود چون را به بیستم رسید و شوی چندین
صاحب بیمارستان را رسیدم که این کسیت گفت کسیت کی است دیوانه شده حواشی او را به کس
ما بیمارستان مگر بحال آمد چون این سخن بشنید بسیار بگریست و اشیا عربی بخواند که معنی آن
این است که ای گروه مردم گناهانی ندارم ولیکن لطیفتر قسم و دل من به شیار است مراد
کرده اید و بغیر از محبت او گناهانی در خود نمی یابم و من شیعه محبت دوستی اسم که از درگاه او
فرمانی یافته ام که ویس ایضاً صلاح من انکار است و این فساد و منست و آنچه خدا من میداند
صلاح منست و شصت که خداوند خود دارد و دست دارد از و راضی باشد بر دگانه های منست
این سخنان او را شنیدم که تر کرد و بانده و گریه آرد که کسیت گفت ای سوری این سرت
به صفت او چون باشد اگر او را شناسی چنانچه حق شناسی است بعد از آن خودت
بهوکتس اگر گفتیم ای حایه گفت کسیت ای سوری گفت مرا از کجا شناسی گفت تا او را
شناسم جا بهل نشدم گفتیم شنیدم که خودی محبت میکنی کرد و دست میدادی محبت میکرد
به شناسا کرد اینها را به بیستم ای خود و منست نهاده بهر باعطای خود و بدیلمای قریب است
سازانرا عجب گفتیم ترا اینها که شنیده گفت ای سوری حاسدان باهم یاری کرده اند بعد از آن
روزد و میفاندگان مردم که مرد و چون خود آمد بنی چند از سبب حال خود و بخواند صاحب
بیمارستان را گفتیم او را با این چنین کرد گفتیم برده را که خواهی گفت ای سوری کجا روم آنکه
بوی حقیقی بیست مرا محکوم دیگری کرد اینها که او را راضی شود مردم والا بهر قسم گفتیم و الله را
من عاقلتر است درین اثنا خواهی تحفه بیا بد و صاحب بیمارستان را پرسید تحفه کجا است
نزد من است و حضرت شیخ سوری سقطی نزد او دست خرم شد و در آمد و برین
تعظیم بسیار نمود گفتیم این کسیر که از من تعظیم او را است کجا که او را محبوس کرده
بسیار است دیوانه شده یعنی رو و پنجه ای که میبکند آرد که با خواستگرم فکر کرده

لباس بپوشید و تمام لباحت من این است و تمام مال خود که میت هزار درم باشد خریده ام و امید داشته
که مثل آن سود کنم از جهت کارهای که در پیش خود دارم و گفتم صفت او چیست گفت مطرب است گفتم چندگاه
که باین حال مبتلا است گفت یکسال گفتم چقدر ای آئین آشوب چنانچه گفت خود در گذشت و باین
ایات سرود میخواند که حاصل باین است میگویند بیتی که گوشت یک عیدی که با تو دارم و مگر نه بگویم و می
بیا از آنکه صفایافته میسر شده اطراف دل من از وجد پس چگونه تسلیم دهم و کس کن سیاهم
آنزل را پس ای آنکسی که مرا صاحبی نیست بجز از تو و تو که داشتی بجز از مردم به بندگی
بعد از آن بر حجاب و عود و شکست و بگریه درآمد تصور کردم که بخت کسی مبتلا است و ظاهر شد
که چنین نیست از تحفه پشمیدم حال چنین است بادل بریان و دیده گریان بیته پندیر خوا اندک زنی
این است خطاب کرد مرا حق ازون میی و عظم من بر زبان من بود نزد یک پشمیدم باو بعد
از دیر می و مخصوص گردانید مرا بدست تعالی و برگزید مرا و اجابت کردم و حق که خوانده شد
لیکست گویان از روی خواهش مرا آنکسی را که مرا خوانده بعد از آن صاحب تحفه را گفتم که برای
او بزم داشت و زیادت میدهم فریاد بر آورد گفت تو مرد درویشی و بهای او را از کجا داری
گفتم اضطراب مکن تو همین جای باش تا قیمت او را بیاورم بعد از آن گریان گریان بزم خدای
سنگین و کک یک دینار بنودم و تمام شب بجهت بودم و تصریح میکردم و خدای سبحانی آمد و گفتم
ای پروردگار بر نهان و آشکارا من عالمی و اعتماد بر فضل او دارم مرا رسوا مکن ناگاه و شهنش
در بزم گفتم کیستی گفت یکی از دوستان تو در یکشادم و در وی دیدم با چهار غلام و شصت
با خود دار گفت ای استاد اذن در آمدن میدهمی گفتند آری چون درآمد گفتم کیستی و چرا
گفت احمد بن مشی اشب بخواب دیدم که با نقی آواز داد که شج بد زه زه برادر و پیش سری
بر دلفس او خوش گردان که تحفه را بجز دو مارا با تحفه عنایتی است چون این شنیدم سجد
شکر بجا آوردم و نشستم تا صبح شد نماز فجر را کردم و دست گرفته به بیابستان رفتم صاحب
بیابستان در آنه تاراج و چون مراد بدید گفت مراد آری که تحفه را نزد حشالی قرب و منزه
است و در دوش با نقی بمن آواز داد و گفت بدستی که او را نه باست باولی که خالی نیست
از عطا پس بیا نزد و باز بلند شد و همه حال چون تحفه را دید چشم بر آب کرد و با خدا

در نهایت میبخت مرایان خلق مستعد گردانیدی در بوقت صاحب تحفه رسید گریا کن گفت که بر چه
 آنچه تو گفتی آوردم بهیچ از سوگفت کجایم گفت به مثل قیمت سوگفت ای من جلدی که بر دنیا زامن
 و بی قبول نماند تحفه آزاد است و راه خدای گفت که سوگفت ای است و دو شمس را سرش
 کرد بر ترا گواهد میگردد که او همه مال خود سپردن آمد کم و در حد ابتداء اگر ختم رونی ماین بشی کردم
 او نیز میگردد گفت که سوگفت که گویا خدایتعالی را بیا میرا احوال بان آدمین را اسی نیست
 ترا گواهد میگردد همه مال خود را در راه خدا متعالی صدقه کردم گفت سبحان الله چه بزرگست
 برکت تحفه بر همه اعدا از ان تحفه برخواست و جاهی که در برداشت بیرون کرد و بیلاسی پوشید
 بیرون رفت و میگردد گفت که خدا تعالی تارهای داد کرد که از هر حدیت بیخ چند خندانکه معنی
 آن ایست بیکر نیم از بسوی او که بر میگردد از نو داد و سوگفت حق او که او است خواست
 من بهیچ نام پیش او تا برساند او مخلوق کرد و اندک بجز یک امیدوارم از بعد از ان بیرون
 اندم و چند آنکه تحفه را بستم بنافتم هر سه غریبت که بر دیم احمد منی در راه بگردن و صاحب
 تحفه بگم معطر رسیدیم و در وقت طواف او از مجروحی شنیدیم که این ایامت میخواهد که معنی
 آن ایست و دست خدا در دنیا ببارست و در دست جاری او پس دوا می او در دست
 تو ستایند و دست خود را جام محبت خود پس سیراب گردانید خدای وقتی که تو ستایند آن جام
 را پس میوش شده از محبت و خواش بسوی او دینخواهد و دوستی العیار و چنین است که
 که دعوی شوق بسوی او کنند بخود می بایست تا آنکه بریند و رایش او رستم چون مراوید گفت
 ای سدی گفتم که یک تو گیتی که خدا ترا رحمت کند گفت لا اله الا الله بعد از شنیدن نا شناختن
 جز این تحفه ام و او ضعیف شده بود گفت ای تحفه چه فائده دیدی بعد از آنکه تها می گزین گفت
 خدا بختا بهر القرب خود انس بخشید و از غیر خود وحشت داد گفت این شتی بجز گفت که الله
 خدا بختا بهر او را که از کرامتها چندان بخشید که هیچ چشم ندیده است و بهیچ یه نیست در بهشت
 گفتم خواهی که ترا آزاد کرد با من آمده است دعای پنهانی کرده و در برابر که بریند و جان
 چون خواهی او بیا تو و پذیرام و دیده بزدستی افاد و فتم که دعای ما سرورم مرده بود
 بجز و تکفین ایشان کردم و بجا ک سپردم رحم الله تعالی

حضرت ام عیسیٰ رحمها الله

نام پدر ایشان ابراهیم حنظلی است از نساء عارفات کمالات بودند و در فقه فقیه نامی نداشتند و وفات ایشان در ماه رجب سال شصت و هشت هجری بوده و قبر نیز در کربلا بقبره الدار الشریفة است

حضرت ام محمد رحمها الله تعالی

والده ماجده شیخ ابی عبد الله حقیقت قدس الله سره و از کبرای عابدات ثنائات بوده و ایشانرا مشاهدات و مکاشفات بسیار است همراه پسر خود از راه کربلا فرستاده بودند که شیخ ابو عبید الله در شش و اندر مضیان احیای شب میگردید تا شب قدر در یابند بام برآید تا دیگر ند و الله یغفران ام محمد در ورون متوجه نشسته بودند تاگاه انوار شمس قدس سره ظاهر شدن گرفت آواز دادند که ای محمد ای فرزند آنچه تو اینجا میطلبی اینجا است شیخ فرود آمدند و آن انوار ابدینند و قدیم الله خود را قاضی خونی فرزند از اوقات قدس والد خود بدادند

حضرت امه الواحد رحمها الله

نام ایشان ستینه و نام پدر حسین بن اسمعیل حاکمی است هم علم فرائد و حدیث فقیه و فراغش و بهم حساب و نحو را خوب میداشتند و صدقه بسیار میدادند و وفات ایشان در ماه رمضان سال سه صد و هفتاد و هشت هجری است و مدت عمر از نود سال متجاوز بود

حضرت امه السلام

نام پدر ایشان قاضی ابو بکر بن کامل بن خلف است شاگرد محمد بن اسمعیل نصابی الله و توفیقی و زاهدی و ابو علی از شاگردان ایشانند و قضای کل کمالات بسیار داشته اند و ولادت ایشان در رجب سال شصت و نیر هجری بوده و وفات در رجب سال شصت و نود واقع شده

حضرت میمون و اعظم

نام پدر ایشان شافعه است حافظ قرآن مجید و قرآن حمید بوده اند روزی در عظم گفتند حاجتم که در وجه حلال باشد و در آن کسی گناه نکند و دوا پاره نکند و چنانچه پیرایه می بگردید و از ما بافته بود و دست و پهل و هفت سال است که پوشم و باره نشد و قتل است از عبد الصمد پسر ایشان که در خانه مادر وی بود مشرف بر افتادن بوالده گفت که این را بپار از سر نو

ما یدر ساحت ایشان بر یاد که کا ندجیری نوشتند و گفتند این کا عذر را باین دیوار حکم ساز چنانکه
ست سال آن دیوار بحال ماند و نیشا دینا ز فوت ایشان بطریق من رسید که بر سیم در آن کاغذ
چرا شده اند بجز جدی ساختن دیوار برینا دو و در آن نوشتند بودند که ان الله میسک السموات
والارض ان نرولایا مسک السموات والارض مکرر فوات ایشان در سال مکتوب و نود و ستم چری بود

حضرت خدیجه واعظ

او کما رسا و مافات صالحات و عمه حضرت قطب ربانی محبوب سبحانی غوث الثقلین شیخ
عبد القادر جیلانی اندر فی الشیخها گویند یکبار در جیلان مشک سال شد مردم محبت طلب بار
بیرون رفتند باران بناریدیم که دست ام محمد آمدند و درخواست دعای نزول ما را نمودند
ایشان سخن خانه خود را رفتند و گفتند خداوند اعظم جاد و کرم و نو آب بیاش در بهان و
باران در گرفت و چندان بارید که کوئی سرش را نکشاند

حضرت ام محمد رحمهما الله

نام پدر ایشان محمد بن علی بن عبد الله است باین سمعون صحبت داشته اند و در صدق و
صلاح و پرورد و رع بے لطیف بوده اند ولادت ایشان در سال سصد و هفتاد و چهار چری
وفات در سال چهارصد و شصت بود و مدت عمر شهادت شش سال و قبر ایشان بر روی قبر این سمعون

حضرت کریمه صریه

نام پدر ایشان احمد بن محمد بن ابی حاتم است عالم ظاهری و باطنی را جمع کرده بودند و حدیث
درس میگفتند و وفات ایشان در سال چهارصد و شصت و سه چری بوده

حضرت فاطمه واعظ رحمهما الله تعالی

نام پدر ایشان حسین بن حسن فصلویه است و مجلس وعظ ایشان همه ساله صالحات
شهر حاضریت تند و بغیر میر رسیدند وفات ایشان در سال پانصد و بیست و یک چری

حضرت فاطمه

نام پدر ایشان نصر بن عطاء است از سادات نسا و در ریاضت و مجاہدت و زهد و تقوی و عبادت
زمانه بودند گویند در مدت عمر از فتنه خود در پشته مرتبه بیرون نیامده بودند و وفات ایشان در سال

بالشده و هفتاد و سه سیر می واقع شده بعین از ناله و صراحت عایدات ریاضت و مجاهدت را
 بمرتبه رسانیده اند که بالا تر از آن مشهور نیست چنانچه امام عبداللہ یاقفی رح اندک و تراخی خود را
 از مشاغل بر داشت میسکنه گزنی مصر بود و خواجی مصری سالی نبر یکبار اقامت کرد که در دست مبارک
 از آنجا ترفند و درین سی سال هیچ نخورده و هیچ نهامتا میداد و هم امام یاقفی دو و قلم یا حسین آوردند
 که یکیک ازین طائفه گفت که در بخواهی مصر زنی دیدم و آنکه و چنان سی سال برد و پایی ایستاده
 ماند و در زمستان و تابستان نه شب نشیبت و نه در روز از آنجا راه و باران و باران پناهی
 و بار بار و تعب آنرا و درسی آمدند و هم امام عبداللہ یاقفی گویند که یکی از علما نقل کرد که در خواب
 زنی دیدم که زیاده از بشت سی سال هیچ نخورده و هیچ نهامتا میداد و حضرت مولانا عبدالعزیز
 جامی قدس اللہ سره در نقلیات الایمن از شسته اند که حضرت شیخ ابو سعید الجوالیقی قدس سره
 روضه فرموده اند که در مر و پیره زنی بود که او را بیکی می گفتند و چون آمد و گفت ای ابو سعید
 بتظار آمده ام گفتم بگوئی گفت مردم و عایه میکنند که ما را یک نفس بجا نماند از سی سال است
 که میگویم که ما یک طرفه العین بمن باز گذار تا ببینم که من کیم و من خود هستم من از اتفاق نیافته

حضرت بنی جمال خاتون

نام پدر ایشان قاضی سائیده است خواهر حضرت میان میرا اند که ذکر ایشان در ذکر سلسله علییه
 قادریه مذکور شده بنی جمال خاتون از کبار نساء عارفات قائمات اهل و در ترک و تجرد
 وقت طریقه شغل از والدۀ ماجده خود و از برادر بزرگوار دارنده و خوارق و کرامات بسیار
 از ایشان بظهور رسیده و میرسد چنانچه وقتی قریب پنجاه سن گذرم و نظریه بدست مبارک
 خود انداخته بودند و هر روز از آن گذرم بیرون می آمد و در مصروف و استیگان و فقر این بود
 و گذرم بجان خود بود و تا یکسال گفایت کرد که گویند روزی ماهی بخانه ایشان آوردند
 و وقت ایشان خوش بود چون نظر بر آن ماهی انداختند نواری در ظاهر او پدید آمد فرموده اند
 این ماهی را نگاهدارید که بمن دارد و تا حال آن ماهی خشک شده خویشان ایشان دارند و بکرات
 آن طلا هر روزی که نگاه میدارند برکت عجیب و بر آن پیدا میشود و گویند هر کس را همی و حاجتی
 روی میدهند بدست ایشان رسیده التماس فائده نمایند و از برکت توجه ایشان آن محکم بقا

میرسد و طعمی که روح بزرگان می برند اول بدست سارک خود و طعام را از دویک می کنند
بعد از آن دیگر به امر می کنند هر قدر مردمی که حاضر شده باشند بهیچ می رسد و کمی می کنند پس ترب
ایستاد از سبب سال متجاوز است و در سوستان بطول خود اقامت دارند و دیگر کار از آنجا بجا
دیگر نرفته اند و بدین حضرت بیان می ریزند و می گویند و ما هر که سال نیاورد و بیست و نه مرتبه و قید حیات اند

خاتمه کتاب

الحمد لله المنة که این کتاب سببی سفینه الاولیا از زمین روح مطهر حضرت سید ابی اسلی الله
علیه و علی و آلهم و اصحاب و سلم و توحید اولیای معظم قدس القدر و اجمع و طرب میوت و بهیچ
ماه رمضان المبارک سال یک هزار و چهل و نه هجری که سال بیست و بیچم از سن این فقیر
با تمام رسید اگر چه عمارت این کتاب بدست بر اکت سموت و در بارت آرمای مقید شده
و فارسی ساده عام نیم نوسته لیکس بعضی حاکم الدیارات لغات الانس قطب الاولیا
قدوة الانقیاء بر اسماء عرفان خورشید فلک ایقان حضرت مولانا ی نور المنة والذین
عبد الرحمن جامی قدس سره اسمی که کمال فصاحت و متانت دارد و ایشان را است
خود میداند کرده و زمان روزمره خود را نیز ترک ساخته اگر چه میخواست که بعضی از سخنان
خوش و احوال و خوارق مشامخی که الحال و قید حیات اند و این فقیر خود ایشان را ملاوت
منوده و کرامات از ایشان متاثر کرده داخل این کتاب سازد لیکس چون وقت تقاضا
نمیکرد متوشت و بهیچ سبب سخنان حالی و نکته های دقیق اکابر سلف را که عام فهم بود و بخل
شاحه شیخ ابوسعید حرازی چون میسر رسیدند ایشان را گفته امی سید قوم چرا بر میسر
نگوئی فرمودند این مردم از حق عنایت غائب اند و ذکر حق با غافلان غیبت است و چنانچه
گفته اند الوالی بعون الوالی یجیدین سخنان دلی را هم خرولی ننهند پس غیر ایشان نباید گفت امید که این بخت
از برکت اسمی این بزرگان قبول تمام باید و خوانندگان را بفرموده تمام از آن حاصل آید اگر مقتضای
بست سببی و خطای سده باشد را بابت انش از این بذل اصلاح فرمودند الحمد لله حمدا کثیرا و ابد

خاتمه

الحمد لله المنة که کتاب طبع شد سببی سفینه الاولیا ماه می سنه ۱۳۸۵ عین طبع علیها شایسته و کتابت تمام کتب و حقی